

4

STESICHORI HIMERENSIS

FRAGMENTA.

COLLEGIT

DISSERTATIONEM DE VITA ET POESI AUCTORIS

PRAEMISIT

OTTOMARUS FRIDERICUS KLEINE

PH. D. A. A. L. L. M.

SCHOLAE DUSSELDORPIENSIS COLLEGA.

BEROLINI

TYPIS ET IMPENSIS GE. REIMERI

MDCCCXXVIII.

D. JOANNI SCHULZIO

**POTENTISSIMI BORUSSORUM REGIS AB INTIMIS
REI SCHOLASTICAE MODERANDAE CONSILIIS
EQUITI SPLENDIDISSIMO**

ET

D. AUGUSTO BOECKHIO

**IN ACADEMIA BEROLINENSI
POESIS ET ELOQUENTIAE PROF. PUBL. ORD.
EQUITI SPLENDIDISSIMO**

VIRIS ILLUSTRISSIMIS

**DE ANTIQUITATIS STUDIIS
SUMME MERITIS**

HUNC LIBRUM
GRATISSIMI ANIMI
SUMMAE PIETATIS
TESTEM
OFFERRE AUSUS EST

EDITOR.

CONSPECTUS EORUM QUAE HOC LIBRO CONTINENTUR.

PARS I. DISSERTATIO DE VITA ET POESI POETAE.

Sect. I.	Stesichori vita a Suida, Eudocia, Constantino	
	Lascari descripta.	pag. 3
— II.	Aevum Stesichorium: alii Stesichori.	— 4
— III.	Patria.	— 8
— IV.	Pater: Stesichoriae poesis cum Hesioda nexus.	— 10
— V.	Fratres. Filiae.	— 14
— VI.	Mythus de nativitate poetae. Catanensis gymnasii alumnus non fuit. Negata cum Phalaride consue- tudo: [aevum Phalarideum]: fabula in Phalaridem confecta.	— 16
— VII.	Occoecatio.	— 20
— VIII.	Fuga vel commigratio. Mortis genus. Ubi se- pultus sit: sepulcrum monumentum: πάντα ὁκτώ: Stesichorus talorum jactus.	— 25
— IX.	Epitaphia. Signa et nummi. Laudum poetae spicilegium.	— 29
— X.	Inventa in stropharum compositione: τριὰς Στησιχόρου: nova chori institutio. Musices rhy- thmos mutavit.	— 34
— IX.	Metra Stesichoria.	— 41
— XII.	De dialecto poetae. Veteres commentatores. Fragmentorum editores.	— 46

P A R S II.
STESICHORI FRAGMENTA.

A. Mythica carmina, fr. I. sqq., his titulis digesta:	
<i>Ἄθλα. Γηρυονίς. Κέρβερος. Κύκνος. Σκύλλα. Σουθῆραι.</i>	
<i>Εὐρώπηα. Ἐριφύλα. Ἰλίου πέρσις. Νόστοι. Ὀρεστιά. pag. 53</i>	
B. Hymni, Encomia. Epithalamia. Paeanes: fr.	
<i>XLIV. sqq. Leguntur tituli Παλινωδία εἰς Ἑλέναν, Ἐπι-</i>	
<i>θαλάμιον Ἑλένας.</i>	<i>— 87</i>
C. Erotica carmina. Scolia, fr. LIV. sq. Insunt	
<i>Καλίκη. Ραδινά.</i>	<i>— 100</i>
D. Bucolicum carmen, fr. LVI. sq. Δάφνις.	
	<i>— 107</i>
E. Fabulae, fr. LVIII. Ἴππος καὶ Ἐλαφος. Γεωργὸς καὶ	
<i>ἄετός. Εἰς Λοκροὺς παραινέσεις.</i>	<i>— 109</i>
F. Elegiae Stesichoro tributae. Nomi Stesi-	
<i>chorii.</i>	<i>— 114</i>
G. Incerti loci fragmenta, fr. LXI. sqq.	
	<i>— 118</i>
H. Incerti auctoris fragmenta, fr. XCV. sqq.	
<i>Inest Εἰς Παλλάδα ὕμνος.</i>	<i>— 134</i>

Index scriptorum apud quos Stesichori fragmenta	
 deque eo testimonia leguntur, additis locis, quibus, quae	
 Ursinus, Suchfortius, Blomfieldius ex illis exhibuere,	
<i>laudata invenias.</i>	<i>— 139</i>

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Pag. VI	lin. 5	a fine lege: Tantis Viris.
— VII	— 10	lege: Horum Virorum.
— VIII	— 2	a f. lege: Dusseldorpii.
— —	— 6	lege: Epithalamia.
— 3	— 2	dele comma post <i>Εὐκλείδου</i>
— 5	— 14	lege: <i>Ἀθηναί.</i>
— 6	— 14	a f. lege: ⁴).
— 8	— 15	dele: est.
— 9	— 9	pone comma post <i>Σικελίας.</i>
— 12	— 1	lege: utque potius quid.
— 13	— 11	dele: quoque.
— —	not. 13	pone comma post 62, colon ante quo.
— —	lin. 7	a f. lege: <i>Κύνεα.</i>
— 14	— 4	— pone comma post inventor.
— —	— 2	— lege: Adde.
— 15	— 2	post nominibus adde: suspicabamur.
— —	— 15	lege: sophistam.
— 21	— 14	a f. lege: <i>Ἀιδουσα.</i>
— —	— 10	— — <i>δὲ γρ.</i>
— 23	— 3	dele: quoque.
— 24	— 3	lege: ¹¹).
— —	— 13	— ¹⁶).
— —	— 19	— Timaeum ¹⁷):
— 25	— 13	— autem fugam.
— 27	— 5	a f. lege: delineavit.
— 28	— 11	lege: <i>ἔξ.</i>
— —	— 11	a f. disjunge: o - mnium.
— —	—	infima adde: Eadem fere exhibet Schol. Plat. p. 320 Bekker., nisi quod vitiose ibi legitur: <i>ἐπὶ δὲ τῷ</i> <i>Ἰέρῳ τοῦ μελοποιῶντος τάφος κ. τ. λ.</i>
— 29	init.	post IX pone punctum.
— 30	lin. 3	lege: commemorare.
— 31	— 9	dele: tamen.
— 32	— 2	— dein.
— —	— 9	lege: <i>ὁ τε.</i>
— 33	— 8	— indicant quas dicit Horatius.
— 34	sect. X init.	lege: Magnas nobis.
— 41	lin. 5	lege: satisfacies
— 47	— 1	— Praeclarissimi.
— —	— 10	a f. lege: quoque usu.
— 55	— 2	dele: haec.
— 57	— 5	lege: <i>πέμματα.</i>
— —	— 17	— fuerunt.
— 58	— 15	a f. lege: <i>ὅπερ.</i>
— —	— 11	— — <i>Ἀθλοῖς.</i>
— 59	— 10	lege: Fr. I. not. a.
— —	— 8	a f. lege: <i>θυγατρός.</i>
— 60	— 10	lege: <i>Εὐθύμειαν.</i>

- Pag. 61 lin. 7 post particulae adde: nude sermonem referentis.
 — — 10 a f. lege: *Ταρτησσοῦ*.
 — 66 — 4 — — Apollodorus autem tradit.
 — 68 — 20 lege: *παῖδας*.
 — 69 — 18 — diaeresis facile praeter.
 — 71 — 4 dele: *Viros*.
 — 72 — 5 lege: *Ελαῖ*.
 — — Fr. XV dele ictum in fine tripodiae trochaicae.
 — — lin. 9 a f. dele: autem.
 — 73 — 19 — lege: *παράσκευάζουσάν*.
 — — 3 — — Nicander.
 — 78 — infima — De non adm.
 — 79 — 11 adde: cf. Buttm. gr. gr. max. §. 119. sect. 70 et 71.
 — — infima disjunge: *καθ-ελών*.
 — 80 — 12 lege: *ὑπό*.
 — 82 — 4 — leguntur.
 — 85 — 2 — *Μυκήναις*.
 — 96 — 10 — (pag. 65 ed. Fr.).
 — 99 — 2 a f. lege: locum.
 — 101 — 10 — — Welcker.
 — 104 — 5 dele: denique.
 — — 7 sq. lege: Si autem, —, revera etc.
 — 105 — 2 a f. lege narrat.
 — 106 — 8 lege: *Noster*.
 — — 11 pone comma post *λιγῆ*.
 — 107 — 9 a f. lege: facile praeteream.
 — — 6 — — Ostendit.
 — 108 — 3 lege: *Τίτυρος* et *ἄσεν*.
 — — 12 dele: ex.
 — 111 — 9 a f. disjunge: *κατα-πτάς*.
 — 115 — 15 lege: ergo et ipse.
 — — 20 — erraverit.
 — 116 — 12 pone colon post Plutarcho.
 — 119 — 14 a f. lege: tulisse ut Hesiodi³).
 — — 9 — dele quoque.
 — 122 — 2 adde: De etymologia vocis vide Buttm. Lexil. T. II:
 — — — p. 181 sq.
 — — 10 lege: *μολπὰς τε*.
 — 131 — 12 — *τινὶ*.
 — 133 — 3 a f. lege: *Heracleas*.
 — 135 — 5 pone comma post Platoni.
 — — 19 lege: *ἄγνος*.
 — 137 not. n) pone punctum post Ursin.
 — 140 lin. 24 a f. lege: Fortunatian., Atil., pag. 2673 Putsch.
 — — 20 — — pag. 268 Bas.
 — 142 ante Schol. Theocr. inserte: Schol. Plat. pag. 320 Bekk:
 — — — (Asterisco locum nota.) laud. S. VIII, 19.
 — 143 lin. 3 lege: Synesius De insomn. pag. 158, B. ed. Par.

LECTORI S.

Anno abhinc quarto quum Berolini degerem, et a *Boeckhio* juvenum, qui duce *Eo* litteris humanioribus earumque docendarum arti studebant, sodalis essem factus, rem mihi quaerenti jucundam, quaeque ad solertiam meam, quantulacunque erat, exercendam idonea esset, schædæ in academicis *Hermanni* et *Boeckhii*, V. V. Cl. Cl., scholis olim a me conscriptæ feliciter obtulerunt Himerensem poetam, ut diligentioribus curis post Suchfortium et Blomfieldium adhuc egentem. Ipse continuo integram facere aggrediebar collectionem, *Te* cum maxime, *Schulzi Summe*, et multis magnisque *Tuis* beneficiis et verbis benignioribus ad laborem vel iniquis viribus suscipiendum suadente et exhortante; neque *Te* adversante, *Boeckhi Praestantissime*: imo illa *Tua* cum humanitate, quæ digna laude cumulari nunquam poterit, summæ eruditionis *Tuæ* et ingenii acuminis opem pollicitus es mihi et comiter exhibuisti. Litterariis autem Regiæ urbis subsidiis adjutus quum locos in quibus Stesichori apud veteres scriptores mentio est facta collegissem, tantam in molem videbam

crevisse mihi testium de vita et poesi illius copiam, vel praeter ea quae Fabricius et Harlesius in Bibliotheca jam exhiberent, et tot tantisque tenebris atque controversiis impediri intelligebam illorum testium perspicuitatem, ut necessarium esse videretur de illis rebus, quum praesertim fragmentorum distributio, medela, explicatio magnam partem ex iis penderet, singulares primum quaestiones instituere, quippe quae apud editores adhuc desiderarentur. Quarum quae rudimenta sub *Tua*, *Boeckhi*, disciplina exhibebam quum non ita *Tibi* displicerent, ut non ad eas partes emendandas me excitares quibus vel erravissem vel nimis dubia temere pro veris habuissem, utque cum fragmentis dissertationem quondam palam darem adhortareris, confidenter incudi reddebam libellum. Vix autem ipsis dein poetae reliquiis manum attuleram, quum ad publicum officium suscipiendum Berolino huc revocarer, novoque tum munere per sesquialterum fere annum ita impedirer, ut intacta mihi laterent in scrinio collectanea. Nec fere instaurassem omnino illam operam: taedebat enim destitutum passim me esse necessariis ejus subsidiis; neque illud jampridem me fugerat, iniquius hic illic onus me subiisse: sed praevaluit tandem voti *tantis viris* facti religio, ut denuo illuc animum adverterem. Grato autem animo etiam collegarum carissimorum humanitas hic mihi fuit laudanda, qua per totum laborem librorum copia, quotiensve rerum difficul-

tate vel obscuritate impeditus essem, eximiis ingenii et studiorum dotibus benevole et prolixè me adjuverunt: e quibus *Te* praecipue, *Brueggemanne Humanissime* scholae *Director*, *Teque, Hildebrande Doctissime* ejus antistes, appellandi gratissimum fuit officium. Utinam diu mihi concessa sit utilissima *Vestrum* sectatio, jucundissima consuetudo.

Quamvis autem multum praesidii cum ex *horum virorum* benignitate tum e Regiis hujus urbis libris mihi contigerit, aegre tamen nonnullis carebamus in altera libri parte elaboranda. Omnium autem maxime dolui, non licuisse mihi denuo perlustrare Ursini fragmentorum Stesichori collectionem: improvidus enim non omnem lectionum ejus varietatem Berolini enotaveram, neque Dindorfianas curas Athenaeo impensas inspicere ante opus peractum obtigit. Fateor item non pauca in tractandis Stesichoriis rebus aliorum judicio me reliquisse; alia quaedam fortasse ex ambiguis testimoniis certiore passim, quam quo aequum fuisse censeas, judicio constitui. Sed quo magis illarum difficultatum memor eram, eo attentius profecto cavi assidue ne falsam altae atque reconditae eruditionis speciem ostentarem, et malui ingenii solertiam et acumen in me desideratum iri quam prudentiam et circumspectionem. Grata tamen mihi erit erudita omnis, dummodo liberalis sit, ejusmodi errorum reprehensio: tam enim vaga hucusque ferebatur apud viros doctos Stesichoriae artis et poesis de-

lineatio, licet genus illud Doricae vulgo dictae lyriques magnam partem ex ea duxerit originem, tamque destituti sumus perspicuis. indiciis de epicorum et lyricorum poetarum, quorum medius esse videtur Stesichorus, nexu et affinitate, ut vel erroribus adeo, si erraverim, ad veriora persequenda putaverim aliquid effici posse.

Vos autem, *Duumviri Celeberrimi*, qui huius quoque litterarum provinciae et summi et aequissimi estis iudices, si quid inest libro *Tantis Nominibus* non prorsus indignum, accipere dignemini quaeso, quod piae venerationis et gratissimi animi pignus esse volui. Ad *Vos* enim solos, qualiacunque sunt quae fortasse in tractandis antiquitatis studiis profeci, ea mihi referenda esse et scio et lubenter fateor: quae autem minus *Vobis* placuerint, ea spero fore ut aequi bonique mihi faciatis.

Scribebam Dusseldorpie Regis Optimi Natalibus
a. MDCCCXXVII.

P A R S P R I O R.

DE
STESICHORI VITA ET POESI
DISSERTATIO,
AMPLISSIMO PHILOSOPHORUM ORDINI JENENSI
PRO DOCTORIS GRADU
OBLATA
A. MDCCCXXV.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

1215 EAST 58TH STREET, CHICAGO, ILL. 60637

TEL: 777-3000

1974

1215 EAST 58TH STREET

I.

Suidas. voc. Στησίχορος· Εὐφόρβου ἢ Εὐφήμου· ὡς δὲ ἄλλοι Εὐκλείδου, ἢ Τέτους ἢ Ἡσιόδου· καὶ πόλεως Ἰμέρας τῆς Σικελίας· καλεῖται γοῦν Ἰμεραῖος. Οἱ δὲ ἀπὸ Παλλαντίου τῆς Ἀρκαδίας φυγόντα αὐτὸν ἐλθεῖν φασιν εἰς Κατάνην, κακεὶ τελευτῆσαι, καὶ ταφῆναι παρὰ τῇ πύλῃ ^{a)} ἣτις ἐξ αὐτοῦ Στησιχόρειος προσηγόρευται. Τοῖς δὲ χρόνοις ἦν νεώτερος Ἀκμάνος τοῦ λυρικοῦ, ἐπὶ τῆς λζ' Ὀλυμπιάδος γεγονώς· ἐτελεύτησε δὲ ἐπὶ τῆς νς'. Εἶχε δὲ ἀδελφὸν γεωμετρίας ἔμπειρον Μამέρτινον, καὶ ἕτερον Ἀλιάναντα νομοθέτην. Γέγονε δὲ λυρικός· καὶ ἔστιν αὐτοῦ τὰ ποιήματα Δωρίδι διαλέκτῳ, ἐν βιβλίοις κς'. Φασὶ δὲ αὐτὸν γράψαντα (ψόγον Ἑλένης τυφλωθῆναι, πάλιν δὲ γράψαντα) ^{b)} Ἑλένης ἐγκώμιον ἐξ ὀνείρου τὴν παλινωδίαν, ἀναβλέψαι. Ἐκλήθη δὲ Στησίχορος, ὅτι πρῶτος κιθαρωδία χορὸν ἔστησεν, ἐπεὶ τοι ^{c)} πρότερον Τισίας ἐκαλεῖτο.

^{a)} Legitur apud Kusterum παρὰ τῆς πύλης.

^{b)} Uncis inclusa post Blomfieldium ¹⁾ supplevimus ex Eudociae excerptis, Lascari mox laudando consentiente.

^{c)} Sic Eudocia: Kusterus ἐπεὶ τὸν πρ.

Eudocia ²⁾ Suidam exscripsit, omissis verbis ὡς δὲ ἄλλοι — προσηγόρευται. Idem

Constantinus Lascaris fecit in libello ³⁾ de Siculis illustribus Latino sermone e Graecis auctoribus translato. Haec

I. ¹⁾ Fragn. coll. IV, 1.

²⁾ Violar. T. I. pag. 385. Villos. anecd. Graec.

³⁾ Typis eum excudi denuo curavit Maurolycus in Sican. hist. L. I. fol. 18 sqq. Laudata verba vide fol. 22.

enim ille: „Stesichorus Himerensis, poeta lyricus excel-
 „lentissimus ac philosophus, tempore Phalaridis. Hic Ti-
 „sias vocabatur: et quoniam choream instituit, Stesicho-
 „rus appellatus est, quasi stator choreae. Fratres habuit
 „Marinum geometram et Halianactem legum latorem, filias-
 „que doctissimas. Plura Dorice scripsit, quorum nil ex-
 „stat. Idem quum contra Helenam scripsisset visum ami-
 „sit, palinodia composita recuperavit. Filius fuit Euphemi,
 „ut alii, Euphorbi, ut alii, Euclidis, ut alii, Hyetis, ut
 „alii, Hesiodi. Nonnulli Metauriae ortum memorant in
 „Italia, nonnulli in oppido Pallantio Arcadiae, atque inde
 „profugum Catanam venisse, ibique defunctum^{d)} ante ci-
 „vitatis portam quae ab ipsius nomine Stesichoria dicta
 „est. Ejus sepulcrum octo columnas totidemque gradus et
 „angulos habebat: de quo adhuc exstat testudinatum monu-
 „mentum, quam D. Mariae Bethleemiticae aedem vocant.”

^{d)} Supple *esse et sepultum*: confer Suidam.

II.

Aevum Stesichori controversiae vehementer obnoxium est. Suidas natum eum esse dicit Ol. 37, mortem obiisse Ol. 56: quocum fere congruit Hieronymi Chronicum Eusebianum, quod „Stesichorum poetam clarum habitum esse” tradit a. Ol. 42, 1; nec non Cyrillus contra Julianum: *’Ολ. μβ’. Στησίχορος ἐγνωρίζετο*. Floruit igitur secundum Eusebium poeta, ut Suidae simul verbis confidas, annos XVII, ad summum XX natus. Mortuum esse poetam Suidas tradit Ol. 56; distinctius Eusebius a. Ol. 55, 1, probante Georgio Syncello in Chronico: *Στησίχορος τέθνηκε. ’Ολ. νε’*. Jam vero quum parum sit consentaneum, juvenes vix vicenarios summam artis illius palmam apud priscos Graecos unquam esse nactos, Lucianus¹⁾ autem

II. ¹⁾ Macrobb. 25. Tom. III. pag. 228, Reitz. *Ἀναρχίων δὲ ὁ τῶν μελῶν ποιητὴς ἔζησεν ἑτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα καὶ Στησίχορος δὲ ὁ μελοποιὸς ταῦτά.*

testetur obiisse Stesichorum annos octoginta quinque natum, credas potius natum eum esse a. Ol. 33, 4 Eusebiana rationis, floruisse circa annum vitae trigesimum tertium, vel quadriennio post, ad summum septennio, ut obitum justo tempore Suidas assignaverit: quae quidem traditiones non ita inter se discrepant, ut non aut uterque verum prope tetigisse possit videri, aut alteruter eorum aliquantum erravisse.

Stat autem a contraria prorsus parte Marmor Parium, summae profecto fidei testis, ad. a. Ol. 73, 3 haec exhibens ²⁾: 'Αφ' οὗ Αἰσχύλος ὁ ποιητὴς τραγωδία πρῶτον ἐνίκησε, καὶ Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς ἐγένετο, καὶ Στρωσίχορος ὁ ποιητὴς εἰς τὴν Ἑλλάδα ο, ἔτη ΗΗΔΔΙΙ, ἄρχοντος Ἀθῆναι Φιλοκράτους. Supplerunt ἀφίκετο viri docti. Graeciam igitur petiit Himerensis lucri, putant, gloriae amore motus. Sed obstant huic temporis rationi praeter ea quae antecedunt tot tantaque testimonia et argumenta ut stare omnino non possit. Audias enim primo Bentleium ³⁾ concinne argumentantem: „Mortuus est Simonides secundum Marmor Parium, cui ceteri auctores „congruunt, Ol. 77, 4, nonagenarius: natus itaque Ol. 55, 2, „atque annos non minus LXXI habuit Ol. 73, 3, quando „Stesichorum in Graeciam venisse Marmor testatur. Ac „videtur etiam Stesichorus vix major existimari posse, „nam LXXI anni satis sunt aetatis qua iter tam longum „instituas. Simonides igitur, secundum Marmor, coevus „erat Stesichori: sed ei contrarium est ipsius Simonidis „testimonium ⁴⁾, quo Stesichorum Homero adjungit ut „scriptorem veterem; sermo est de Meleagro:

²⁾ Epocha 51.

³⁾ Respons. ad Boyl. de aetate Phalar. pag. 19.

⁴⁾ ap. Athen. IV. p. 172, E. F.

ὅς δουρὶ πάντας νίκασε νέους,
 δινάεντα βαλὼν
 „Αναυρον ὕπερ πολυβότρυος ἐξ Ἴωλκοῦ·
 οὕτω γὰρ Ὀμηρος ἠδὲ Στασίχορος
 ἄεισε λαοῖς.

„Jam vero dicant omnes quotquot sapiunt, et non plane
 „hospites sunt in veterum scriptis, possintne existimare
 „ita locuturum Simonidem de aliquo poetarum lyricorum
 „suae aetatis? — Praeterea aemulabantur sibi mutuo
 „omnes invidebantque. Mentionem quidem fecit hic illic
 „Pindarus Bacchylidis et Simonidis ⁵⁾, sed ubique ita ut
 „vituperationi illis esset. Multo minus ergo Simonides,
 „pro ea quam veteres notarunt avaritia ⁶⁾, qua omni-
 „bus, quotquot aliquid lucri interciperent, invidebat, illum
 „honorem habuisset Stesichoro ut eum jungeret Homero,
 „si tum Himerensi isti vita suppetivisset ad mutuam quae-
 „stus aemulationem.” Suidas praeterea disertis verbis
 asserit ⁷⁾, post Stesichorum vixisse Simonidem, concinente
 Aristophanis scholiasta ⁸⁾: ante Pythagoram adeo Proclus ⁹⁾
 reposuit fratrem Stesichori Ameristum: Phalaridis eum
 fuisse coetaneum est certissimum ¹⁰⁾. Solet indidem cum
 Alcmane conjunctim laudari et Ibyco ¹¹⁾: ad Ascræum

⁵⁾ Illius Ol. II, 154; hujus Isthm. II, 9 sqq. cll. scholl. ad hh. II.

⁶⁾ Cf. Suid. vit. Simonidis. Synes. epist. 49. Schol. vet. in Pind. Isthm. II, 9.

⁷⁾ Voce Σιμωνίδης.

⁸⁾ ad Vesp. 1402. Λέγει δὲ ἵσως Σιμωνίδην — λυρικόν, μετὰ Στη-
 σίχορον τοῖς χρόνοις. Succurrit praeterea calculo nostro ex ipso
 Suida aliqua, quantulacunque est, comprobatio: videtur enim
 ille (cf. vit. Stesich. et Simonid.) putasse, Simonidis nativita-
 tem incidere in Olympiadem qua mortuus sit Stesichorus:
 illam autem Bentleius l. c. anno Ol. 55, 2 adscripsit. Vides
 hinc illinc Suidam facillime errare potuisse.

⁹⁾ Laud. Sect. V. init.

¹⁰⁾ Cf. Sect. V. VI.

¹¹⁾ Cf. v. c. fr. LXXVII, XC. XCI. XCII.

adeo poetam fama eum retulit ¹²⁾). Valde denique mirarer, tam confidenter illi tribui varia lyricae artis inventa ¹³⁾; si eadem jam Simonides, Lasus, Anacreon, alii antea exercuissent. Liquet ergo redeundum esse ad Suidae et ceterorum testimonia, quae quo melius perspicui et ponderari possint juxta posita h. l. exhibuimus.

Ol. 37. Natus est Stesichorus. *Suidas*.

Ol. 42, 1. Stesichorus poeta clarus. *Euseb. Hieron. Cyrill.*

Ol. 55, 1. Stesichorus moritur. *Euseb. Hieron. Georg. Syncell.*

: Ol. 56. Stesichorus moritur. *Suidas*.

Dedit Suidas poetae LXXIII tantummodo, LXXIX ad summum annos: Luciano vero supra laudato vel ea de causa fidem hic nolim minuere, quod vix eum inter longaevos numerasset, si ne octogenariam quidem putabat eum fuisse, tum quia LXXXV illi aetatis anni tam apte cum quadruplici reliquorum annalium testimonio congruunt. Fac enim mortuum esse Stesichorum Ol. 55, 1, natalitatis annus erit Ol. 33, 4; Ol. vero 42, 1, quo quidem anno clarus fuisse traditur, natus erat annos XXXIII: qualis aetas et artis gloriae convenit, et nostrae rei egregie favet.

Sed vindicari posse videtur Marmor Parium ab insigni reprehensione: hereditariam enim fuisse artem poeticam in Stesichoria gente tum alia probant indicia ¹⁴⁾, tum ipsius Marmoris epocha illa ¹⁵⁾, qua ad a. Ol. 102, 3 haec leguntur: 'Αφ' οὗ Στησίχορος ὁ Ἰμεραῖος ὁ δαύτερος ἐνίκησεν Ἀθήνησιν, ἔτη ΗΠΙ. Non igitur est cur dubitemus quin illum ad Ol. 73, 3 laudatum Stesichorum Marmoris auctor pro vetere illo celebri ejus nominis Hi-

¹²⁾ Cf. Sect. IV.

¹³⁾ Cf. Sect. X. et Prooem. A et C (ad fragmenta carminum mythicorum et eroticorum).

¹⁴⁾ Cf. Sect. IV. fin.

¹⁵⁾ Epoch. 74.

metensi habuerit: poterat enim, quum minus clari nepotis fama aetatem forte non tulisset, bonae ceteroquin fidei testimonia quo non debebat referre. Avorum vero nomina honoris vel saltem commendationis causa saepius nepotes referebant.

Jamque videamus, et gaudeamus, quam bene Marmoris notae quadrent cum poetarum serie inde ab Eusebii et ceterorum tempore inchoata. Singulis enim aetatibus triginta, ut mos est, annorum spatio circumscriptis, priorem illum Marmoris poetam computabis in Graeciam venisse a. Ol. 73, 3 triginta sex annos natum, alterum a. Ol. 102, 3 vicisse Athenis anno vitae tricesimo altero. Priorem jure an secus pro Himerensi habuerit inscriptionis auctor, discernere nolim. Meminit ejus cum Aeschylo simul et Euripide: neque tamen id sufficit ut est dramaticis eum adscribamus poetis. Meliori jure tertium eo referas: videtur enim de victoria illius nota e veteribus Atheniensium didascalis aliisve probae fidei monumentis deprompta esse.

Omisimus hoc loco, quintuplices licet patres illos ¹⁴) filiorum numero accurate sic aequassemus, alterius et tertii Stesichori avos, ut incertiores prorsusque ignotos, eodem fortasse nomine quondam usos: quis enim fidem tribueret tam mirifice congruenti calculo! Quamquam spero fore ut suspicionem de orta patris nominum varietate motam ¹⁴) lecturis quodammodo persuadeam.

III.

Patriam Stesichori Himeram fuisse Siciliae, ad laevam ripam Himerae fluminis sitam, tam vulgaris erat veterum opinio, ut nude passim adeo Himerensem eum poetam appellatum invenias ¹). Non tamen prorsus consen-

III. ¹) V. c. Fr. XLIII, 2. Fr. XXXII. F. XLIII, 4. Quumque ea urbs locum postea cederet Thermis, lyrici simul cessit

tiebant de hac re veteres. Memorat Suidas *Matauriam*, Lascaris *Metaurum* oppidum ut poetae patriam; Stephanus Byzantius Siciliae *Mataurum* ²⁾: sed errare videtur de situ urbis geographus. Credas ipsa cum Himera poetam ex Italia duxisse originem: constat enim hanc urbem non inultum ante natum Stesichorum ³⁾ a Chalcidensibus

samam; unde Silius l. XIV. vs. 232 canit:

„Littora Thermarum prisca dotata Camoenia.”

- ²⁾ Voc. *Ματαυρός* πόλις Σικελίας Λοκρῶν κτλμα· τὸ ἰθὺνικὸν *Ματαυρίνος*· Στρεσίχορος Εὐφρήμον παῖς, *Ματαυρίνος* γένος, ὁ τῶν μελῶν ποιητής. Ad Italiam locum retulit ex recentioribus Scip. Mazella in: *Descrittione del Regno di Napoli* p. 3: *Stesicoro poeta, di Metauro in Calabria*. Omisit locum Mannertus (Tom. IX. P. II. ed. nov.), sed an injuria id fecerit nescio; audi enim Strabonem (l. VI. pag. 394.) in inferioris Italiae descriptione: *Ἐγγὺς δὲ καὶ Μήταυρος ποταμός, καὶ ὑπορμός ὁμώνυμος*. Consentit Mela (II, 4.): „In Bruttio sunt: Columna Rhegia, Rhegium, Scylla, Taurianum et Metaurum.” Plinius denique (H. N. III, 5) illam oram sic describit: „Metaurus amnis, Taurianum oppidum, Portus Orestis et Medma.” Oppidum quidem Metaurum nomine hic omisit, neque in Antonini id exstat Itinerario vel in Peutingeriana Tabula: collatis vero quae de Tauriano disputat Mannertus l. c. pag. 170, unum locum dicas utroque nomine *Matauriam* deinceps et *Taurianum* appellatum fuisse. Turbatas esse lectiones Plinii, Melae, Strabonis, jam interpretibus visum. Excidit Mannerto iudicium apud Strabonem Taurianum post Metaurum flumen; suspicatur idem p. 169 Plinii Taurianum et Orestis Portum uno eodemque loco posita fuisse: qua de re et Cellarii conferas Orb. antiq. T. I. N. 636. ed. Schwartz. Melam facile sic refingas: „— Taurianum, quod et Metaurum.” Ad commemoratum Stephani errorem item spectat, quod Bruttiorum *Πρὸς Τρόπαια* illo ad Siciliam retulit: parum enim probabiliter Cellarius l. c. N. 635 contendit, Bruttias quoque temporis illius auctores Siciliae nomine comprehendisse. De scriptura vocis *Ματαυρός*, *Μήταυρος*, *Μήταυρον*, *Μήταυρα* alii decernant; videtur utraque primae syllabae vocalis in usu fuisse apud veteres scriptores: cf. Nic. Heins. ad Sil. Ital. VII, 486. IV, 187. XV, 559. VIII, 451.

- ³⁾ Ol. 33, 4: v. Sect. II. Himera condita est Ol. 32, 4: cf. Mannert. l. c. pag. 403. Thuc. VI, 5.

e Zancle profectis conditam esse, quibuscum Metauriae simul Locri communem ex Aeolensibus stirpem ducebant. Stesichorum apud Locrenses vixisse aliunde quoque licet colligere ⁴⁾. Duo denique nomina, *Tisiae*, quod nomen ante ipsius Stesichori fuisse Suidas docet, et *Mamertini* fratris geometrae apud eundem, sive *Mamertius* ille appellatus fuit ⁵⁾, in memoriam nobis revocant duo Bruttiorum oppida, *Mamertium* dico ⁶⁾ et *Tisiam* ⁷⁾. Non itaque fidem prorsus derogarimus Italicis illis vestigiis, dubitemus licet, utrum ipse poeta an pater aliunde Himeram sit profectus. Metauria eum, utercunque fuit, venisse, non Pallantio, Arcadiae oppido ⁸⁾, si venit omnino, non est quod dubitemus.

IV.

Quinque sunt patris nomina, quae apud Suidam leguntur et Lascarin: *Euphorbus*, *Euphemus*, *Euclides*, *Hyetes*, *Hesiodus*. Priores duos et Eudocia exhibet; Euphemum Stephanus Byzantius laudat ¹⁾, nec non anonymus auctor epigrammatis cujusdam in *LX* lyricos ²⁾, ubi de nostro:

Στησίχορος Σικελός· πάτρη δέ οἱ Ἰμέρα ἐστίν·
Εὐφήμου πατρός, Δωρικὸς ἀρμονίην.

Mire contra Aristoteles et doctus Philochorus veteris He-

⁴⁾ Cf. Sect. VII init. Fr. LX.

⁵⁾ Vide Sect. V.

⁶⁾ e Locrorum ferme regione situm. Festus ejus meminit voc. Mamertini, et Sirabo l. VI. pag. 400: Τὴν δὲ ὑπὲρ τῶν πόλεων ποίτων (i. e. Rhegium et Locros) μεσόγαιαν Βρῆττιοι κατέχουσι, καὶ πόλις ἐνταῦθα Μαρμέριον, κ. τ. λ.

⁷⁾ locum munitum a Rhegio non longinquum: vide Appian. Hannib. 44. Corrigendus inde est Diod. Sic. 37, 1 ubi Ἀστία legitur. De utroque oppido conferendus est Mannertus l. c. pag. 193.

⁸⁾ V. Suid. et Lascarin Sect. I. laudatos.

IV. ¹⁾ Laud. Sect. III. not. 2.

²⁾ V. Brunck. Anal. T. III. p. 24. N. 30.

siodi filium eum appellant³⁾. Quum vero ipsa horum virorum verba aetatem non tulerint, quonam sensu rem ii intellexerint confidenter vix contendas: nam veterem illum Ascraeum patrem non fuisse argumentis certe apud nostrates non eget, nec est quod refellam Dodvelli doctam sed nimis religiosam chronologiam, neque Gallice hariolantem Burettum⁴⁾. Ut vero intelligas nec plane ineptum nec adeo indoctum esse mythum illum de

³⁾ De Aristotele Proclus prolegom. in Hesiod. p. 7. ed. Gaisf. et Tzet. p. 15 sq., ut Ascraeum ostendant CCCC fere annis Homero recentiorum esse, haec tradunt: *Ἀριστοτέλης γὰρ ὁ φιλόσοφος, μᾶλλον δὲ οἶμαι ὁ τοὺς πέπλους συντάξας, ἐν τῇ Ὀρχομενίων πολιτείᾳ Στησίχορον τὸν μελοποιὸν φησιν εἶναι υἱὸν Ἡσιόδου, ἐκ τῆς Κτημένης* (sic Ms. Gaisf. *Κλυμένης* emendat e Proclo ad *Ἔργ.* 268, post VVytttenbach. ad Plutarch. p. 162, C. Sed cf. Suidam vita Hesiodi et Paus. IX, 31, 5, Antiphum et Ctimenum laudantes, virginis Hesiodo amatae fratres) *αὐτῷ γέννηθέντα τῆς Ἀμφιφάνους καὶ Γανύκτορος ἀδελφῆς, θυγατρὸς δὲ Φηγέως.* (Tzetzes *Φηγέως*: utrumque corrige, cum Lil. Gyraldo ex Plutarcho *Φησιγέως* reponendo.) Verba illa ὁ φιλόσοφος — *πολιτεία* Trincav. omisit: mirum scholiastae errorem jam Jacobsius notavit Anthol. T. VI. pag. 368. — De Philochoro Proclus testatur ad *Ἔργ.* 269. *Ἰστίον δὲ ὅτι υἱὸς Ἡσιόδου Μναστίαν ἰστί. Φιλόχορος δὲ Στησίχορον φησὶ τὸν ἀπὸ Κλυμένης· ἄλλοι δὲ Ἀρχιεπῆ. Tzet. ad h. l. omisso Philochori nomine: Ἡσιόδου παῖδα οἱ μὲν Μναστίαν, οἱ δὲ Ἀρχιεπῆ, ἕτεροι δὲ Στησίχορον τὸν μελωδὸν ἐξεδέξαντο.*

⁴⁾ Dodvellus de cycl. vet. diss. V. sect. 10 sqq. pag. 250 e Stesichori aetate aevum Hesiodenum ut confine constituebat; idem de aetat. Phalar. p. 59 adeo contendebat, duodenarium fuisse Stesichorum anno mortis Homeri! Quae omnia pro certis se habere fatetur Burettus in: *Mém. de l'Acad. des inscr.* T. X. pag. 210; de ipsis autem Dodvelli auctoris testibus mira incuria idem iste paullo ante (pag. 209) censet: *Quant à Stésichore, quelquesuns le font fils d'Hésiode, et de ce nombre est Suidas. Car pour Philochore et Aristote, allégués à tout hazard par M. Fabricius en preuve de cette filiation, (nude enim ille: Hesiodi filium tradidere Philochorus, Aristoteles etc., ut Suidam ac Tzetzem praeteream.) je ne compte pour rien ces citations vagues, et qui ne peuvent se vérifier.*

Stesichoriae stirpis cum Hesiodea nexu, utque simul quid significarit perspicias quove modo ferri potuerit, ad Orphicas res perlustrandas recedere necesse est. Lacerati Orphei caput cum lyra in mare dejectum ad Lesbum, Aeolicam insulam, vel delphino vel undis delatum esse multi narrant ⁵⁾, ejusque pro sepultura, Hyginus addit ⁶⁾, ad musicam artem ingeniosissimi existimantur esse Lesbii. Ex eadem illa regione, si Tzetzen ⁷⁾ audimus, ex eadem certe gente oriundus erat Hesiodus ⁸⁾: jam ergo quum Hellanicus tradat ⁹⁾, ex Orpheo originem ducere Hesiodum, quid est quod indicet hic nisi in Graeciam propagasse Hesiodum didactica sua poesi veteres illos Orphicos hymnos, postquam in Graecia cessaverint. Testatur aliud stemma simillimo modo mythicorum Hesiodi carminum ex Homericis originem ¹⁰⁾. Ut vero Orphei post flebilem mortem os lyraque in Lesbum, sic Lesbiacae fere originis ⁷⁾ Hesiodus, aeque tristem nactus obitum nec Orphico disparem, a delphinorum grege in continentem defertur inter Locridem sitam et Euboeam, ut mire Proclus tradit, sive e Rhii et Molycriae regione, teste Plutarcho, quo loco Locrorum sacra et *πᾶν ἔργον* celebrari

⁵⁾ Locos nuper collegit Bode De Orpheo pag. 86. not. 62.

⁶⁾ Poet. Astron. II, 7.

⁷⁾ Prolegg. in Hesiod. pag. 12. et ad *Ἑρμ.* 633: *ἐκ Κίης τῆς περὶ Μιτυλήνης* dicit oriundum esse Hesiodum.

⁸⁾ Arctissimus erat Aeolensium cum Boeotis nexus; unde Bode l. c., meministine, ait, *Aeolicae coloniae partem Boeotiae incolis constituisse?* Cf. et Muellerum in *Orchomen.* locis not. 10 laudatis.

⁹⁾ apud Proclum ad Hesiod. pag. 141, B (Sturz. Frgm. LXXV ed. alt.), et in vita Hom. ined. e cod. Escur. in Bibl. vet. lit. et art. P. I. pag. 8 (Sturz. Frgm. CXLV.).

¹⁰⁾ Vide Suid. vit. Hesiod. Gaudemus consentire h. l. nobiscum Muellerum in disquisitionibus de Thracum gentili cum Boeotis nexu, et de primariis heroici carminis sedibus et commigratione, in *Orchom. histor.* p. 379 sqq. 387 sqq.

solebant ¹¹⁾). Venit jam quo tendebat sermo: ut enim concedas modo indicatam ¹²⁾) Locrensem Stesichori originem, probabiliter item suspiceris, cognatione illa indicari, translatum esse Hesiodi sive Hesiodeorum epos per gentilem Locrensiū nexum ad nostrum poetam, quippe qui, Quintiliano ¹³⁾) et fragmentis testibus *quum epici carminis onera lyra sustentarit*, lyricis poetis non aequius fere quam epicis fuerit adscribendus. Solebant utique singula poeseos genera certis gentium finibus includi et earundem solummodo commigrationes sequi ¹⁴⁾): Stesichorus sic Ascraeum quoque poetam apprime imitatus est atque secutus quum in fabularum delectu tum in singulis multis rebus mythologicis, formam licet epici carminis non adhibuerit ¹⁵⁾). Non inique autem post alios Muellerus inde Hesiodeorum poetarum tempora usque ad Stesichori aevum deduxit ¹⁶⁾). Quamvis enim non ipse hic videatur illius filium se appellasse, poterat tamen, ut praecipuus ejus imitator inter Italicos Aeolenses, et clarissimus hujus regionis poeta ¹⁷⁾), aequissimo jure illo titulo cumulari.

¹¹⁾ Schol. Procl. in Hesiod. p. 7. Gaisf. Schol. Tzetz. p. 16. Plutarch. in VII sapient. conviv. pag. 162, C. Pausan. IX, 31, 5. Suidas vit. Hesiod. Confusas passim res et nomina aliis relinquo discernenda.

¹²⁾ Sect. III.

¹³⁾ Instit. orator. X, 1, 62: laud. Diss. IX (not. 17) quo loco etiam alia in eundem hunc finem collecta apte conferes.

¹⁴⁾ Cf. Muellerum l. c. not. 10.

¹⁵⁾ Cf. Prooem. A (ad myth. carm.) Memorabilis quoque de hac re locus est Pindaricus Ol. X, 19 sqq. de Locris Epizephyriis:

μῆλ' αὖτέ σφισι Κалλιόπῃ
καὶ χάλκεος Ἀρης. τράπε δὲ Κύννεια μύχα καὶ ὑπέρβιον
'Ἡρακλῆα' κ. τ. λ.

In mentem venit Stesichori Διῦρ' ἄγ' Κалλιόπεια λίγεια (fr. LXXVIII): ipse Pindarus deinceps relata Stesichoria fictione (v. Schol. ad h. l.), quemnam poetam praecipue respexerit, subobscurè indicat.

¹⁶⁾ Orchom. pag. 358.

Quae quum tantam veri speciem prae se ferant, non est quod conjiciamus revera e Clymene Hesiodum, sed prorsus ignotum aliquem, Stesichorum habuisse filium: credamus potius occultiore illum mythi sensum pingua postea passim ingenia fugisse et in errorem duxisse. De reliquis autem quatuor nominibus quid? arguentem nos audio lectorem. Quid mirum autem, si plures deinceps Stesichorii nominis gentisque iisdem artibus et litteris operam navarant¹⁷⁾, postea, ubi singulos discernere difficilius evasit, omnia jam in celeberrimi proavi nomen esse collata?

V.

Fratrum Stesichori par laudatur apud Suidam, *Mamertinus* geometra et legislator *Halianax*. Lascaris *Marinum* alterum appellat, sed fortasse ex Maurolyci editoris corruptela orta est varietas. Memorabilius vero, *Ameristum* eundem appellari in prisco Hippiae Elei testimonio apud Proclum¹⁾ servato. Facile est de mutato geo-

¹⁷⁾ Cf. Sect. III.

V. ¹⁾ Ad Euclid. Elem. I. comment. l. II. pag. 19. ed. Basil. 1560. Narrat Thaletem ex Aegypto geometriae cognitionem in Graeciam transtulisse; tum sic pergit: μετὰ δὲ τούτων Ἀμέριστος ὁ Στησιχόρου τοῦ ποιητοῦ ἀδελφός, ὃς ἐφαπτόμενος τῆς περὶ γεωμετρίας σπουδῆς μνημονεύεται· καὶ Ἰππίας ὁ Ἠλεῖος ἐστόρησεν ὥς ἐπὶ γεωμετρίας δόξαν αὐτοῦ λαβόντος. Ἐπὶ δὲ τούτοις Πυθαγόρας κ. τ. λ. Haec omnia foede corrupit rerum et nominum commutatione Mongitorius in Siculo Bibliotheca Tom. II. pag. 28: quae piget referre: en vero lutulentorum ejus fontium vestigia. Claud. Franc. de Chales in: Curs. Mathem. Tract. Prooem. C. II. p. 7. „Thaleti proxime successit *Mamertinus*, insignis geometra, quique multa geometrica adinvenisse dicitur.— Eodem fere tempore vixit *Ameristus* (sic), summus geometra, qui dicitur rerum geometricarum inventor, de quo nihil nisi nomen et elogium retulit Proclus. Frater fuit Stesichori poetae.” Addo Raphaellem Volaterranum in: Philologia lib. XXXV. De part. Geometr. fol. 408, : „Geome-

metrae nomine conjicere illis simillima quae de *Tisia* et *Stesichoro* deinceps a poeta gestis Suida teste nominibus: alterum a patria, alterum ab arte esse ascitum ²⁾: sed haec incertiora sunt et ab re nostra remotiora.

Filias poetae commemorare taedet fere, quum non pauca quidem de iis ferantur, manarint vero omnia e commentis illis Phalaridi et Diodoro adscriptis epistolis. Licet enim in iis non omnia ab ipso auctore sint inventa ³⁾, attamen ne ita quidem eum rem suam instituisse putes, quominus ne aequalibus dicam, sed vel nobis ejus commenta pateant: ut optime ostendit Bentleius ⁴⁾. Habuerit

„triam Thales in Graeciam primus adduxit: post eum *Mamertius* frater *Stesichori* poetae, et *Hippias* Eleus." His *Mongitorius*, nimio erga popularem studio in mendacium delatus, addit, scripsisse virum de rebus geometricis. Aequae fere insanum est *Boylli* somnium (in not. ad *Phalar.* epist.), quo ex *Halianactis* legislatione concludit, necessario *Stesichorum* nobilissimae et ditissimae gentis fuisse: quem tamen jam *Bentleius* redarguit.

²⁾ De geographica *Tisiae* et *Mamertini* vocum origine cf. Sect. III. fin.

³⁾ Cf. nos ad Fr. XXXV et in Prooem. F.

⁴⁾ Consummavit res praeter alios credulus *Mongitorius*, quem insertis Epistolarum fontibus exhibemus. „*Himerae* ortae," ait (*Bibl. Sic. T. I. p. 197*), „sub patris disciplina mirum in modum poetica gloria claruere, ac morum elegantia insignes floruerunt. Catanam una cum *Stesichoro* digressae, ibique eandem doctrina demirata, *Clarioni* ac *Tetrarchio*, praecipuis *Catanensibus*, *Stesichori* ex sorore nepotibus, nuptui traditas, ac publico sumtu dotatas, legimus in epistolis *Diodori Siculi*. Multa scripsere poetica monumenta *Dorica* lingua (Ep. 2. 97.), quae nimium demirabatur *Phalaris*: ideoque defuncto *Stesichoro* his ejus filiabus consolatorias epistolas dedit (Ep. 97.), ac eo existimationis argumento prosecutus est, ut ad earum petitionem, et ut *Stesichoro* etsi defuncto morem gereret, pretium pro captivis *Tauromenitanis* solutum (qui adversus tyrannum bellum susceperant) restituit, ut ex epistolis *Phalarideis* (Ep. 38. 98. 99. 100: cf. et *Jo. Tzetzen* earum excerptorem, in *Chil. I, 25. vs. 640 sqq.*

poeta filias, poetria fuerit una alterave, neque repugnabimus nos nec pro veritate contendemus; quae autem praeterea traduntur omnia haud dubie vana sunt et merito omittenda ¹⁾).

VI.

Exordium faciat rerum ad ipsam poetae vitam pertinentium dulce fabulans Christodorus, statuum Stesichori describens in Zeuxippo Byzantii gymnasio positam ²⁾):

Στησίχορον δ' ἐνόησα λιγύθροον, ὃν ποτε γαῖα
Σικελίῃ μὲν ἔφερβε, λύρης δ' ἐδίδαξεν Ἀπόλλων
Ἀρμονίην, ἔτι μητρὸς ἐνὶ σπλάγχνοιςιν ἔοντα
Τοῦ γὰρ τικτομένοιο καὶ ἐς φάος ἄρτι μολόντος
Ἐκποθεν ἡερόφοιτος ἐπὶ στοματέσσιν ἀηδῶν
Λάθρη ἐφεζομένη λιγυρὴν ἀνεβάλλετο μολπήν.

Legebatur *ἡερόφοιτος* apud H. Stephanum ³⁾): emendavit Jacobs. e msc.

Ad fabulam illam jam Plinius ⁴⁾ respicit hisce de luscinia verbis: „Non dubium est suavitatem praeinonstratam efficaci auspicio, quum in ore Stesichori cecinit „infantis.”

„V, 31. vs. 925 sqq. laud. sect. VI.) habemus.” Eadem fere Olearius quoque, de poet. Graec. §. 67. et Carrera in Memorab. Catan. Vol. I. pag. 461. tradunt. Addere poterant, Phalaridem oleum misisse Stesichori ex filia nepoti, digno utique gymnasiarcho (Ep. 86).

⁵⁾ Quid denique, quod perfricta fronte Mazella in: Descrittione del Regno di Napoli pag. 3 *Lusciniae* nominis filiam Stesichoriam asserit poematis claruisse? Venit in mentem de luscinia, quae in ore Stesichori infantis cecinerit (vide Sect. VI init.), antiqua fabula: unde novam sibi fortasse ille finxit. Sed satis jam notati Italici nugatores!

VI. ¹⁾ Ecphras. vs. 125 sqq. in Jacobs. Anthol. T. I. pag. 42 ed: alt., quam solam ubique adhibuimus.

²⁾ Anthol. Graec. pag. 387.

³⁾ Hist. Nat. X, 29.

Ineunte aetate Stesichorum litteris operam dedisse in Catanensi gymnasio quidam narrant ⁴⁾: sed fidem concedat illis rebus cui lubet.

De familiaritate Stesichori cum Agrigentino tyranno multa ex iisdem illis fictitiis epistolis facete tradit Tzetzes ⁵⁾: quibus quanta fides in universum tribuenda sit,

⁴⁾ Laurentius Beyerlink e Soc. Jes. in: *Theatr. vitae human.* T. I. pag. 33. voc. Academia; ex eo Mongitorius *Bibl. Sic.* T. II. voc. Stesichorus. Prioris istius figmenta sunt, vel certe ex indoctis istis Phalarideis epistolis indocte et negligenter excerpta; fortasse ex epist. 96 ubi haec leguntur: *Δέασθ', ὦ Ἱμεραιοί, παρὰ μὲν ἡμῖν γεννηθέντα τραφῆναι τὸν ἥρωα, καὶ παιδευθέντα καταβιῶναι.* Sive ex ep. 86, qua narratur Phalaris oleum misisse Stesichori ex filia nepoti, digno utique gymnasiarcho. Catanensibus enim nuptae erant secundum Sophistam (v. Sect. V.) Stesichorides. Male praeterea iste monachus antiqui temporis gymnasia et litterarum scholas confudit: rectius de his senserunt Hieron. Mercurialis *De art. gymn.* l. I. cap. 3, Jo. Bapt. de Grossis in *Decachordo Catanensi* T. I. Chord. IV. pag. 144—166 (in Graev. et Burm. *Thesauro Siculo* T. X.), alique ab hoc de gymnasio Catanensi laudati,

⁵⁾ *Chil.* I, 25. vs. 640 sqq. V, 31. vs. 925 sqq. Exhibemus alterum hunc locum, additis epistolarum exscriptarum numeris. Sermo est de Phalaride:

*Τούτῳ γὰρ καὶ Στησίχορος ἰχθὺς ὦν (Ep. 6. 7. 8. 9.) κατεσχέθη,
Οἶμαι πρὸς Πειλοπόννησον περὶν ἐκ τῆς Παχύνου,
Σὺν Κόνωνι Δροπίδα τε καὶ γέ τισιν ἑτέροις.*

Καὶ Κόνων ἀπεσφύγη μὲν Φαλάριδι εὐθέως·

Ὁ δὲ Δροπίδας ἐν τρίτῃ στέλλεται τῇ πατρίδι. (Ep. 10. 11.)

Στησίχορος δ' ὁμόψυχος ἦν τούτῳ τε καὶ φίλος. (Ep. 12. 13. 14. 16.)

Ἐπαίνους δὲ βουλόμενος Φαλάριδι συγγράφειν

Εἴργεται παρακλήσεις τούτου, μὴ γράψαι ταῦτα,

Εἰ θέλεις γράφειν, λήγοντος, γράψον ἐμοῦ τὸν τρόπον,

Οἷος αὐτὸς καθέστηκα καὶ ποδαπὸς δοκῶ δέ. (Ep. 17. 18.)

Θανόντος Στησιχόρου δὲ ὁ Φύλαρις ὑστέρως,

Μεθ' ὅλα ἔτη δώδεκα τῆς τελευταίας ἐκείνου,

Ὡς δὲ αὐτὸν χαρίζεται λύτρα Ταυρομενεταίς,

Ποσῶ ταλάντων ἑκατὸν, γραφαῖς τῶν θυγατέρων,

Πολλὰς ὀφείλειν χάριτας γράψας τῷ Στησιχόρῳ. (Ep. 38. 98—100.)

jam supra indicavimus ⁶⁾). Sed ne amicum quidem tyranno fuisse poetam, — per temporum licet rationem esse potuerit — ⁷⁾, concedet qui egregiam legit Bentleii argumentationem ⁸⁾ contra sophistae nugae. Partem ejus h. l. liceat adscribere. „Cum Hieronem,” inquit, „Syracusanum tyrannum hortaretur Pindarus ⁹⁾, ut poetas et viros literatos comiter haberet, Croesum ait humanitatis et bonitatis erga eos immortale nomen consecutum, memoriam vero crudelis istius et inhospitalis Phalaridis ubique fuisse invisam. Siccine putares locutum Pindarum, si de singulari ejus in Stesichorum amore aliquid audivisset? Nam, ut in epistolis describitur, eorum consuetudo et familiaritas non minore fuit digna praeconio quam illa Croesi cum Aesopo et Solone: ut, si nota Pindaro fuisset, non commisisset ut tam turpem ei notam inureret.” Imo tantum absuit ut tyranni amicus fuerit poeta, ut fabula potius narrata, teste Aristotele ¹⁰⁾,

⁶⁾ Sect. V.

⁷⁾ Aequales enim fuerunt per aliquod tempus illi duo, sive Phalaridis mortem cum Eusebio ad a. Ol. 38, 2 removes, sive cum Orosio (I, 20) statuis vixisse eum adhuc Ol. 55, 1; sive mortuum esse credis a. Ol. 57, 3 ex Hieronymi ratione: ii enim extremi sunt fines tralatitii aevi Phalaridei. At vero falsum esse Eusebium certo certius. Consummatur e Thucydide (VI, 4) ortum esse Agrigentum CLIII annos post Syracusas conditas, id quod constat non ante a. Ol. 11, 3 esse factum (v. Goeller. De sit. et orig. Syracus. init. cl. Mannert. Geogr. vet. T. IX. P. II. p. 307 sq.): non igitur ante a. Ol. 49, 4 conditum est Agrigentum. Congruunt huic rationi quae Hieronymus tradit, Phalaridem inde ab a. Ol. 53, 4 per XVI annos tyrannidem exercuisse: quod quidem aevum etiam Muellerum video probare (Dor. T. II. pag. 494). Bentleius contra (Respons. ad Boyl. pag. 17) tyranni mortem vindicat anno Ol. 47, 2: quo anno si obiisset, Agrigenti certe tyrannus non fuisset.

⁸⁾ Dissert. Phalarid. XV. p. 41 sq.

⁹⁾ Pyth. I, 94 sq. ed. Boeckh.

¹⁰⁾ Rhetor. II, 20. laud. Fr. LVIII, 1.

Himerenses contra eum excitarit. Eadem mire Conon ¹¹⁾ tradit contra Gelonem, Syracusanum tyrannum, eum protulisse: quem Bentleius ¹²⁾ sequitur, incertus nimirum de Stesichoriis temporibus. „Videntur,” putat, „Gelonis causae pro Conone esse. Geloni enim summum honorem habebant Himerenses, qui ab Hamilcone obsessam eorum civitatem Ol. 75, 1 liberavit, profligatis omnibus copiis Carthaginiensium.” Si verum vidisset Britannus, primus quidem Stesichorus non esset intelligendus, ille potius, quem in Graeciam venisse a. Ol. 73, 3 Marmor Oxon. notat: tyrannidem enim accepit Gelon a. Ol. 72, 2, mortem obiit Ol. 75, 4. Ac liquet quidem ex Herodoto ¹³⁾, Gelonem virum fuisse non mediocriter tyrannicum, potentiaeque perquam cupidum: subegit sibi Camarinam, Megaram, Euboeam, Syracusanam potestatem adeptus; ante Hippocrati Gelano Callipolin, Naxum, Zanclem, Leontium subegerat: neque tamen cum Conone consentit Herodotus. Militum ducis dignitate, qua honoraverint Gelonem Himerenses post cladem Punicam, ad tyrannidem eorum petendam eundem illectum esse, putat Bentleius. Erat autem ille tunc temporis Syracusarum jam tyrannus, degebat Syracusis, vigeat fama divitiarum et gloria militari, ut Graecorum adeo principatum contra Medos postulaverit, fuderat denique immensum Poenorum exercitum, quorum primo impetui quum Himerenses cessissent: quid jam, quaeso, opus ei fuisset urbana eorum cohorte ad summam urbis potestatem obtinendam? Sive cur adeo postulavisset praetorianos illic milites, dum Syracusis degeret non Himerae?

¹¹⁾ Narrat. 42 ap. Phot. laud. Fr. LVIII, 2.

¹²⁾ Respons. ad Boyl. pag. 18. Quibusnam Gelonis causis innotatur Bentleius, non est cur pluribus exponamus: conferat cui lubet accurate de iis disserentem Goellerum, De sit. etc. Syracus. p. 11 sqq.

¹³⁾ VII, 154 sqq.

Urbium praeterea quas in potestatem suam redigebat incolae aut Syracusas ducere solebat aut ex insula prorsus depellere¹⁴⁾. Vix igitur post stragem Punicam illa res acciderit: quo jam omnem veri speciem, quatenus certe ex ipsis gestis rebus Bentleius collegerit, intercidere vides. Nec vero probabilius, *antea* rem factam esse. Frustra enim diceret tentasse Gelonem, quae feliciter postea Terillo evenerint, quippe qui diu videatur Himerae regnasse, quum filiae matrimonio jam Rhegii tyrannum Anaxilaum, vetere hospitio Hamilcarem Poenorum principem sibi conciliasset¹⁵⁾. Ante Terilli vero dominium Gelonis conatus reponendi essent: nam tangebatur illud Punicae fere cladis tempus, neque nimis apte ipsam illam quae aetatem tulit fabulam poeta narrasset civibus tyrannicam potestatem jam expertis. Atque profecto haec enarratio ad vetustiora potius illa tempora respicit, et ad puerilem rerum publicarum aetatem, qua fabularum admonitiones facilius cives intelligunt et probant quam concinnas orationes, quibus etiam impares adhuc solent esse oratores. Adaequatum est exemplum Menenii Agrippae illud apud Romanos. Accedamus itaque Aristoteli, cui vel si cetera paria essent accederemus. — Si autem justa sunt quae contra Gelonem supra contendimus, pars eorum in Phalaridem simul cadit: videtur enim, quum Himerensibus insidiaretur, Agrigenti tyrannus nondum fuisse.

VII.

Occoecatum esse poetam propter editum Helenae vituperium, et conscripta Palinodia visum recuperasse, insigni testium copia¹⁾ asseveratur. Fuse rem Pausanias²⁾

¹⁴⁾ Herodot. VII, 156.

¹⁵⁾ Cf. Goeller. l. c. not. 12.

VII. ¹⁾ Vide fr. XLIV — L.

²⁾ III, 19, 11.

narrat: "Ὀν δὲ οἶδα λέγοντας Κροτωνιάτας περὶ Ἑλένης λόγον, ὁμολογοῦντας δὲ σφισι καὶ Ἱμεραίους, ἐπιμνησθήσομαι καὶ τοῦδε. "Ἔστιν ἐν τῷ Εὐξείνῳ νῆσος κατὰ τοῦ Ἰστροῦ τὰς ἐκβολάς, Ἀχιλλέως ἱερὰ· ὄνομα μὲν τῇ νήσῳ Λευκή, καὶ ναὸς Ἀχιλλέως καὶ ἄγαλμα ἐν αὐτῇ· ἐς ταύτην πρῶτος ἐσπλεῦσαι λέγεται Κροτωνιάτης Λεώνυμος. Πολέμου γὰρ Κροτωνιάταις συνεστηκότος πρὸς τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Λοκροὺς τιτρώσκεται τὸ στέρον, καὶ, ἔκαμνε γὰρ ὑπὸ τοῦ τραύματος, ἀφίκετο εἰς Δελφοὺς· ἐλθόντα δὲ ἡ Πυθία Λεώνυμον ἀπέστελλεν ἐς νῆσον τὴν Λευκὴν, ἐνταῦθα εἰποῦσα αὐτῷ φανήσεσθαι τὸν Αἴαντα καὶ ἀκέσεσθαι τὸ τραῦμα. Χρόνῳ δὲ ὡς ὑγιάνας ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς Λευκῆς, ἰδεῖν μὲν ἔφρασκεν Ἀχιλλέα, ἰδεῖν δὲ τὸν Ὀϊλέως καὶ τὸν Τελαμῶνος Αἴαντα — Ἑλένην δὲ Ἀχιλλεῖ μὲν συνοικεῖν, προστάξαι δὲ οἱ πλεύσαντι ἐς Ἱμέραν πρὸς Στησίχορον ἀγγέλλειν, ὡς ἡ διαφθορὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐξ Ἑλένης γένοιτο αὐτῷ μνημάτος. Στησίχορος μὲν ἐπὶ τούτῳ τὴν παλινωδίαν ἐποίησεν. Idem tradit Conon³⁾, nisi quod Autoleontem pro Leonymo nominat. Lucianus⁴⁾, de coenis in Elyseis campis instructis: Αἰδοῦσι δὲ Εὐνομός τε ὁ Λοκρός, καὶ Ἀρίων ὁ Λέσβιος, καὶ Ἀνακρέων, καὶ Στησίχορος· καὶ γὰρ τοῦτον παρ' αὐτοῖς ἐθεασάμην, ἤδη τῆς Ἑλένης αὐτῷ διηλλαγμένης. Suidas l. c. Φασὶ δὲ αὐτὸν γράψαντα Ἑλένης ψόγον τυφλωθῆναι, πάλιν δὲ, γράψαντα Ἑλένης ἐγκώμιον ἐξ ὀνείρου τὴν παλινωδίαν, ἀναβλέψαι. Plato⁵⁾ denique: "Ἔστι δὲ τοῖς ἀμαρτάνουσι περὶ μυθολογίαν καθαρμὸς ἀρχαῖος, ὃν Ὅμηρος μὲν οὐκ ᾔσθετο, Στησίχορος δέ· τῶν γὰρ ὀμμάτων στερηθεὶς διὰ τὴν Ἑλένης κακηγορίαν, οὐκ ᾔγνόησεν ὥσπερ Ὅμη-

³⁾ Narrat. 18 ap. Phot.

⁴⁾ Ver. Hist. II, 15. T. II. p. 113. Reitz. Uberius l. c. vide Prooem. C. not. 8.

⁵⁾ Phaedr. p. 243, A. laud. Fr. XLIII, 1.

ρος, ἀλλ' ἄτε μουσικὸς ὢν ἔγνω τὴν αἰτίαν, καὶ ποιεῖ
 εὐθύς· οὐκ ἔστ' ἔτυμος κ. τ. λ. ποιήσας δὲ πᾶσαν
 τὴν καλουμένην παλινωδίαν παραχρῆμα ἀνέβλεψεν. Quae
 laudavimus satis docent credidisse veteres Stesichorum
 poema fecisse *Παλινωδία* sive *Ἑλένης ἐγκώμιον* inscri-
 ptum, aliquo tempore post quam occoecatum se esse ob
 vituperium alicunde certus sit factus. Memorabilia vero
 sunt Isocratis verba de Helena ⁶⁾: *Ἐπεδείξατο δὲ καὶ*
Στησιχόρῳ τῷ ποιητῇ τὴν αὐτῆς δύναμιν· ὅτε μὲν γὰρ
ἀρχόμενος τῆς ᾠδῆς ἐβλασφήμησέ τι περὶ αὐτῆς, ἀνέστη
τῶν ὀφθαλμῶν ἀπεστερημένος· ἐπειδὴ δέ, γνοὺς τὴν
αἰτίαν τῆς συμφορᾶς, τὴν παλινωδίαν ἐποίησε, πάλιν
αὐτὸν ἐς τὴν αὐτὴν φύσιν κατέστησεν. „Unde colligi
 „potest,” notat Blomfieldius ⁷⁾, „Palinodiam ejusdem car-
 „minis ac vituperium partem fuisse: et nescio an utrum-
 „que ad *Ἰλίου Πέριον* pertineat. Verisimile est, ut mihi
 „quidem videtur, Stesichorum circa initium carminis sui
 „Helenam infamasse; mox, quasi derepente divino quo-
 „dam oestro percitum, in palinodiam erupisse, et nonni-
 „hil de coecitate ab Helena subito immissa injecisse:
 „quod poetae figmentum simpliciter ac bona fide dictum
 „fuisse recentiores credidere.” Probamus omnino quae
 in fine dicit V. D., poetam in Palinodia enarrasse cur oc-
 coecatus sit; sed vix Pausanias, ut Cononem praeteream,
 ita de narratione apud Himerenses et Locrenses vulgata
 locutus fuisset, si uno eodemque carmine poeta et iram
 divinam se meruisse et gratiam rursus recuperasse ipse
 fassus esset. Non uno in loco duo rerum illarum car-
 mina diserte discernuntur. Laudat Maximus Tyrius ⁸⁾
Στησιχόρου τὴν ἔμπροσθεν ᾠδὴν, Dio Chrysostomus ⁹⁾

⁶⁾ Vide Fr. XLVIII, 2.

⁷⁾ Frgm. coll IV, 1.

⁸⁾ Fr. XLIII, 2.

⁹⁾ Fr. XLV, 4.

Στησίχορον ἐν τῇ ὕστερον ῥῶδῃ: ipsa adeo vox παλινωδία videtur idem postulare, Etym. Magn. enim h. v. ῥῶδῃ τῇ πρότερον ἐναντία: imitans quoque Horatius ¹⁰⁾ integro carmini hunc titulum inscripsit. Notatu digna praeterea duo sunt Athenaei loci ¹¹⁾, quibus simpliciter ex *Helena* fragmenta laudantur; quorum alterum ad *Helenae epithalamium* pertinuisse videtur, quippe cujus tituli notitiam Theocriti scholiastae ¹²⁾ debeamus. Non igitur nos curaremus unius Isocratis auctoritatem, etiamsi non aliam ejus verba quam Blomfieldii illam admitterent interpretationem. Sed videntur de industria adeo illic ῥῶδῃ et παλινωδία voces sibi oppositae esse: ut enim accentu eas graviore pronuncies, illa τῆς ῥῶδῆς fere significant *carminis illius in quod palinodiam postea fecit*. Illius carminis titulus quo Stesichorus Deam vituperaverit nusquam legitur: occurrunt passim quidem ¹³⁾ κατηγορία, κακῆγορία, ψόγος voces, sed ubivis haec pro carminis summa, non pro titulo ab auctore addito erunt habendae. Aperte contra nonnulli indicant, Helenam obiter potius in quodam carmine reprehensam esse, quam oda de industria illo fine composita. Valde igitur verisimile est poetam id fecisse in Ἰλίου Πέρσει, quo titulo Blomfieldius putabat utramque odam fuisse comprehensam. Neque enim illic de Helenae fati sermo esse non potuit: Dio Chrysostomus ¹⁴⁾ etiam tradit nulla eum protulisse adversus Helenam quae non antea composuerit Homerus: id quod egregie firmat nostram suspicionem. Si enim nil novi volebat proferre ille in Helenam, quum tamen alias acer-

¹⁰⁾ Od. I, 16.

¹¹⁾ Fr. XLVI et XLVII.

¹²⁾ Laud. Fr. LI.

¹³⁾ Inter carminum titulos has voces recepit Harlesius in epimetro ad Fabricium.

¹⁴⁾ Laud. Fr. XIX.

rimus esset rerum mythicarum novator ¹⁵⁾, certissime nec singulare carmen in eam faciebat. Palinodiam autem simpliciter *Ἑλένα* appellavit Athenaeo teste l. c. ¹⁶⁾: duobus igitur his titulis res ad Helenam pertinentes, prout laudem exhibeant aut vituperium, subjunximus in collectione.

Jam vero ut ad occoecationem redeamus de qua instituta est disquisitio, concedebamus Blomfieldio, poetam aliquid de coecitate pro poena divinitus immissa Palinodiae inseruisse: ineptissime vero id fecisset, aequales enim et populares cum maxime carmina ejus audiebant vel legabant, nisi per aliquod certe tempus luminibus captus fuisset. Non moramur itaque dictum illud Archelai Cyprii apud Ptolemaeum Hephaestionem ¹⁷⁾, *falsum esse illum de occoecatione rumorem*, ut errorem aut alius cujusdam Stesichori commutatione excusandum, aut vana sophistae hariolatione temere commissum. Quamquam, nisi tam plana nobis res esse videretur, non prorsus aspernaremur in usum nostrum convertere quae scite et venuste de Phaedri¹⁸⁾ Platonici loco allato disputat Proclus ad Timaeum. Ὅμηρος δὲ κατ' ἄλλην, οἶμαι, καὶ τελεωτέραν τῆς ψυχῆς ἔξιν, ἀποστάς μὲν τῶν ἐν αἰσθήσει φερομένων [καλῶν, καὶ τῆς φαινομένης ἀπάσης ἁρμονίας τὴν ἑαυτοῦ νόησιν ὑπεριδρύσας, εἰς δὲ τὴν ἀφανῆ καὶ ὄντως οὔσαν ἁρμονίαν ἀνατείνας τὸν τῆς ψυχῆς νοῦν καὶ περιαχθεὶς εἰς τὸ ἀληθινὸν κάλλος ὑπὸ τῶν τὰ τοιαῦτα διαμυθολογεῖν εἰωθέντων, ἀφαιρεῖσθαι τῶν ὁρμάτων εἴρηται, καὶ τοιοῦτόν τι παθεῖν οἶον δὴ καὶ αὐτὸν τὸν Δημόδοκον τὸν παρὰ τοῖς Φαίηξιν ὥδὸν πεπονθέναι φασίν, ὃν ὁ θεὸς ὁ τῆς μουσικῆς χορηγός

ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδίην ¹⁹⁾.

¹⁵⁾ Testantur id passim mythicorum carminum fragmenta.

¹⁶⁾ Vide fr. XCVI.

¹⁷⁾ Pag. 398. ed. Basil.

¹⁸⁾ Hom. Od. VIII, 64.

Addi poterat *Thamyris* ¹⁹⁾, a *Musis* occoecatus quod earum artem sprevisset, *Tiresias*, alii. Propius vero noster poeta *Daphnidis Siculi*, quem carmine celebravit ²⁰⁾, habebat exemplum, ut divina ira occoecati.

VIII.

Stesichorum Graeciam vidisse verisimile quidem nobis est respicientibus cum maxime ad varia ejus scripta atque inventa ¹⁾, quippe quae viro certe in Graecae poesis arte et indole multum versato debeant tribui, testimonia vero, excepta nimis dubia illa fuga ²⁾, ea de re adhuc desiderantur.

Multo autem certius est *Matauria* eum in *Siciliam* commigrasse ³⁾: nec tamen *Catanam* statim, ut confuse *Suidas* tradit, sed *Himeram* antea petiverit. *Catanensem* tum fugam sub vitae finem videtur instituisse ⁴⁾, fortasse rerum novationibus commotus et civili dissensione, quas *Phalaridis* insidias par est apud *Himerenses* excitasse ⁵⁾. Cohaesisse credas cum fuga sive ex *Italia* sive *Himera* instituta nominis illa, cujus *Suidas* meminit, mutatio ³⁾. Ad probationem denique eorum quae contendimus hoc quoque notandum, et *Catanam* et *Himeram Chalcidensium* fuisse colonias, gentili igitur nexu cum *Metauria* conjunctas ⁶⁾.

¹⁹⁾ Hom. II. II, 596 sq. Ceterum digna sunt quae conferas de tam nota quam mirabili re quae disputat Frid. Schlegelius in *Lineamentis historiae Graecae poeseos*. T. I. p. 49.

²⁰⁾ V. Fr. LVI.

VIII. ¹⁾ Cf. Diss. sect. X. XI.

²⁾ Ex *Pallantio* *Arcadiae* oppido, a *Suida* voc. *Στηνολχοπος* exhibita: cf. sect. III in fine.

³⁾ Cf. sect. III.

⁴⁾ Sepultus enim est *Catanae*: cf. nos in sequentibus.

⁵⁾ Cf. sect. VI.

⁶⁾ Cf. *Thuc.* VI, 3 et 5.

De morte Suidas, alius ut videtur verbis, haec servavit⁷⁾: 'Ικανὸς ὄνομα, ληστής τὸ ἐπιτήδευμα' ὃς ἀνείλεν Αἰσχύλον τὸν αὐλητὴν⁸⁾ καὶ Στεσίχορον τὸν κισσαρωδόν. Num de vetere nostro Stesichoro sermo sit, non liquet, Suidas licet haud dubie id crediderit: vitae enim eum haec non addidisse non mirum in tali excerptorum congerie.

Catanae sepultum esse poetam, bonorum testium copia probatur: Antipatrum dico⁹⁾, cuius epigramma ex parte etiam Suidas¹⁰⁾ affert, eundemque hunc lexicographum aliis duobus locis¹¹⁾, quem altero Constant. Lasca-
ris¹²⁾, altero Apostolius¹³⁾ exscripsit. Epistolarum denique Phalaridearum auctor inducit Himerenses¹⁴⁾ „adeo „infensos Catanensibus, quod Stesichori cineres haberent, „ut etiam belli denunciandi et civitatis eorum evertendae „consilium agerent. Missos ad Phalarin legatos auxilium „petentes; quem, tanquam socium liberalem, promittere „missurum se quantum vellent armorum, virorum et pecuniae. Interea tamen hos animorum motus eum facile „comprimere et conditiones pacis proponere: gauderent „Catanenses Stesichori monumento, templum vero ei ex- „strueretur Himerae." Concedes fictitias has res pro loco tamen sepulturae justum ferro testimonium. Contrarius quidem est Pollux¹⁷⁾, binisque locis Eustathius¹⁹⁾, de

7) S. v. ἐπιτήδευμα.

8) Fugit hic Stanleium, variorum Aeschylorum catalogum exhibentem in notis ad Aeschyleam anonymi vitam.

9) Laud. sect. IX in iait.

10) S. v. ζαπλητής, laud. sect. IX. not. 2.

11) S. vv. Στεσίχορος et πάντα ὁκτώ.

12) Laud. sect. I. not. 3.

13) Proverb. XV, 67.

14) Ep. 96. ed. Lennep. Stesichorum templo non fuisse ab Himerensibus honoratum, contra auctorem bene edocuit Bentleius Diss. Phalar. XV. pag. 38 sqq.

Himera uterque eadem tradens quae de Catana Suidas ¹⁵⁾: *Οἱ μὲν Στησίχορον φασιν ἐν Κατάνῃ ταφῆναι πολυτελεῶς πρὸς ταῖς ἀπ' αὐτοῦ Στησίχορσις λεγομέναις πύλαις, καὶ τοῦ μνημείου ἔχοντος ὀκτὼ κίονας, καὶ ὀκτὼ βαθμοὺς, καὶ ὀκτὼ γωνίας· οἱ δέ, ὅτι κ. τ. λ.* Sed satis illis fuisse videtur proverbii originem ostendere: de loco sepulcri accuratius investigare minus erat e consiliis ¹⁶⁾. Omnium autem maxime Stesichoriae portae nomen confirmat quae contendimus.

Ex monumenti Stesichorii forma partibus octonis constructi originem duxit secundum quosdam πάντα ὀκτώ proverbium, Suida auctore l. c. quocum Pollux ¹⁷⁾ consentit: *Καὶ μὲν καὶ Στησίχορος ἐκαλεῖτο τις παρὰ τοῖς ἀστραγαλίζουσιν ἀριθμός, ὃς ἐδήλου τὰ ὀκτώ· τὸν γὰρ ἐν Ἰμέρᾳ τοῦ ποιητοῦ τάφον εἶς ὀκτὼ πάντων συν-*

¹⁵⁾ s. v. πάντα ὀκτώ.

¹⁶⁾ Ostendunt murum quendam hodie Catanenses, seu Stesichorii sepulcri reliquias. Carrera in Monum. Catan. lib. IV. pag. 325 brevi a porta intervallo id situm fuisse asseverat; uberius de hac re est Fazellus De rebus Siculis lib. III pag. 58: „Primo extra urbem lapide, orientem versus, ad portam quae „ad Acim oppidum ducit, Stesichoro sepulcrum elevatum „Catanenses voluerunt. Cujus sepulcri non longe a porta „Acidis in aede Beibleem, in hortis Nic. Leontini, qui apud „veteres sepulcrorum erat locus, adhuc exstat memoria.” Adde Lascarin in fine vitae Stesichoriae. Cautius de hisce egit D'Orvillius in Siculis pag. 216. Ni vero egregi fallimur eandem istam aedem Italis visam excudi curavit aenea tabula Jo. Bapt. de Grossis in Catanensi Decachordo VI, 9, pag. 156 (inserto Graev. et Burmann. Thes. Sic. T. X) his verbis appositis: „Sistam hic sepulcri exemplar, quod „Archangelus, excellenti in patriam studio, prae ceteris diligentior, ab oblivione in recentem erutum memoriam, „Catanensium mentibus insculpendum, delineatum.” Sed cave ne religiose haec colas: Byzantiae enim iste potius quam dicunt architecturae, quam veteris ullius Graecorum artis expressit opus.

¹⁷⁾ Onomast. IX, 7.

τιθέντα, πεποιημέναι τὴν πάντ' ὁκτὼ φασὶ παροιμίαν. Nec vero de significatu neque de origine docti consentiunt ¹⁸⁾).

De commemorato apud Pollucem Stesichoro talorum jactu plura servavit Eustathius ¹⁹⁾): Ἐπαίζετο δὲ ἡ πεδία (fortasse legendum πεττεία) τέσσαρσιν ἀστράγαλοις, ὧν ἕκαστος πτώσεις εἶχε τέσσαρας, οὐ μὴν ἕξ, κατὰ τοὺς κύβους ἕξ ἑβδομάδος κατ' ἀντίθετον συγκειμένας· ἀντεκεῖτο γὰρ μονὰς καὶ ἑξάς, εἴτα τριάς καὶ τετράς· δυὰς δὲ καὶ πεντὰς ἐπὶ γώνων κύβων ἦν, ὡς ἐχόντων ἐπιφανείας ἕξ. Ἦσαν δέ, φασίν, αἱ πᾶσαι πτώσεις τῶν ἀστράγαλων, παραλαμβομένην ὡς ἕθος, πέντε καὶ τριάκοντα· ὧν αἱ μὲν θεῶν ἐπώνυμοι, αἱ δὲ ἡρώων, αἱ δὲ ἐνδόξων ἀνδρῶν, αἱ δὲ ἑταιρίδων, αἱ δὲ ἀπὸ τινων συμβεβηκότων κατὰ τιμὴν ἢ χλευὴν προσηγόρευνται. Ἐλέγετο δὲ τις ἐν αὐταῖς καὶ Στησίχορος, ὁ τὴν ὁκτάδα δηλαδὴ σημαίνων, ἐπεὶ ὁ ἐν Ἰμέρᾳ τῇ Σικελικῇ τάφος τοῦδε τοῦ μελοποιοῦ ἕξ ὁκτὼ γωνιῶν συνέκειτο. Octas illa quatuor talis, quorum latera quaterna unione, ternione, quaternione, senione signata erant —, deerat enim tesserrarum binio et quinio, — unione solummodo et ternione geminatis effici poterat.

¹⁸⁾ Pergit Suidas l. c. οἱ δέ, ὅτι Ἀλητὴς κατὰ χρησμόν τοὺς Κορινθίους συνοικίζων, ὁκτὼ φυλὰς ἐποίησε τοῖς πόλεις, καὶ ὁκτὼ μέρη τὴν πόλιν· εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν παγίων καὶ βεβαίων. Zenobius Centur. V. ex Evandro scribit, octo fuisse deos qui omnium rerum tenerent moderamina; ex aliis autem, Olympica certamina octona fuisse: quae singula apud eum enumerata invenies. Sed taedet nos amplius haec persequi, quum praesertim ne de vi quidem proverbii certi aliquid constet. Erasmus quidem et Manutius in Adagiis docent, omnia octo dici quum multa inter se similia videantur, vel quum nihil deesse ad perfectionem significemus: equidem autem acumen non perspicio, cui omnes simul illae indicandae originis rationes bene conveniant.

¹⁹⁾ Ad Hom. pag. 1229, et iisdem fere verbis pag. 1397.

IX:

Duo exstant in Stesichorum vetera epitaphia; Antipatri alterum ¹⁾:

Στασίχορον, ζαπληθὲς ἀμετρήτου στόμα Μούσης,
Ἐκτίρισεν Κατάνας αἰθαλόεν δάπεδον.

Οὐ, κατὰ Πυθαγόρα φυσικὰν φάνιν, ἀπρὶν Ὀμήρου
Ψυχὰ ἐνὶ στέρνοις δεύτερον ὤκισατο.

Priores duo versus apud Suidam ²⁾ quoque leguntur. Legitur Στασίχορον vs. 1. apud Suidam et Stephanum. ἀμετρήτον Suid. Steph. vs. 2. Ἐκτίρισε Suid. Brunck. vs. 3. Πυθαγόρεω Steph. vs. 4. ἐν Steph. Brunck. ὤκισατο Cod. Pal. ap. Jacobs.

Exstat alterum senioris aetatis distichon in Ferretii Musis lapidariis ³⁾:

„Ops ego Stesichori Aelneis hic ossibus ossa

„Clausa tego yatis: cetera mundus habet.”

Vs. 1. hinc legebatur apud Ferretium. Ad Aetnae radicem sitam fuisse Catanam satis notum ⁴⁾.

Digno honore Himerenses poetam cumulasse auctor est M. Tullius ⁵⁾: „Erant (Thermis ⁶⁾) signa ex aere

IX. ¹⁾ Anthol. T. I. pag. 328. Versus sic vertit H. Grotius:

En tegit os plenum, non deficiente Camoena,

Stesichorum Catanes igne perustus ager:

Si verum Samii dogma est sapientis, Homeri

Quae fuit, in pectus venerat hoc anima.

²⁾ Voc. ζαπληθὲς.

³⁾ V, 36. pag. 354: ex Graecis in Latinum sermonem conversum esse subobscurè editori indicatur.

⁴⁾ Cf. Antipatrum l. c. vs. 2. Sil. Ital. XIV, 196:

Tum Catana ardenti nimium vicina Typhoeo.

⁵⁾ In Verr. II, 35.

⁶⁾ I. e. Himeræ: hac enim urbe deleta P. Scipionis Africani ævo, Thermas Himerenses non longe ab oppido antiquo (cf. Cic. l. c. et Diss. Sect. not. 1.) condiderunt. Digna autem sunt quae allegentur D'Orvillius quae notavit in Siculis pag. 25 de Termini urbis incolis: eo enim nomine Thermae nunc appellantur. „Quam cives,” ait, „gloriae a majoribus pro-

„complura —. Erat etiam Stesichori poetae statua senilis, incurva, cum libro, summo ut putant artificio facta.” Aliud quoddam poetae nostri simulacrum commemorare supra ⁷⁾ vidimus Christodorum in Zeuxippi, gymnasii Byzantini, descriptione.

Exstat denique nummus aeneus, in Stesichori, ut putant, memoriam cusus ⁸⁾, altero latere caput galeatum

„fectae studiosi magis quam aemuli, ex Tullio intellexissent, statuam Stesichori Himerensis poetae a Scipione inter plurima alia monumenta Thermitanis, ut Himerensium hereditibus, restitutum, illi ex marmore statuam senatoriam substituerunt, librumque dextrae et cetera insignia poetica affixerunt, et in curiae muro collocaverunt.” Idem tum pag. 26: „Curiae Terminorum parietes interiores picturis ostendunt Stesichori acta.” Recentioris illius signi, nisi egregie fallor, iconem, non veteris Thermitani a Cicerone descripti depingi curavit Jac. Gronovius in Graec. Antiq. Thes. T. II tab. 38. Est fere juvenilis adhuc, togaque vestita. Nescio vero annon magis comprobandus sit J. F. Christius qui, ut e Clotzii comperi censura Suchfortiani Stesichori, inserta Actis literar. Vol. VII P. 1 pag. 86, in libro: Saturnia carmina, metrum, pedis genus, Lipsiae 1754, pag. 9 edidit picturae linearis beneficio signum in Sarda annulari antiqua scite expressum. Addit censor, „conjectura non improbabili Christium illud retulisse ad Stesichorum poetam. Nam illud in signum mirifice convenire verba Ciceronis: *Erat etiam etc.* Apparet senis decrepiti statua, in manibus liber est, persona ad pedes abjecta poetam indicare videtur, etc.” Sane poetam: sed nonne dramaticum potius?

⁷⁾ Sect. VI not. 1.

⁸⁾ Aere eum, quum inter D'Orvillii adhuc esset collectionem, excudi curavit P. Burmannus II inter Sicula numismata Tab. IX n. 10 post D'Orxilli Sicula. Suspiciatur galea instructum caput Palladis esse: id quod ex aliis nummis Himerae nomine signatis possis comprobare, quos descriptos invenies in Raschii Lex. rei numar. T. II P. II p. 313 n. 34; rarior quidam memoratur cum Palladis galeato capite et tribus itidem granis: alii multi pag. 311 gallo gallinaceo signati, sacra illa Minervae ave (cf. Boeckh. ad Pind. O. XII, 13 sqq.). Deam

referens, virum stantem altero, dextra coronam, sinistra lyram tenentem. Circumscriptae sunt litterae IMHIPΩN. Non quidem absurdum esset Stesichoro talem honorem adscribere, quippe qui Sapphoni quoque, Alcaeo, Anacreonti tributus sit ⁹⁾: sed nimis infirmis illa suspicio innititur argumentis.

Addimus commemoratis hisce honoribus scriptorum veterum loca quibus dignas laudes Himerensis poeta nactus est, omissis tamen multis illis quae alibi, singulari suo quodque consilio, videbis adhibita.

Aristides ¹⁰⁾: *Καὶ μὲν εἰ Ὀμηρον Συμωναίοις παρασχέσθαι, — καὶ ΣτΗΣΙΧΟΡΟΝ Ἰμεραίοις, — φέρει φιλοτιμίαν.*

M. Tullius ¹¹⁾: „— Stesichori, qui fuit Himerae, sed „et est et fuit tota Graecia summo propter ingenium honore et nomine.”

Deam apud Italicos certe Locrenses praecipue cultam esse verisimile est: traditur enim (vide Aristotelem ap. schol. ad Pind. Ol. XI, 17. pag. 241 not. 5. Boeckh.) Zaleucum Locrensem per somnium ex ea leges suas accepisse. Cf. Mueller. Dor. T. II pag. 228. not. Eundem cultum Himerae fuisse suspicati sunt Massieus de Pind. Ol. XII in Mem. Acad. Inscript. T. IV pag. 492 et Boeckh. ad Pind. Ol. XII, 13 sqq. De litteris circumscriptis Burmannus haec notat: „sunt pro „*IMEPAION*: de qua scriptura conferatur Spanhemius De praest. et us. numism. pag. 95.” Frustra autem Spanhemianam talis scripturae defensionem quaeres, nec adeo si alicubi legeretur fide digna esset. *IMEPAION* quidem nummo Himerensi apud Spanhemium l. c. pag. 158 depicto distincte legitur inscriptum: sed e corruptis illis litteris, vel P illo in P, hinc in A s. A mutato, nomen hoc refingere equidem non audeo. Quid enim si cui placeret a tertia sigla incipere — circulo enim illae sese excipiunt —, et *HIPΩNI M.* i. e. *Ἰπώνι Συρακοσίῳ* vel tale quid legere? Quo tum Pallas fugeret et poeta laureatus?

⁹⁾ Cf. Spanhem. l. c. pag. 42.

¹⁰⁾ Orat. T. I pag. 152 Steph.

¹¹⁾ in Verr. II, 35.

Dionysius ¹²), quum contendisset omnes scriptores longissime cedere Homero poetae, dein haec subjungit: *Καθ' ἑαυτοὺς δὲ εἰ θεωροίη τις αὐτούς, ἀξιοθέατοι, μελοποιῶν μὲν Στησίχορος τε καὶ Ἀλκαῖος, τραγικῶν Σοφοκλῆς, κ. τ. λ.* Medium enim dicendi genus — *τὸν μέσον χαρακτῆρα* —, cui maxime favet ipse, ei tribuit. Aliis magis etiam Homeri similis fuit:

Longinus ¹³): *Μόνος Ἡρόδοτος Ὀμηρικώτατος ἐγέ- νετο; Στησίχορος ἔτι πρότερον, ὅτε Ἀρχίλοχος, κ. τ. λ.*

Auctor anonymus epigrammatis cujusdam in IX ly- ricos ¹⁴):

— *Ὀμηρικὸν ὅς τ' ἀπὸ ῥεύμα*

Ἔσπασας οἰκείοις Στησίχορ' ἐν καμάτοις.

Dio Chrysostomus ¹⁵): *Τοῦτό γε ἅπαντές φασιν οἱ Ἕλληνες, Στησίχορον Ὀμήρου ζηλωτὴν γενέσθαι, καὶ σφόδρα ἰοικέναι κατὰ τὴν ποιήσιν.*

Synesius ¹⁶) adeo epicum fere poetam eum facit: *Ὡς περ Ὀμηρος καὶ Στησίχορος τὸ μὲν ἡρωϊκὸν φύλον διὰ τὰς ποιήσεις αὐτῶν ἐπικυδέστερον ἐποίησαν.*

Quas quidem laudes ex parte comminuere videtur Quintilianus ¹⁷), licet non prorsus contraria iisdem proferat: „Stesichorus quam sit ingenio validus, materiae „quoque ostendunt: maxima bella et clarissimos canen- „tem duces, et epici carminis onera lyra sustinentem. „Reddit enim personis in agendo simul loquendoque de- „bitam dignitatem, ac si tenuisset modum videtur aemu- „lari proximus Homerum potuisse; sed redundat atque „effunditur: quod ut est reprehendendum ita copiae vi-

¹²) De comp. verb. T. II. pag. 28. Sylb

¹³) De sublimitate XIII, 3.

¹⁴) Anthol. T. II. pag. 62.

¹⁵) Oratt. pag. 559. D. Morell.

¹⁶) In Insomniis pag. 158. B. edit. Paris. MDCXII.

¹⁷) Institut. orator. X, 1, 62.

„tium est.” Effusae autem dictionis vitium egregie excusatur suavitate epithetorum quam Hermogenes ¹⁸⁾ ei testatur: Ταῦτά τοι καὶ Στησίχορος σφόδρα ἡδὺς εἶναι δοκεῖ, διὰ τὸ πολλοῖς χρῆσθαι τοῖς ἐπιθέτοις.

Statius ¹⁹⁾ quidem „ferocem” eum appellat, sed respicit haud dubie ad celebrata illa „maxima bella:” gravitatis enim et dignitatis modum eum non superasse, indicant Horatii ²⁰⁾ „graves Stesichori Camoenae.”

Auctor illius, quae Dionysio vulgo tribuitur Τῶν ἀρχαίων ἐξέτασις ²¹⁾: Ὅρα δὲ καὶ Στησίχορον ἐν τε τοῖς ἑκατέρου τῶν προειρημένων (Pindari et Simonidis) πλεονεκτήμασι κατορθοῦντα, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὧν ἐκεῖνοι λείπονται κρατοῦντα· λέγω δὲ τῆς μεγαλοπρεπείας τῶν κατὰ τὰς ὑποθέσεις πραγμάτων, ἐν οἷς τὰ ἦθη καὶ τὰ ἀξιώματα τῶν προσώπων τετήρηκεν.

Anonymus denique auctor epigrammatis cujusdam in IX lyricos ²²⁾:

Λάμπει Στησίχορός τε καὶ Ἰβυκος.

Vix autem, ut equidem opinor, cum Synesio ²³⁾ reprehendes Stesichorum quod aliorum res in suum usum converterit: etenim poetarum quoque principem ipse sophista participem fecit hujus vitii, nec adeo ullus facile poeta in mythis tractandis expers ejus invenietur.

18) De form. orat. II. pag. 409. Laurent.

19) Silv. V, 3. vs. 154: Stesichorusque ferox.

20) Od. IV, 9. vs. 8.

21) Post Dionys. T. II. pag. 69. Sylb.

22) Anthol. T. II. pag. 203.

23) De insomniis l. I. Hoc enim sibi velle videntur verba haec subobscura: Οὔτε γὰρ κινεμβατοῦντας τοὺς λόγους ἐξηνίχων, ὥσπερ τὸ νῆον τοῦτο σοφὸν γένος ἐπὶ συμπεπλασμέναις ταῖς ὑποθέσεσιν, οὔτε ἑτέροις κατεχαρίσαντο τὸ σφέτερον ἄγαθόν, ὥσπερ Ὅμηρος καὶ Στησίχορος. De iisdem nos cf. ad fr. XXXVII.

Chrysippus e contrario in secundo libro de natura deorum ²⁴⁾ Stesichorias fabellas cum Orphei, Homeri, Hesiodi aliorumque fabellis voluit accommodare ad suam de diis doctrinam, ut fraudulenta interpretatione Himerensis poetae auctoritatem ad probandas Stoicorum res adhiberet.

Quod denique autem fere pulcherrimis solummodo poematis par est contingere: post saecula adhuc Stesichori cantilenae in gentium ore versabantur. Traduntur Dionysii junioris tempore Stesichorii paeanes cuique notissimi fuisse ²⁵⁾, et a convivis post coenam esse cantati; legimusque apud Ammianum Marcellinum ²⁶⁾, „Socratem adeo „jam poenae destinatum, conjectumque in carcerem, per „rogasse quendam scite lyrici carmen Stesichori modulantem, ut, dum liceret, id agere doceretur.”

X.

Egregias nobis difficultates, quod ad chorum carminibus adhibitum attinet, Suidas objicit verbis: *Ἐκλήθη δὲ Στησίχορος, ὅτι πρῶτος κιθαρωδία χορὸν ἔστησεν· ἐπεὶ*

²⁴⁾ Galen. De Hippocr. et Plat. dogmm. T. I. pag. 267. Basil. *Ὡς περ γὰρ ἐξ Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου βραχέα παρεθέμην ὀλίγα πρόσθεν, ὧν ὁ Χρύσιππος ἔγραψεν, οὕτως ἐξ Ὀρφείως καὶ Ἐμπεδοκλέους καὶ Τυρταίου καὶ Στησιχόρου καὶ Εὐριπίδου καὶ ἑτέρων ποιητῶν ἐπῶν μνημονεύει παμπόλλων, ὁμοίαν ἔχοντων ἀτοπίαν. Idem ibid. pag. 268. Ἐμπλήσας ὁ Χρύσιππος ὅλον βιβλίον ἐπῶν Ὀμηρικῶν καὶ Ἡσιοδείων καὶ Στησιχορείων, Ἐμπεδοκλείων, Ὀρφικῶν, ἐκ τῆς τραγωδίας, καὶ παρὰ Τυρταίου καὶ τῶν ἄλλων ποιητῶν οὐκ ὀλίγα παραθέμενος. Id. ibid. pag. 269. Οὐκ αἰδεῖται δὲ (ὁ Χρύσιππος) Τυρταῖον τε καὶ Στησίχορον ἐπικαλούμενος μάρτυρας, οὓς εἰ καὶ ζῶντας ἤρετό τις περὶ τούτων τῶν δογμάτων ἐπιστήμης, ἔξω μὲν ἡγήσαντο ἂν εὖ οἶδ' ὅτι μηδὲν ἐπαύειν αὐτῶν. Vide quoque Cic. de nat. deorum I, 15. Cf. Bode de Orpheo pag. 103.*

²⁵⁾ Timaeus docet ap. Athen. VI. pag. 250. B. laud. Fr. LII.

²⁶⁾ XXXVIII, 4.

τοὶ πρότερον Τισίας ἐκαλεῖτο. Notum enim diu ante Stesichorum saltationibus Graecos in sacris usos fuisse, illis certe in Latonae et liberorum ejus honorem institutis: quippe quarum inventionem fabuloso jam Philammoni ¹⁾ veteres tribuerint. Ac videntur citharam illi chori admisisse moderatricem, cujus instrumenti quum ipse Apollo inventor saepius appellatus sit, cumque Phrygiis aulodis dicatur illam pulsans certavisse ²⁾. In Homérico hymno ad Delphici Apollinis lyram Musae canentes saltantesque Gratiae Olympi incolas delectant ³⁾: concedesque hymnum Delphis cantatum esse saltatione verbis conveniente instructum. Plutarchus ⁴⁾ contra: Οὐ μόνη δὲ κιθάρα Ἀπόλλωνος, ἀλλὰ καὶ αὐλητικῆς καὶ κιθαριστικῆς εὐρετῆς ὁ θεός· δῆλον δὲ ἐκ τῶν χορῶν καὶ τῶν θυσιῶν ᾗς προσῆγον μετὰ αὐλῶν τῷ θεῷ· καθάπερ ἄλλοι τε καὶ Ἀλκαῖος ἐν τινι τῶν ὕμνων ἱστορεῖ. Sed cave ne laudatis Suidae verbis inductus putes, tibia solummodo moderatrice ante Stesichorum choros in Dei honorem ad carmina esse saltatos: sive paeanes ea fuerint sive hyporchemata sive prosodia ⁵⁾. Indidem potius quod testibus

X. ¹⁾ Vide Heraclid. ap. Plut. De mus. III: Ἀλλὰ καὶ Φιλῆμμονα τὸν Διελφὸν Λητοῦς τε καὶ Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος γένισιν δηλῶσαι ἐν μέλῃσι, καὶ χοροῖς πρῶτον περὶ τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν στήσαι. Scripturae ut videtur vitio Welckerus Alcman. pag. 13. not. 8 Terpandrum laudat.

²⁾ Cf. Marsyae et Apollinis certamen ap. Apollod. I, 4, 2, §. 2. Adde Heyn. ad h. l. De Apolline cum Pane certante vide Ovid. Metam. XI, 153 sqq. De lyrae inventione vide Bion. III, 8. cf. Callim. hymn. in Del. 253 et Pausan. V, 14, 6.

³⁾ Hymn. Homer. in Pyth. Apoll. vs. 4—28. Ilgen. Cf. Hom. Il. I, 603 sq. Odys. VIII, 488 sq. Hesiod. Theog. 94 sq.

⁴⁾ De mus. XIV.

⁵⁾ Hyporchemata quidem Thaletae Cretensis tempora non superasse videntur: cf. Plut. De mus. IX, X; sed prosodia haud dubie Plutarchus indicavit: hisque inservierunt odae fortasse seu hymni heroico metro compositi, quales Homerici sunt,

eherent crede inusitatioribus fuisse tibiis moderatos choros et pompas. Omnino autem de hac re probandus nobis esse videtur Lennepius ⁶⁾, ratus „non alienum esse, Stesichorum primum Himeræ, aut in Sicilia, chorum „*θαρωδία* instituisse, aut saltem ejus rationes antea rudiores simplicioresque multis modis correxisse et mutasse, atque adeo tanquam chori artificiosius instructi auctorem appellatum Stesichorum, quum antea Tisias nominaretur.” Quibus verbis summam fere argumentationis nostræ proposuit: sequantur ipsa argumenta et testes ab illo omisi.

Videtur quidem laudem novæ chori institutionis ad Alcmanem deferre Clemens Alexandrinus ⁷⁾, tradens *χορσίνην ἐπινοήσαι Ἀλκμᾶνα*: qui tamen poeta quinquaginta fere annis ante Stesichorum vixit ⁸⁾. Inveniuntur passim in illius fragmentis ⁹⁾ choricæ poesis vestigia: fuit et ipse saltationis magister, docuitque Doricas virgines ¹⁰⁾: et lyrae et tibiae adaptavit cantilenas ¹¹⁾. Nos autem ut sollicitet haec cum Stesichoro aemulatio tantum abest, ut miraremur adeo nisi Alcmani quoque chori institutio a

priusquam lyrica poesis metrorum rhythmorumque variatione illos a coelestium aris paullatim depelleret.

⁶⁾ Ad Epist. Phalar. pag. 270. Secutus est, sed caute ut debuit, Buretti disquisitionem, diffusiores eam quam subtiliorem, deque gentiliū more ingenii potius hariolationem quam probae fidei initentem fontibus quaestionem, insertam Monumentis academ. inscript. T. X. pag. 210 sq. — Bene praeterea idem V. D. rejecit l. c. Langbaenii nugae et somnia (ad Longin. sect. XIII. pag. 99.) de Suidae verbis explicandis vel emendandis.

⁷⁾ Strom. lib. I. pag. 308. C.

⁸⁾ Vide Welcker. ad Alcman. pag. 7. not. 6.

⁹⁾ Cf. Fr. 4. 67. 68. 108. Welcker.

¹⁰⁾ Cf. fr. 12. Welcker. Probat idem Simonidis (v. Athen. X. pag. 457. A), Pindari aliorumque lyricorum imitatio.

¹¹⁾ De lyra cf. fr. 14. 73., de tibia fr. 75. 86. 38. Welcker.

quoquam esset tributa: tam arcte cum chori motibus cohaeret stropharum ratio atque dispositio. Quantacunque igitur in lyrica arte ejus principes, Alcman et Stesichorus invenerunt, iis non minora in choris quibuscum carmina docerent necesse est eos novasse. Spartae id fecerit ille, hic Himerae: ne tamen suspicemur inscium hunc postea illius acta egisse, universa obstat Stesichori poesis ratio, stropharum forma, rhythmī, metra, quum ab Alcmanicis haec omnia sint diversissima.

Cogimur hic ad instituendam quaestionem, uter strophas invenerit, antistrophas et epodas Dorici quod dicunt carminis. Jam vero, epodas non adhibuisse Alcmanem, colligas vel ex noto Graecorum proverbio, apud Suidam aliosque obvio ¹²⁾: οὐδὲ τὰ τρία Στησιχόρου γινώσκεις. Cujusnam enim nomen aequiore modo, prae inventoris illo, ad hanc rem adhibuissent veteres? Quam vero proverbii originem Suidas offerebat altero loco, epodicam fuisse universam Stesichori poesin, eam cave ne credulus probes ¹³⁾: quamquam concedendum est vix illa

¹²⁾ Suid. h. v. ἐπὶ τῶν ἀπαιδευτῶν καὶ ἀμούσων εἴρηται ἡ παροιμία· ἐπειδὴ εὐδόκιμος ἦν. Diogenian. proverb. VII, 14: Οὐδὲ τρία Στησιχόρου γινώσκεις· ἐπὶ τῶν ἀπαιδευτῶν, ὅμοια τῇ· Ἀμουσότερος Λιβηθρῶν. Vatican. proverb. append. III, 38: Οὐδὲ τὰ τρία τὰ Στησιχόρου γινώσκεις· ἐπὶ τῶν ἀπαιδευτῶν καὶ ἀμούσων εἴρηται· ἐπειδὴ δύο ἀντιστροφούς ᾗδον οἱ λυρικοὶ καὶ μίαν ἐπωδὴν. Suid. s. v. τρία Στησιχόρου· στροφὴν, ἀντίστροφον, ἐπωδόν· ἐπωδικὴ γὰρ πᾶσα ἡ τοῦ Στησιχόρου ποίησις· καὶ τὸν τελείως ἄμουσόν τε καὶ ἀπαιδευτὸν λοιδοροῦντες ἱφασκον ἂν οὐδὲ τρία τὰ Στησιχόρου εἰδέναι. Hesych. s. v. τριάς Στησιχόρου· ἔθος ἦν περὶ πότον ἄδεσθαι, ὥς καὶ τὰ Ὀμήρου.

¹³⁾ Fabulas enim epodica forma cum confecisse vix credas: cf. Prooem. E in fragm. coll. et quae sub litt. F. de elegiis Stesichoro tributis disputavimus. Videatur aliis Plutarchus quoque (De mus. III.) Suidam refellere subobscuris his verbis: Οὐ λελυμένην δὲ εἶναι τῶν προειρημένων (Demodoci, Thamyridis, Phemii) τὴν τῶν ποιημάτων λέξιν, καὶ μέτρον οὐκ ἔχουσαν· ἀλλὰ καθάπερ ἡ Στησιχόρου τε καὶ τῶν ἀρχαίων μελοποιῶν, οἱ

legi potuisse, nisi egregia certe carminum pars epodicam formam retulisset.

Non aequè vero strophas Alcman excoluit et amplificavit inventor. Agnoscimus quidem adhuc strophicam in fragmentis formam¹⁴⁾, et disertus est de ea Hephaestio¹⁵⁾: "Ἐγραψεν ἐκεῖνος δεκατεσσάρων στροφῶν ᾠμα-
τα, ὧν τὸ μὲν ἡμῖσι τοῦ αὐτοῦ μέτρου ἐποίησεν ἐπτά-
στροφον, τὸ δὲ ἡμῖσι ἑτέρου: idque dicit μεταβολικῶς
γεγράφθαι. Simplex autem haec metrorum variatio tan-
tum superabatur Stesichori epodarum venustate, ut hunc
demon invenisse dicas quod ille quaereret. Saepius Alc-
man adhuc eodem numero decurrentia composuit carmina¹⁶⁾,

ποιῶντες Ἰπη τοῦτοις μέλη περιτίθεισαν· καὶ γὰρ τὸν Τέρπαν-
δρον, Ἰφη, κιθαρωδικῶν ποιητὴν ὄντα νόμων, κατὰ νόμον ἱκαστον
τοῖς ἱεσὶ τοῖς ἑαυτοῦ καὶ τοῖς Ὀμήρου μέλη περιτιθέντα, ᾄδειν
ἐν τοῖς ἁγῶσι. Sed vide an de lyricis hic Stesichori carmini-
bus dactylico imprimis metro conscriptis sermo sit: locum
enim ita explicuerim: *Non caruisse mensura illorum epicorum
poetarum poemata (quum canerentur, puta): sed modos illos
addidisse epicae poesi, quod et de lyricis aequè veterum
μελοποιῶν carminibus constaret (quippe qui variis dactyli-
cis metris usi sint hexametris adhuc quam lyricae recentio-
rum poesi propioribus): Terpandrum adeo, citharas modo-
rum epicorum confectorem, Homeri carmina cum suis ita de-
cantasse. Notum est ἱκος vocem latiore sensu significare
στίχος, versum (cf. Franck. Callin. pag. 77 sq. et Galenum
ll. cc. sect. IX. not. 24.), sive heroico sive alio quolibet me-
tro is efficiatur: illo autem integra certe carmina Stesichorum
non composuisse persuasit nobis imprimis Dio Chrysostomus
(Oratt. pag. 559. D. Morell.): Οὕτως μὲν οὐδὲ Ἀρχιλόχον εἶποις
ἂν Ὀμήρου ζηλωτὴν, ὅτι μὴ τῷ αὐτῷ μέτρῳ κέχρηται εἰς ὅλην
τὴνποίησιν, ἀλλ' ἑτέροις τοπλίον· οὐδὲ Στησίχορον, ὅτι ἐκεῖνος
μὲν Ἰπη ἐποίησε, Στησίχορος δὲ μιλοποιὸς ἦν. Ναί, τοῦτό γε ἅπαν-
τες φασιν οἱ Ἕλληνες, Στησίχορον Ὀμήρου ζηλωτὴν γενέσθαι, καὶ
σφόδρα τοικεῖν κατὰ τὴνποίησιν.*

¹⁴⁾ Fr. 1. 4. 10. 11. 24. 53.: cf. Welcker. pag. 13. not. 8.

¹⁵⁾ Pag. 74. Pauw.

¹⁶⁾ Vide Hephaest. pag. 39: Καὶ ὅλα μὲν οὖν ᾠματα γέγραπται
Ἰωνικά, ὡς περ Ἀλκμῶνι κ. ε. λ. et eundem de dactylicis tetra-

quae non magis quam heroici ejus versus ¹⁷⁾ strophas proprie appellatas retulerint ¹⁸⁾: quod tamen male de Stesichoro suspiceris.

Vetuit praeterea innata rhythmorum ratio, ne longiores strophas Alcman in illis carminibus admitteret: fatigassent facile auditores; prohibuit idem lusoria magis, et ab epica Stesichori gravitate pariter atque a Pindari lyrica remotior ejus poesis. Lusoriam enim ejus carminum indolem omnia fere fragmenta, partheniorum imprimis, prae se ferunt: nonnulli adeo tradunt invenisse eum carmen amatorium ¹⁹⁾. Erant praeterea eae Alcmanis strophae, quae non ex eodem versu usque repetito constabant, haud dubie ut amplitudine breviores ita compositione simpliciores Stesichoriis ²⁰⁾, ne Pindaricis dicam: quainobrem non miraberis Dionysium, de stropharum diversitate iudicium ferentem ²¹⁾, praeteriisse Alcmanem; probarique potius, quae nos indicabamus, credes illius verbis: *Οἱ μὲν οὖν ἀρχαῖοι μελοποιοί, λέγω δὲ Ἀλκαῖόν τε καὶ Σαπφώ, μικρὰς ἐποιοῦντο στροφάς, ὥστε ἐν ὀλίγοις κώλοις οὐ πολλὰς*

metris pag. 22: Ἀλκμάν δὲ καὶ ὅλας στροφὰς τοῦτω τῷ μέτρῳ κατεμέτρησε. Jonicos versus fr. 11, dactylicos fr. 4. 23. 25. Welck. exhibent.

¹⁷⁾ Exstant ejus exempla fr. 12. 13. 30. 37. 47. Welck.

¹⁸⁾ Crede potius in strophicis ejus carminibus integros illos versus post certa intervalla brevioribus clausulis disjunctos fuisse ita, ut speciem fere referrent συστηματῶν ἐξ ὁμοίων apud dramatum poetas obviorem.

¹⁹⁾ Suid. vit. Alcman. Archytas Milesius ap. Athen. XIII. pag. 600. F. Cf. Welcker. Alcman. pag. 8. not. 7.

²⁰⁾ Quibus de causis Alcman, nisi parthenia, prosodia, paeones scripsisset (cf. Plut. de mus. XVII.) Doriensium lingua, Sappho vero, Alcaeus, ceterique Aeolenses vehementioribus animi motibus, ut amori, vino, tyrannorum odio in carminibus indulsissent, hisce ex temporis non magis ratione quam propter ipsam carminum naturam similior esset habendus quam Stesichoro et reliquis Doriensium lyricis.

²¹⁾ De compos. verbor. T. II. pag. 19. Sylb.

εἰσῆγον τὰς μεταβολάς, ἐπωδοῖς τε πάνυ ἐχρῶντο ὀλίγοις· οἱ δὲ περὶ Στησίχορον τε καὶ Πίνδαρον, μείζους ἐργασάμενοι τὰς περιόδους, εἰς πολλὰ μέτρα καὶ κῶλα διένειμαν αὐτάς, οὐκ ἄλλου τινὸς ἢ τῆς μεταβολῆς ἔρωτι. Et videtur adeo ad excolendam Aeolensium lyricen contribuisse aliquid ille anatorii generis inventor.

Jam ergo, ut ad chorum redeamus, perpensa rhythmicarum et strophicarum rerum illa diversitate, perpensoque nexu earum arctissimo cum choricis saltationibus cumque saltantium numero et distributione, liquet jure meritoque Stesichorum propter novam chori institutionem, quam posteri Dorienses lyrici aequae omnes servarunt, novum illud nomen obtinuisse.

Satis denique notum est, poetas quondam eosdem musicos fuisse: veri ergo simile est duumviros illos, primos Doricae lyricae cultores novorumque chororum institutores, musicae quoque artis, quippe quae tam arcte cum cantu et saltatione cohaereret, insignem partem novasse. Atque distincte id Plutarchus firmat, de rhythmopoeia loquens ²²⁾: "Ἔστι δὲ καὶ Ἀλκμανικὴ καινοτομία καὶ Στησιγόρειος, καὶ αὗται οὐκ ἀφροσιῶσαι τοῦ καλοῦ: de musices enim, non versuum rhythmis verba sunt intelligenda ²³⁾).

²²⁾ De mus. XII.

²³⁾ De ipsis verbis Plutarchum intellexisse videtur Welckerus Alcman. pag. 13. not. 8. Sed dixerat antea ille, Terpandri καινοτομίαν venustum quendam modum in musicam invexisse: quem tamen ab heroico versu carminibus non recessisse testatus erat ejusdem libri cap. III: Καὶ γὰρ τὸν Τέρπανδρον, ἱφὴ, κιθαρωδικῶν ποιητὴν ὄντα νόμων, κατὰ νόμον ἕκαστον τοῖς ἑπεσι τοῖς ἑαυτοῦ καὶ τοῖς Ὀμήρου μέλη περιτιθέντα, ᾄδειν ἐν τοῖς ἄγῳσι. Cap. IV: Πεποιήται δὲ αὖ Τερπάνδρῳ καὶ προσοίμια κιθαρωδικὰ ἐν ἑπεσιν. Cap. V: Ἐξηλωκέναι δὲ τὸν Τέρπανδρον Ὀμήρου μὲν τὰ ἑπη, Ὀρφείῳ δὲ τὰ μέλη. Addas Suidam in Alcmanis vita diserte tradentem, primum Alcmanem τὸ μὴ ἐξαμέτροις μελωδεῖν induxisse: quamquam aliis de causis Welckerus Alcman.

XI.

Verbo tetigimus Stesichori rhythmos et rhythmicæ compositionis post Alcmanem progressus. Altioris quidem ea res est indaginis, pendetque partim ab accuratissima fragmentorum crisi et grammatica et metrica, quarum neutri satisfacias nisi ceterorum simul lyricorum reliquiis diligenter excussis: neque sic fortasse certus tibi videberis illarum rerum iudex esse. Qua de causa, si cui minus forte placuerint quæ revocavimus fragmentorum metra, excusati volumus abire. Liceat nunc eorum conspectum exhibere ita instructum, ut etiam incertius quodvis suo loco reponamus, sed uncis inclusum, addamusque varia grammaticorum testimonia de metris Stesichorio nomine honoratis. Nullus poeta, videbis, pluribus nomen imposuit: unde simul quanta fuerit apud veteres fama illius honorque in rhythmicis rebus liquet, quamque bene de hac quoque suæ artis disciplina meruerit.

Metra singulos ad rhythmos digesta hæc sunt.

Trochæi.

[*Monometer s. Dipodia*, $\underline{\text{v}} - \bar{\text{v}}$, bis fortasse occurrit fr. 68. 74.]

[*Tripodia*, $\underline{\text{v}} - \text{v} - \bar{\text{v}}$, fort. fr. 14.]

[*Dimeter acatalectus*, $\underline{\text{v}} - - \underline{\text{v}} - \underline{\text{v}}$. Graves sunt dipodiae, brevem syllabam in ultimâ tantummodo sede admittentes. Schol. metr. in Pindarum semel ¹⁾ hunc ver-

pag. 11. not. 9. huic rei fidem non male derogavit. Pergit tum Plutarchus de novarum rerum in rhythmopoeia molitione Crexum vituperans, Timotheum et Philoxenum, notos utique musices depravatores: Pindari vero aliorumque lyricorum, summa licet cum licentia ii post Stesichorum versati essent in componendis versuum rhythmis, ne verbo quidem meminit. Denique, ne dubitare possis sermonem esse de musica, hæc addit: τὴν γὰρ ὀλιγοχορδίαν καὶ τὴν ἀπλότητα καὶ σιμυότητα τῆς μουσικῆς παντελῶς ἀρχαϊκὴν εἶναι συμβέβηκεν.

XI. ¹⁾ Ad Isthm. L. epod. vs. 11.

sum Stesichorium appellat, constanter vero ceteris locis dimetrum trochaicum. Nec minus ambiguum est Euripidis scholiastae ²⁾ testimonium: τὸ λβ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἱαμβὸν ἔχων τὸν δ' πόδα (est $\underline{\text{v}} - \text{v} - \underline{\text{v}} \text{v} -$): ἔοικε δὲ εἶναι καὶ τοῦτο Στησιχόρειον, σὺν τῷ Πινδαρικῷ ἔθρει ³⁾). Servius adeo Alcmanicum versum appellat dimetrum acatalectum ⁴⁾, Marius Victorinus angelicum metrum ⁵⁾: qui tamen falsus est procul dubio ⁶⁾.]

[*Trimeter catalecticus*, $\underline{\text{v}} - \bar{\text{v}} - \underline{\text{v}} - \bar{\text{v}} - \underline{\text{v}} \text{v}$, fortasse occurrit fr. 80.]

Trimeter acatalectus, $\underline{\text{v}} - - - \underline{\text{v}} - - - \underline{\text{v}} - \text{v}$. Graves sunt dipodiae. Versus Stesichorius saepius appellatur a Pindari scholiasta ⁷⁾; idemque grammaticus alio loco ⁸⁾ notat de versu cuius schema est $\underline{\text{v}} - - - \underline{\text{v}} - - - \underline{\text{v}} \text{v} \text{v}$: Στησιχόρειον τῷ Πινδαρικῷ ἰδιώματι· ὁ γὰρ τελευταῖος ἀντὶ τροχαίου ἱαμβὸν ἔχει.

[*Trimeter hypercatalectus*, $\underline{\text{v}} - \text{v} - \text{v} - \text{v} - \text{v} - \text{v} -$. Euripidis scholiasta ⁹⁾: Τὸ ε' τροχαϊκὸν τρίμετρον ὑπερκατάληκτον, Στησιχόρειον: quale metrum equidem non agnosco ¹⁰⁾].

²⁾ Ad Phoeniss. 301.

³⁾ Choriambum enim subungere solebat Pindarus trochaicis: vide nos de trimetro acatalecto. Respicit grammaticus ad praecedens quoddam scholium, laudatum not. 9 ad trimetrum hypercatalectum.

⁴⁾ Centimetr. pag. 1819 Putsch.

⁵⁾ Pag. 2531 Putsch.

⁶⁾ Cf. nos infra de hexametro dactylico catalect. in syllabam.

⁷⁾ Ad Ol. III. stroph. 9. epod. 9. VI epod. 14. VII epod. 13. XII epod. 9. Pyth. XII str. 14. Nem. VIII str. 3. Isthm. II str. 8.

⁸⁾ Ad Ol. VI ep. 3. XII str. 5 epod. 8.

⁹⁾ Ad Phoeniss. 166.

¹⁰⁾ Euripidea metra rectius jam Seidlerus distribuit in libro de vers. dochmiac. pag. 244. Versus si occurrebat apud Ste-

Dactyli.

[*Dimeter catalectic* in bisyllabum, $\underline{\text{v v}} - \bar{\text{v}}$, versus Adonius, fortasse fr. 14. 44; cum basi spondiaca fr. 74.]

Trimeter catalect. in syllabam, $\underline{\text{v v}} - \text{v v} \underline{\text{v}}$, semel fortasse adhibitus est fr. 75; bini ad elegiacum pentameterum conjuncti fr. 43, fortasse etiam fr. 39.

Trimeter catalect. in bisyll., $\underline{\text{v v}} - \text{v v} - \bar{\text{v}}$, quinques legitur repetitus fr. 46, bis fortasse terve fr. 24. 39. 44. 68. 74.

[*Tetrameter catalect.* in syll., $\underline{\text{v v}} - \text{v v} - \text{v v} \underline{\text{v}}$, praecedente anacrusi fortasse occurrit fr. 10 vs. 5.]

[*Pentameter catalect.* in syll., $\underline{\text{v v}} - \text{v v} - \text{v v} - \text{v v} \underline{\text{v}}$, fortasse fr. 10. 68 (bis); cum basi trochaica fr. 74 (bis).]

Pentameter catalect. in bisyll., $\underline{\text{v v}} - \text{v v} - \text{v v} - \text{v v} - \underline{\text{v}}$. De eo Servius ¹¹⁾: „Stesichorium metrum constat pentametro acatalecto, ut est hoc:

„Marsya, cede domi tua carmina Phoebo.”

Docet exemplum, catalecticum versum intelligendum esse. Legitur ejusmodi versus fr. 10 vs. 1 cum basi trochaica, et saepius fortasse ibidem; incertiora sunt exempla fr. 24. 45. 74.

Hexameter catalect. in syll., $\underline{\text{v v}} - \text{v v} - | - \underline{\text{v v}} - \text{v v} \underline{\text{v}}$. Diomedes ¹²⁾: „Angelicum metrum, celeritate nuntiis aptum, Stesichorus invenit. Unam enim ultimam syllabam detraxit hexametro, et fecit tale:

„Optima Calliope miranda poematibus.”

Invenerit quidem vero versum Stesichorus: angelici metri nomen a dramate desumptum esse videtur. Firmat id

sichorum, ita erat disjungendus ut tetrapodia fieret cum tripodiae catalecticae clausula: $-\text{v} - \text{v} - \text{v} - \text{v} | \underline{\text{v}} - \text{v} -$. Sed videtur poeta noster graviores epitritos praetulisse.

¹¹⁾ Centimetr. pag. 1820 P.

¹²⁾ Lib. III. pag. 523 Putsch.

Plotius ¹³⁾: „Choerileum metrum, quod et Delphicum et „angelicum nuncupatur, constat penthemimerica caesura, „et syllaba, et altera penthemimerica: unde est hexame- „trum catalecticum, una enim syllaba deest ut sint in eo „pedes sex. Exemplo sit versus:

„*Ἡνίκα μὲν βασιλεὺς ἦν Χοῖριλος ἐν Σατύροις.*”

Necessaria igitur fuerit apud Stesichorum prior illa caesura, et tertia sede spondeus: non aequae autem, si fides Diomedis exemplo, diaeresis post illum spondeum, Choerilus licet constanter eam usurpaverit. Videntur autem spondei, ne celeritati obessent, praeter tertium illum locum non admissi esse ¹⁴⁾. Incertum metri exemplum legitur fr. 10 vs. 3; dactylum adeo tertio loco exhibet, nisi πρὸς ibi pro ποτὶ reponere malis.

[*Hexameter catalect. in bisyll.*, $\underline{vv}-vv-vv-vv-vv-\underline{v}$. Unicum epici versus vestigium exstat fr. 24.]

Heptameter catal. in bisyll., $\underline{vv}-vv-vv-vv-\underline{vv}-vv-\underline{v}$. Servius ¹⁵⁾: „Stesichorium constat heptametro acatalecto, „ut est hoc:

„Aeacides juvenis trahit Hectora: plangite Pergama Troes.” Quod legebatur *catalecto* recte mutavit Blomfieldius ¹⁶⁾, nisi quod et ipse vitiosum versus nomen probavit: pugnat autem cum dicto exemplum catalecticum: probat Marius Victorinus ¹⁷⁾: „Heptametrum catalecticum, Stesichorium.” Agnosces hoc metrum fr. 5. 43, fortasse etiam fr. 7. 46. 97 (bis).

Octometer catalectic in bisyllabum, cujus est schema: $\underline{vv}-vv-vv-\overline{vv} || \underline{vv}-vv-vv-\bar{v}$. Longiorem hunc versum poeta ita videtur admisisse, ut acatalectum tetra-

¹³⁾ De metris pag. 2633 Putsch.

¹⁴⁾ Cf. Boeckh. de metr. Pind. pag. 118. Naekium Choeril. fin.

¹⁵⁾ Centimetr. pag. 1821 P.

¹⁶⁾ In Collect. fragm. Stesich. ad fr. III, 2.

¹⁷⁾ Pag. 2519 P.

metrum in integram vocem exeuntem alter tetrameter exciperet. Vide an hos versus Aristides Quintilianus ¹⁸⁾ indicet verbis: Τοῦ δὲ γενικοῦ δακτυλικοῦ πεποιήσασιν οἱ μὲν ταῦτα εἶδη· δίμετρον, τρίμετρον, τετράμετρον, πεντάμετρον· παραβαίνουσι δὲ τινες αὐτό, καὶ κατὰ συζυγίαν ποιοῦντες τετράμετρα καταληκτικά. Exempla hujus metri exstant fr. 2. 1. Incertius aliud quoddam legitur fr. 39, sed integer est uterque tetrameter: ut hoc potius sub titulo collocandi fuissent.

Dactyli logaoedici.

Logaoedicus simplex dupliciter trochaicus catalecticus, $\underline{v} \underline{v} - \underline{v} \underline{v}$, chorianbus cum iambo. Occurrit fr. 10 (bis), forsitan etiam fr. 74.

Logaoed. tripl. duplic. troch. acat. cum anacrusi, $\bar{v} \underline{v} \underline{v} - \underline{v} \underline{v} - \underline{v} \underline{v} - \underline{v} - \bar{v}$, quem Archebuleum versum appellant. De eo Atilius Fortunatianus ¹⁹⁾: „Accepit nomen „versus, non quod Archebuleus eum invenerit: nam Ste-, „sichorus antiquior illo poeta, Ibycus et Pindarus et Si-, „monides usi sunt eo, sed passim et promiscue.”

Dactylicum rhythmum incerto metro ostendunt fragmenta 3. 47. 66. 67. 71. 72. 77. 78. 79. 83. 97.

Anapaesti.

[*Dimeter acatalectus*, $\underline{v} \underline{v} \underline{v} - \underline{v} \underline{v} - \underline{v} \underline{v} \underline{v} -$, bis fortasse legitur fr. 10; cum catalectica clausula unus fr. 44.]

¹⁸⁾ Pag. 52. Discrepamus in hac re ab Hermanno, in Elem. doctr. metr. pag. 330 ad l. c. Quintiliani, „quae hic τετρά- „μετρα κατὰ συζυγίαν vocet, videri ex quater binis pedibus „composita intelligi debere.” Nonne enim μονόμετρα potius haec essent quaternis vicibus κατὰ συζυγίαν conjuncta?

¹⁹⁾ Apud Putsch, in Gramm. Lat. auct. p. 2673.

Trimeter acatalectus, $vv _ vv - vv _ vv - vv _ vv -$, de quo Servius ²⁰⁾: „Stesichorium est illud inter anapaestica, quod constat trimetro acatalecto, ut:

„Latet in thalamo tibi virgo decens Veneris specie.”
Metri vestigium habes fr. 7. 10.

Choriambi.

[*Monometer*, $_ vv -$, dactylus fortasse praecedat fr. 39.]

Trimeter, cum anacrusi et catalexi, $vv _ vv - _ vv - _ vv - v -$, bis exstat fr. 55. Vulgarem ejusmodi metrorum usum apud lyricos fuisse Hermannus docet ²¹⁾ Sapphonis, Alcaei, aliorum exemplis.

XII.

Dorica dialecto poetam scripsisse et Suidas tradit et ex fragmentis liquet: atque sponte adeo id crederemus, quum in poesis ratione ille Alcmanem secutus sit, qui Doriensium linguam antea lyricis carminibus accommodaverat ¹⁾, vel quum certum sit illa dialecto Siculos magna ex parte usos fuisse propter urbium originem, quod de Himera diserte traditur ²⁾.

Sed difficillimae sunt de dialectis disquisitiones, quippe cujus rei tam multa adhuc sub iudice haereant: aetatem vero non tulerunt veterum de iis lucubrationes. „Neque

²⁰⁾ Centimetr. pag. 1822 P.

²¹⁾ Elem. doctr. metr. pag. 436 sqq.

XII. ¹⁾ Cf. F. Schlegel in Hist. Graec. et Rom. poes. T. I. pag. 234. VVelcker. Alcm. pag. 11 not. 9.

²⁾ Thucyd. VI, 5. Καὶ Ἰμέρα ἀπὸ Ζάγκλης ᾤκισθη· καὶ Χαλκιδεῖς μὲν οἱ πλεῖστοι ἦλθον εἰς τὴν ἀποικίαν· ξυνώκησαν δὲ αὐτοῖς καὶ ἐκ Συρακουσῶν φυγάδες, στάσει νικηθέντες. καὶ φωνὴ μὲν μεταξὺ τῆς τε Χαλκιδέων καὶ Δωρίδος ἐκράθη· νόμιμα δὲ τὰ Χαλκιδεῖα ἐκράτησαν.

„enim,” ut verbis utar Viri in hac quoque provincia praeclarissimi ³⁾), „haec res collectione diversarum forinarum „confici potest, ut quidam opinati sunt, sed et lectio in „singulis locis ad criticas regulas expendenda est, et tempora scribendique genera diligenter sunt discernenda. „Quod quam magnum sit, quamque difficile, in tanta non „solum copia sed etiam corruptione veterum scriptorum, „sponte intelligitur.” Et difficilius etiam est, quum non multa et integra opera, sed pauca tantum fragmenta in discrimen veniunt, ut discrepantibus inter se ipsis libris, quid reponendum sit, quid rejiciendum, saepissime dubitationi relinquatur obnoxium. Qua de causa hic nobis sufficiat generatim monere, testimonium illud de Himerensium dialecto in Stesichorum cum maxime videri quadrare. Licet enim tam multas certasque Doriensium formas apud eum invenias, ut jure dicas nomen Suidam a potiori parte dialecto tribuisse, attamen non modo ab Alcmanis Laconismo recedit quem veteres notarunt et fragmenta ipsa ostendunt ⁴⁾), sed et Homeri ut rebus et dictione ⁵⁾) ita dialecto paullo similior fuisse videtur quam ceteri recentioris aevi lyrici Dorienses.

Esset hic denique locus de Siculo linguae idiomate sermonem instituere, si modo plura de eo innotuissent. In vocabulorum enim usu quoque passim id fuisse adhibitum, et etiamnum in fragmentis latere facile concedas vel ad Athenaei solummodo de Aeschylo notam ⁶⁾) respiciens: nec adeo is, ut Noster, Siculus fuit. Nondum vero excussis in hunc finem veterum scriptorum reliquiis,

³⁾ Hermannii in diss. de dialect. Pind. init.

⁴⁾ Cf. quos laudat Welcker. Alcm. pag. 13 sq. not. 10.

⁵⁾ Cf. testes allatos Sect. IX not. 13 sqq.

⁶⁾ Athen. IX pag 402. C. Ὅτι δὲ Αἰσχύλος διατρέψας ἐν Σικελίᾳ πολλὰν κίχρηται φωναῖς Σικελικαῖς, οὐδὲν θαυμαστόν.

satiùs duximus ea, quae passim de idiomate illo suspicabamur, ipsis fragmentis addere.

Legimus apud Suidam carmina Stesichori collecta fuisse et viginti sex libris comprehensa: jamque quis id fecerit quove tempore quaeras. Notum quidem est easdem curas Pindari certe carminibus Aristophanis Byzantii demum aevo impensas esse ⁷⁾: neque credibile diu ante Stesichoriis idem contigisse. Constat tamen *Chamaeleontem*, Heracleensem peripateticum, Theophrasti fere aevo ⁸⁾ singularem de poeta nostro librum edidisse ⁹⁾. Scripsit ille vir de omnibus fere lyricis poetis nec non de dramaticis ¹⁰⁾: coluitque eas res communiter cum ipso *Aristotele* cumque multis hujus discipulis. E quibus dignus est qui hic nominetur propter operam Stesichoriis rebus navatam praeter ipsum doctrinae antistitem summum *Philochorus* Atheniensis, qui etiam de Alcmane librum edidit ¹¹⁾: aetatem certe tulit vestigium disquisitionis ejus de Hesiodi cum Nostro cognatione ¹²⁾; tum *Eratosthenes*, quippe qui critica tulerit de carminibus judicia ¹³⁾.

⁷⁾ Cf. Boeckh. in Praefat. schol. Pind. pag. X.

⁸⁾ Vide Boeckh. l. c. pag. IX.

⁹⁾ Testatur Athen. XIV. pag. 620. C. *Χαμαιλέων δὲ ἐν τῷ περὶ Στρησιχόρου καὶ μελωδηθῆναι φησιν οὐ μόνον τὰ Ὀμήρου ἀλλὰ καὶ τὰ Ἡσιόδου καὶ Ἀρχιλόχου.*

¹⁰⁾ Vide Schweigh. indic. auctt. in Athen. s. h. v. Boeckh. l. c. not. 8.

¹¹⁾ V. Suid. vit. Alcm.

¹²⁾ Vide Diss. sect. IV. not. 9; de Aristotele adde sect. VI. not. 10.

¹³⁾ Vide fr. XCVII, 1, β. γ.

Carminum Stesichori reliquias inter recentiores collegit:

Michael Neander in *Lyricorum sententiis*, ad calcem *Aristologiae Pindaricae*. Basileae 1556. 8. pag. 421 sqq.

Henr. Stephanus in *Pindari et ceterorum octo lyricorum carminibus*. Paris. 1560. 8. min. pag. 76 et 443 sqq.

Multo autem utroque accuratius:

Fulv. Ursinus in *Novem illustrium feminarum et lyricorum carminibus*. Antverp. 1568. 8. min. pag. 78 sqq. 305 sqq.

Jo. Andr. Suchfortius: *Fragmenta Stesichori lyrici* in unum collecta, certo ordine digesta et interpretatione illustrata. Gottingae 1771. 4. Fragmenta omissis titulis laudata hac collectione non continentur.

Harlesius in *Epimetro ad Fabricii Bibl. Graec. Tom. II.* titulorum carminum syllogen exhibuit Suchfortiana locupletiore.

Blomfieldius nuper fragmenta edidit, certae sedis fragmentis ab incertis disjunctis (XIV, quae antea omittebantur, additis ¹⁴⁾) in *Mus. crit. Cantabrig. a. 1816. fasc. VI.* Denuo excudi curavit Lipsiensis Gaisfordii *Poetarum Graecorum minorum* editor.

De vita, poesi et scriptis poetae disquisitiones instituere editores omisere: unus *Harlesius* l. c., ut *Lil. Gyraldi* ¹⁵⁾, *Mongitorii* ¹⁶⁾ aliorumque ¹⁷⁾ nugae parum

¹⁴⁾ Ex indice laudatorum scriptorum id consummavimus.

¹⁵⁾ In poetarum historiae dialogo VI.

¹⁶⁾ In *Bibliothec. Sicul. T. II.* pag. 241 sqq.

¹⁷⁾ Viros dico istos, quos litteratorum nomine vulgo significant, sive in libris quos nunquam inspexerint laudandis multum versati sint, sive ad probandum incredibile quodvis nugatorum somnium usque parati. Singulos autem digna reprehensione in notis passim cumulos invenies.

fructuosas praeteream, multa, sed molem indigestam, congestit operosa diligentia. *Miri* cujusdam commentationem, De Stesichoro poeta Graeco lyrico, cujus mentionem fecit Suchfortius in fine libelli sui tamquam eodem fere tempore palam datae, adhibere nobis non licuit.

P A R S A L T E R A .

STESICHORI FRAGMENTA.

A.

Mythica carmina.

Judicia illa et testimonia de Homeri et Stesichori similitudine quae in antecedentibus ¹⁾ collegimus ut conferas cum ipsis hujus reliquiis, sponte credes magnam partem ea lata esse de illis Stesichoriis odis, quibus lyricus — *μελοποιός* — data potius temporis vel loci opportunitate, ex veterum rhapsodorum more ²⁾, festis diebus vel in publicis ludis vel intra privatos denique parietes, rerum a diis heroibusque gestarum laude, lyra adsonante, audientes oblectaverit, quam ad proprios certosque deorum cultus in templis celebrandos quae choro adjuvante a veteribus poetis docebantur ³⁾. Comprehendas vero ea carmina *mythicorum* nomine, promiscue licet a Graecis incerti generis titulis *ὥδαι*, *ᾠσματα*, *ποιήματα*, *ὕμνοι*, *προοίμια* passim appellata sint. In illis enim componendis epicis poetas cum maxime imitatus est et mythorum ubertate et carminum longitudine ⁴⁾, et fortasse etiam rhythmorum sim-

A. ¹⁾ Sect. IX. not. 13 sqq.

²⁾ Cf. Diss. sect. IX. not. 26. 25. Eodem et Chamaeleontis illa nota de cantatis Homeri, Hesiodi et Archilochi carminibus (laud. Diss. sect. XII. not. 9.) facere nobis videtur: nam idem haud dubie de Stesichoro ille contendebat.

³⁾ Prosodia dico, Parthenia et similia illorum genera.

⁴⁾ Pluribus adeo libris quaedam divisa fuisse videntur: de *Orestia* id discrete firmatur (fr. XXXVIII, 1), *Νόστων* ipse titulus probat: cf. etiam de *Helena* encomio ad fr. LI. et de *Gerionidis* tituli cum sequentibus nexu quae in fronte fr. V. adnotavimus.

plicitate, sunt enim soli fere dactylici: cuius quidem generis integra exempla aetatem non tulerunt neque aliorum nec Stesichoria: ut liceat ad Pindarum lectores delegare, quippe qui oda Pythia quarta proxime videatur illam veteris magistri rationem secutus esse.

Ἄ θ λ α.

I.

1. *Suidas* V. Κύλλαρος ἵππος Κάστορος, παρὰ τὸ κέλλειν· ὁ ταχύς. Στησίχορος^{a)} φησι, τὸν μὲν^{b)} Ἑρμῆν δεδωκέναι τοῖς Διοσκούροισι Φλόγεον καὶ Ἀρπαγον, ὡκέα τέκνα Ποδάργας^{c)}, Ἥραν δὲ Ξάνθον^{d)} καὶ Κύλλαρον.

2. *Etymol. Magn.* h. v. et

3. *Etymol. Gud.* V. Κυλλαρίς eadem fere exhibent.

^{a)} *Etym. Gud.* Στησίχορος ἐν τοῖς ἐπιπελίοις ἄθλοισι. Sturz. ἐπὶ Ηελίᾳ bene corrigit¹⁾: ne tamen fronti carminis eas voces adderemus Athenaeus vetuit, binis locis Ἀθλῶν simpliciter versus laudans.

^{b)} Addidi μὲν ex *Etym. Magn.* et *Gud.*

^{c)} Ποδάργης *Etym. Magn.* et *Gud.*

^{d)} Verba Ἥραν δὲ Ξάνθον apud Suidam desiderantur; *Etym. Magn.* corrupte Ἥραν δ' Ἐξάλιθον, quorum loco satis probabilem nos reposuimus Hemsterhusii²⁾ emendationem. Corruptius etiam in *Etym. Gud.* haec leguntur: Ἥραν δ' ἐλιόμενος παρὰ σιδήρω τῶν ἐπισώτρων, ὃ ἐστι τῶν κανθῶν. Verba utrum

I. ¹⁾ Cf. *Apollod.* III, 9, 2. §. 4. 13, 3. §. 1. *Paus.* V, 17, 4 (binis locis). *Athen.* XI. pag. 568, D. Elomfieldius si adhibere potuisset *Etym. Gud.*, nec eximium hoc fragmentum ad incertae sedis fragmenta reposuisset, nec de rebus hocce carmine celebratis omnino incertus fuisset.

²⁾ Ad *Lucian.* T. I. pag. 284, Sturzio laudatam ad *Etym. Magn.* l. c. Levissima enim mutatione littera N ex illis Λ restituatur.

ex alio quodam auctore sint assuta dubites, an nostrum ad locum pertinuerint. Cohaeserunt fortasse haec cum antecedentibus: quamquam probabilis emendandi ratio nobis non suppetit. Liquet solummodo, voces ὃ ἐστὶ τῶν καὶ θῶν scholium esse ad τῶν ἐπισώτρων.

Ἄθλα carmen appellavimus post alios: praemia illico ab Acasto exhibita saepius celebrantur ³⁾; quamquam etiam Ἄθλοι aequo jure possis defendere ⁴⁾. — De argumento ad fr. III. contra Suchfortii nugas quaedam vide monita. Noti sunt de certaminibus illis Pausanias in descriptione Cypseli arcae ³⁾, et Hyginus ⁵⁾: qui tamen Pollucem cestu, stadio Castorem tradit vicisse. Utrique contra noster quadrigarum primas videtur tribuisse, quas et Hyginus et Pausanias Iolao Herculis puero adscripserunt. Celeritatis palmam Castori etiam Jon tragicus ³⁾ vindicat.

Filios habuit *Podarge* Harpyia ⁶⁾ ex Homérico mytho (Il. XVI, 148 sqq. XIX, 400.) *Xanthum* et *Balium* immortales Achillis equos, quos Pelides a patre acceperat, et nuptiali dono Peleus a Neptuno ⁷⁾. Quam vario modo veteres finxerint illorum equorum origines, ex parte Vossius docuit ⁶⁾. Nonnus Dionys. XXXVII, 155. ex Aquilone et Aellopode Harpyia procreatos appellat *Xanthum*

³⁾ Schol. Apollon. Rhod. I, 1304. Διαφορὰν ἔσχον (οἱ Βορέου παῖδες) πρὸς Ἡρακλῆα περὶ τῶν δεδομένων δώρων τοῖς ἀριστέουσιν ὑπὸ Ἰάσονος. Paus. V, 17, 4. in descriptione Cypseli arcae: κεῖνται δὲ καὶ τρίποδες, ἄθλα δὲ τοῖς νικῶσι. Jon tragicus Agamemnone, ap. Athen. XI. p. 468, C.

Οἷοι δὲ δῶρον ἄξιον δραμήματος;

Ἐκπομα δακτυλῶιδὸν ἄχραντον πυρρί,

Πέλλου μίγ' ἄθλον, Καστορέας δ' ἔργον ποδῶν.

⁴⁾ Apoll. Rhod. I, 1304. de interfectis ab Hercule Boreadis:

Ἄθλων γὰρ Ἥλῆας δεδοπότες ὧς ἀνιόντις Πέτρει κ. τ. λ.

⁵⁾ Fab. CCLXXII. pag 380 sq. Staverin.

⁶⁾ Cf. Voss. epist. mythologg. T. I. pag. 198 sqq.

⁷⁾ V. Hom. Il. XIX, 399. Apollodor. III, 13, 5. § 5.

et *Podargam*: Quintus Smyrn. VIII, 242. Aquilonis et Erinnyos cujusdam filios quadrijuges Martis equos, inter quos est *Phlogius*. Nomine huic affinis est *Phlegon* Sotlis, Ovid. Met. II, 154. Hygin. fab. CLXXXIII. Habuit *Xanthum* alium et *Podargam* Hector, Hom. II. VIII, 185., Diomedes Thrax alios, humana carne eos vescentes, Hygin. fab. XXX. c. not. Stavern. — *Cyllarum* Polluci tribuit Virgilius in Georg. III, 89., Castori Ovidius Met. XII, 401.; meminuit ejus et Claudianus Consol. Honor. IV, 557.

Versus Blomfieldius sic restituere conatus est:

Ἑρμείας Φλόγεον μὲν ἔδωκε καὶ Ἀρπαγον,
ὥκέα τέκνα Ποδάργας.

Ἦρα δ' Ἐξάλιστον καὶ Κύλλαρον.

Nobis praestare videtur adhibita Pindarica forma Ἑρμᾶς admittere tetrametros dactylicos κατὰ συζυγίαν junctos sive octometros eos appellāre velis in hisyllabum catalecticos⁸⁾. Prioris versus initio syllaba excidit, alterius dimidium tantum exstat.

* Ἑρμᾶς Φλόγεον μὲν ἔδωκε καὶ
Ἀρπαγον, ὥκέα τέκνα Ποδάργας,
Ἦρα δὲ Ξάνθον καὶ Κύλλαρον.

(⌊) $\overline{uv} - uv - uv - uv$
⌊ $uv - uv - uv - \bar{v}$
⌊ $\overline{uv} \perp \overline{uv} - \overline{uv} - uv$

II.

Athen. IV. pag. 172, D. *Περμμάτων δὲ πρῶτόν φησι μνημονεῦσαι Πανύασιν Σέλευκος, ἐν οἷς περὶ τῆς παρ' Αἰγυπτίοις ἀνθρωποθυσίας διηγείται, πολλὰ μὲν ἐπιθεῖναι λέγων πέμματα, πολλὰς δὲ νοσοάδας ὄρνεις* προ-

⁸⁾ Uberius de metro egimus in dissertatione sect. XI.: idem proximum quoque huj. carm. fragmentum ostendit.

τέρου Στησιχόρου ἢ Ἰβύκου ¹⁾ ἐν "Αθλοῖς ἐπιγραφο-
μένοις εἰρηκότος·

Φέρεσθα τῇ παρθένῳ δῶρα,

Σάσαμίδας, χόνδρον τε, καὶ ἐγκρίδας,

"Αλλὰ τε πέμματα, καὶ μέλι χλωρόν.

Verba χόνδρον τε — χλωρόν Athen. XIV. pag. 645, E. ut
Stesichoria iterum laudat, omisso Ibyco.

Vs. 1. *Ferte virgini munera*, Athenaei et Stesichori editores interpretati sunt confidenter omnes: at vero *φέρεσθαι* valet potius *capessere*, *sibi sumere*. Quare reponendum est *φέρεσθα τὰ παρθένου* s. *παρθένων δῶρα*. Melius etiam metro conveniret conjunctim scribere *παρθενόδωρα*: integros enim sic haberes dactylos. Ipsa autem verba ad Acastum vel Jasonem, ad epulas sumendas hospites heroas hortantem referas: fingeat enim poeta epico more loquentes carminum personas ²⁾: sive Peliades fuerint ³⁾ sive ancillae, quae laudata bellaria mensis hospitum afferrent ⁴⁾.

Vs. 2. Edidit Casaub. *δῶρ' ἄσαμίδας*, in notis vero ait: *Lego cum doctis viris δῶρα σησαμίδας*. Nempe *sesamidas* interpretatus erat Dalecampius. At clare jam editt. velt. cum Ms. Par. vocibus male divulsis *δορὰς ἄσαμίδας* dederant: quam quidem Doricam dialectum male postea editores repudiarunt. — Placentas illas omnes ⁵⁾ ad secundarum mensarum bellaria, *τραγῆ-*

II. ¹⁾ Stesichoro versus vindicat ipse Athenaeus in sequentibus, quae fr. III. videas laudata.

²⁾ V. Quintil. Instit. Or. X, 1, 62. laud. sect. IX. not. 17.

³⁾ In Cypseli quoque monumento (Paus. V, 17, 4.) ludos spectantes illae adstabant.

⁴⁾ Vel ex Homericō more, v. g. Odyss. IV, 55 sqq. At diserte Athen. IV. pag. 172, G. docet, pistorium opus, *πέμματα*, curasse mulieres *δημιουργούς*, dum obsoniorum curam coqui habuerint.

⁵⁾ *Σησαμίδες*, Athen. ait. l. XIV. p. 646, F., *ἐκ μέλιτος καὶ*

ματα, pertinuisse, ex Ephippi Cydone constat ap. Athen. XIV. pag. 642, E. Καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον — χόνδρος, μέλι, σησαμίδες κ. τ. λ. — Versus sic ergo nos legimus:

* * Φέρεσθε τὰ παρθένων δῶρα,
Σασαμίδας, χόνδρον τε, καὶ ἐγκρίδας,
ἄλλα τε πέμματα, καὶ μέλι χλωρόν.

— υ]υ — υυ — υ — — υ

(— υυ — ῡυ — υυ — υυ
— υυ — υυ — υυ — ῡ

Dubitationem vs. 1. trochaeus cum cretico movet dactylis insertus: quamquam idem Aeschylus quoque commisit⁶⁾, dactylicae veteris lyrices insignis ille imitator.

III.

Pergit Athen. IV. pag. 172, E. "Οὐ δὲ τὸ ποίημα τοῦτο Στησιχόρου ἐστίν, ἰκανώτατος μάρτυς Σιμωνίδης ὁ ποιητής· ὃς περὶ τοῦ Μελεάγρου τὸν λόγον ποιούμενός φησιν·

"Ὅς δουρὶ πάντας νίκασε νεούς,
δυναίντα βαλὼν

"Αναυρον ὑπὲρ πολυβότρουος ἐξ Ἰώλκου·
οὕτω γὰρ Ὀμηρος ἠδὲ Στασίχορος
ᾄεισε λαοῖς.

Ὁ γὰρ Στησίχορος οὕτως εἶρηκεν ἐν τῇ προκειμένῳ ᾄσματι, τοῖς Ἀθλοῖς·

σησάμων (v. Schneid. lex. gr. v. σησάμι) πιφρυγμένων καὶ ἑλαίου σφαιροειδῆ πέμματα. Etym. M. v. πυραμῖς· — σησαμῖς· ἡ ἐκ σησάμων καὶ μέλιτος. Χόνδρος h. l. ex farris, ζίας, alica facta esse videtur placenta s. panis, quem χορδολίην ἄρτον credas appellasse Athen. III. p. 109, C. Multus est Schneider. s. v., sed minus planus. Ἐγκρίδεις sec. Athen. XIV, pag. 645, E. et Hesych. s. v., περιμύτιον ἐφόρμενον ἐν ἑλαίῳ, καὶ μετὰ τοῦτο μελιτούμενον.

⁶⁾ Hermannō probante, Elemm. d. metr. p. 330. et Passovio Melet. crit. in Aesch. Pers. (a. 1818.) pag. 39.

Θρώσκων μὲν γὰρ Ἀμφιάραος, ἄκοντι δὲ
νίκασεν Μελέαγρος.

× — × υ — υυ — υυ — υυ

× — — υυ — υ

Versus sunt dactylici cum basi. Illius γὰρ loco velim
ἄρ' legeretur, ut simplicius etiam prodeat metrum; nec
satis apta est victoriarum enarrationi causalis conjunctio.

Jam quod ad carminis argumentum attinet, hoc fra-
gmento Simonideoque egregie firmatur argumenti illud ex
Etym. Gud. fr. I, 6. allatum additamentum: Suchfortium-
que jam Simonides docere poterat, non esse sermonem
h. l. de primis Neineis ludis. Quid enim in Athenaei
rem de Ἀθλων auctore esset probatum, nisi eodem car-
mine Meleager quoque ut victor certaminis Jolci ad Anau-
rum instituti celebratus erat? — Amphiarum complures
inter Argonautas retulerunt¹⁾, currus tamen alibi, non
pedum velocitate insignem²⁾. Dissentiunt mythographi
de illa cursus victoria: Pausanias V, 17, 4. Iphiclo, Semus
ap. Schol. Apollon. Rhod. I, 1304. Boreadis eam tribuit.
Semum de illis Hyginus fab. CCLXXIII. secutus est, de
Meleagro³⁾ Stesichorum: „His ludis vicerunt — Melea-
ger Oenei filius jaculo.”

IV.

Schol. Apollon Rhod. I, 230. Ὁ Μινύας πολλὰς
εἶχε θυγατέρας· καὶ γὰρ ὁ Ἰάσων Ἀλκιμέδης ἐστὶ τῆς
Κλυμένης (Cod. Par. Περικλυμένης) τῆς Μινύου θυγά-
τρος· Στησίχορος Ἐτεοκλυμένης φησὶν κ. τ. λ.

De insigni varietate nominum matris Jasonis vide
Heynium ad Apollod. I, 8, 16.

III. ¹⁾ Cf. Apollod. I, 9, 16. §. 8. Hygin. fab. XIV.

²⁾ Cf. v. g. Apollod. III, 6, 4. §. 5. Paus. I, 34, 2. II, 23, 2.
V, 17, 4. X, 10, 2.

³⁾ Telorum jaculator erat celeberrimus: cf. Hom. II. XI, 539 sqq.
Oppian. Cyneget. II, 22 sqq.

Γηρυονίς †).

Fabularum in Herculem confectarum seriem ad Apollodori rationem instruximus, de poetae ordine, si integram Heracleidem confecerit, incerti: ejusmodi enim operis suspicio ultro nos subiit ex singulorum carminum titulis, quippe quos singulis illius libris credas inscriptos fuisse ††).

V.

Strab. III. pag. 148, C. Ἐοίκασι δὲ οἱ παλαιοὶ καλεῖν τὸν Βαῖτιν Ταρτησσόν, τὰ δὲ Γάθειρα καὶ τὰς πρὸς αὐτὴν νήσους, Ἐρυθείαν· διόπερ οὕτως εἰπεῖν ὑπολαμβάνουσι Στησίχορον περὶ τοῦ Γηρυόνος βουκόλου ^{a)}. Διότι γεννηθεὶς ^{b)} σχεδὸν ἀντιπέραν κλεινᾶς Ἐρυθείας, Ταρτησσοῦ ποτάμου παρὰ παγὰς ἀπείρονας ἀργυρορίζους, ἐν κευθμώνων πέτραις ^{c)}.

^{a)} Legebatur βουκολίον. Quid autem hic de armentorum nativitate? Auctum potius vides Hesiodeum mythum, Theog. 287 sq. (cf. 979 sqq.):

†) Sic nomen scriptum est ap. Schol. Ap. Rhod. (v. fr. IX.) in utroque cod. ms.; Pausanias (v. fr. VIII.) corrupte exhibet ἐν Γηρυόνη Διὶ: unde post Heringam (Obss. critt. pag. 20.) monuit Blomfieldius (fr. coll. III. init.), cum Hesiodo (Theog. 287. 309.) dixisse Stesichorum Γηρυονεύς — νῆος, et Γηρυονηὶς ergo scribendum esse. Non quidem constat nobis de nomine bubulci apud nostrum adhibito: appellavit eum Strabo Γηρυών, Γηρυόνης alii. Audi Eustath. ad Dionys. Perieg. 561. Γηρυόνος· πλούσιος δὲ ὁ Γηρυόνης, ὥσπερ κατὰ τὰς βόας οὕτω καὶ κατὰ τὸ ὄνομα. λέγεται δὲ καὶ Γηρυών καὶ Γηρυόνης καὶ Γηρυονεύς. Cf. Schol. Hesiod. pag. 310, A. Fac vero Γηρυονεύς adeo nostrum dixisse, non inde sequitur Γηρυονηΐδαν carmen appellatum fuisse. Nonne enim Φορωνεύς quoque occurrit vox a Φορωνεύς derivata?

††) Videtur Muellero in recensu scriptorum Herculis rerum (Dorer. T. II. pag. 474.) unice Geryonis innotuisse, non Cerberus, non Cyenus. Breviorem aliam illiusmodi syllogen Heynius dederat ad Apollod. II, 4, 8.

Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τριτάτην Γηρυονῆα,
 μιχθεὶς Καλλιρόῃ κόρη κλυτοῦ Ὠκεανοῖο.

b) Sic tres libri: alii *γεννηθείη*. Difficile quidem est Strabonis verba a Stesichoriis discernere: at vero illud *διότι* dactylicis insequentium rhythmis nimis adversatur, nec praeterea apud alios quam senioris aevi scriptores simplicis *ὅτι* particulae vim suscipit: quapropter legendum esse videtur *διότι γεννηθείη*, ut Strabonis verba sint. Audatius etiam Blomfield. voluit *ὅτι γεννήθη*. Jam vero quum alter versus sit dactylicus heptameter, facile priorem quoque sic refingeres, dummodo scires an ex versu illo vox desumpta sit: v. g. *ὅς μὲν ἐγεννήθη σχεδὸν κ. τ. λ.* Sed quo tandem talia!

c) Rhythmum aequae ac sensum laedunt verba *ἐν κευθμῶνων πέτραις*. Suchfortius reposuit *ἐν κευθμῶσι πετρῶν*, Blomfieldius probat. Levius est mutare *ἐν κευθμῶνι πέτρας*: cf. Hesiod. Theog. 158. *Γαίης ἐν κευθμῶνι*. Hom. hymn. in Merc. 229. *Πέτρης εἰς κευθμῶνα βαθύσκιον*.

Sic igitur in Strabone scribendum est: — *περὶ τοῦ Γηρυόνος βουκόλου, διότι γεννηθείη*

***** *σχεδὸν ἀντιπέραν κλεινᾶς Ἐρυθρίας,*

Ταρτηροῦ ποταμοῦ παρὰ παγὰς ἀπείρονας ἀργυρορίζους,

Ἐν κευθμῶνι πέτρας.

⌊ υυ - υυ -] υυ ⌊ υυ - - - υυ - -

⌊ - - υυ - υυ ⌊ υυ - υυ - υυ - -

⌊ - - υυ -

De catalecticis his heptametris cf. grammaticos in Diss. laudatos ¹).

V. ¹) Constituit versus Hermannus in Friedemannii commentatt. in Strab. pag. 638.: quem librum adhibere nobis non licuit.

Quod denique ad ipsas res traditas attinet, Apollodorus ubique fere narrat quae congruunt cum illis. Edocuit Muellerus ²⁾ ad expositas Pherecydis narrationes, Apollodorum magnam partem ejus carminibus usum esse: unde colligas Pherecydem diligentem Stesichori fuisse imitatore, utrumque ab Apollodoro studiose exscriptum ³⁾. —

De *Erythia* insula, vulgo ut h. l. cum Gadibus confusa, inter Gades et oppositum littus sita, uberius disserentem vide Heynium ad Apollodor. II, 5, 10. et Mannertum ⁴⁾.

Insignis erat pascuis antiquitus uberrimis. *Tartessus* fluvius utrum sit Baetis veterum (*Guadalquivir* hodie) ⁵⁾, an Iber (nunc *Guadaleta*) disceptari potest. Pro altero est additum ἀργυρόριζος, argentum enim circa fontes ejus olim effodiebatur: Iberum fuisse dicas, quum oppositum hic habeat ostium Gadibus.

VI.

Schol. Hesiod. Theog. pag. 256, B. "Ἔστιν ὁ Γηρυόνης Καλλιρόης τῆς Ὠκεανοῦ καὶ Χρυσάορος. Στῆσι-χορος δὲ ἔξ χειρας ἔχειν φησὶ καὶ ἔξ πόδας, καὶ ὑπόπτερον εἶναι.

In rem confer Apollodorum modo laudatum. Suspicatus est Vossius (Epistt. mytholl. T. II. pag. 15.), quatuor fortasse alas poetam illi dedisse, τετράπτερον enim eum nuncupare Aristophanem (Acharn. vs. 1082.). Videtur autem potius, quum triplicia cetera ei omnia tribuerit, aut alas quoque senas impertisse, aut, omisso numero, scholiastae voce ὑπόπτερος nude usus esse: at alterum hoc verisimilius est.

²⁾ Loco paulo ante laudato (not. ††) pag. 467 sqq.

³⁾ Cf. Apollod. II, 5, 10. §. 1 — 8. Singula Geryonidis fragmenta ad seriem ejus ordinavimus.

⁴⁾ Tom. I. pag. 283. ed. pr. Deinceps appellabatur Erythia, Iunonis insula s. Aphrodisias, sec. Plin. hist. nat. IV, 22., *La Carraca* hodie.

⁵⁾ Ex Strabonis sententia: cf. Mannert. l. c.

VII.

1. *Athen.* XI. pag. 499, A. Στεσίχορος δὲ τὸ παρὰ Φόλῳ τῷ Κενταύρῳ ποιήριον σκυφίον^{a)} δέπας καλεῖ, ἐν ᾧ τῷ σκυφοειδές· λέγει δὲ ἐπὶ τοῦ Ἡρακλείους·

* Σκυφίον^{b)} δὲ λαβὼν, δέπας ἔμμετρον ὥς τριλάγυνον^{c)} πῖ^{d)} ἐπισχόμενος, τό ῥά οἱ παρέθηκε Φόλος^{e)} κεράσας.

2. *Id. ibid.* pag. 499, E. Τὸ δὲ ἐν Ἰηρυονίδι Στεσίχορου^{f)} ἔμμετρον ὥς τριλάγυνον^{g)}, τὴν τῶν τριῶν γενῶν ἀμφιβολίαν ἔχει.

^{a)} Σκυφίον exhibent libri mss. et edd. vett., cum Casaubono. Schweighaeuserus σκύφειον temere edidit, mox ceteris omnibus cum editoribus post δέπας interpunxit in versu, miro modo rationem suam defendens¹⁾.

^{b)} Rursus σκυφίον Vulg. Schweigh. ad revocandum hexametrum in σκύπφειον mutavit, Casaubono obsecutus: et sic ceteri²⁾. Injuria vero ubivis illos versus restituere viri docti studuerunt in edendo Stesichoro³⁾: nam carminis epici gravitatem is lyra sustinuit. Duplex praeterea nos subiit suspicio. Primum enim vereor, ne

VII. ¹⁾ Ait enim: „Vulgata utriusque loci lectio σκυφίον substantivum nomen est, diminutivum τοῦ σκύφος: quod quo pacto per σκυφοειδές exponi ab Athenaeo potuerit haud apparet. (?) Ferri utcunque fortasse potuerat σκύφειον, antepenacutē scriptum: sed analogiae (cuiam?) magis consentaneum videbatur, ut σκύφειον scriptum oportuisse statuere-
mus.”

²⁾ Praeter editores Athenaei et Stesichori omnes et Herelius, editionis Suchfortianae censor, in *Ephemer. literar.* Erfurt. a. 1772. n. 24. pag. 189 sq. et Heynius ad *Apollodor.* II, 5, 4.

³⁾ Nobiscum Muellerus facit libri sui *Doriens.* T. II. pag. 474.: Man thut gewiss nicht Recht, wenn man die Fragmente in epische Hexameter zu bringen sucht, wenn es auch mitunter mit wenigen Veränderungen geht, da die dorischen Maasse der Geryonis, so wie des Encomion der Helena, vom Hexameter nur wenig abweichen.

jam ipso Athenaeus in errorem duxerit editorem. Poterat quidem σκυφίον substantivum nomen vi adjectivi alteri substantivo δέπας apponi: nec dubito quin Athenaei ea fuerit ratio, quam tamen male intellexit ejus editor. Evanescet autem omnis difficultas, si δέπας vocem ex nostra interpunctione ab antecedentibus secretam jungas cum sequentibus, ut appositio quam dicunt haec fiant τοῦ σκυφίον: quumque eadem voces simul diversas significant poculorum mensuras, mirum efficiunt antithesis acumen; quasi vernacule dicas:

Und das Becherlein nahm er, den Humpen drei Flaschen von Maafse.

c) Libri mss. et edd. vett. τριλάγυνον; sed post Ursinum Suchfort., Heyn., Blomf. l. c.²⁾ ediderunt τριλάγηνον, nescio an inducti Romanorum *lagena*: at apud eosdem *lagona* quoque, *laguna*, *laguncula* occurrebant. Athenaeus praeterea per totum illud de λαγύνοις caput nostram scripturam variorum auctorum fragmentis firmat.

d) Uterque cod. ms. πῖ' ἐπισχόμενος: sed metri causa viri laudati²⁾ πῖεν reposuerunt, quippe dactylos quaerebant, scilicet nescii iota illud corripere. Poterant quidem πῖενν admittere⁴⁾, sive ἐκπῖ' malis, qua simul voce antecedentium vis egregie aucta esset. Nos vero talia non ausi simus: metra carminis prorsus lyrica erant, fragmentis testibus, vix ergo fieri poterat ut heroicum versum admitterent. Versus, ut leguntur, dactyli sunt continui, quales etiam fr. X. exhibet, hexameter catalecticus in syllabam, suppleta in initio syllaba longa, alter heptameter catalecticus in syllabam. Nec tamen repugnarem si quis ultimam vocis τριλάγυνον syllabam ad priorem versum referendo, insequentem anapaesticum malit

⁴⁾ Sic simili loco Apollon. Rhod. I, 472.

ἼΙ, καὶ ἐπισχόμενος πλείον δέπας ἀμφοτέρῃσι
Ἢνὲ χαλκρῆτον, κ. τ. λ.

revocare trimetrum, qualem versum grammatici Stesichoro vindicavere.

ε) Finis versus magnopere editores ^{a)} vexavit, quum hexametri epici numeros respueret ⁵⁾).

ς) Quae libri dabant: τὸ δὲ ἐν Γηρυονίδῃ· λαγύνοις Στησιχόρου ἔμμετρον κ. τ. λ., Casaubonus emendavit ita: τὸ δ' ἐν Γηρυονίδῃ Στησιχόρου, λαβὼν δέπας κ. τ. λ.; rectius postea Schweigh. Jam vero Epitome: τὸ δὲ παρὰ Στησιχόρῳ ἔμμετρον ὡς τριλάγυνον κ. τ. λ.

ζ) Libri edd. ante Casaub. τριαλάγυνον. Schweighaeuserus bene notavit Athenaei de adjectivo hoc nomine errorem.

Probabilis denique, quod ad ipsam rem attinet, nobis esse videtur Muelleri suspicio l. c. ³⁾), a mytho de Solis poculo ⁶⁾ poëtam ad Pholi convivium excurrisse. Magnis autem poculis Herculem delectatum fuisse etiam aliunde constat ⁷⁾).

⁵⁾ Reposuit Suchfort.

Πῶς ἐπισχόμενος. Τὸ ῥᾶ οἱ παρέθηκε Φόλος *

* κεράσας —

addens: „In ultima parte pro Φόλος alia Centauri declaratio „fuisse videtur in poëta, v. c. παρέθηκε θεῶδης Εὐ κεράσας — alia simili ratione explenda.” Cujus temeritatem bene arguens Herelius (v. not. 2.) leniorem proposuit medelam: — παρέθηκε Φόλος φῆρ (Homericum puta, s. φῆρ Sophocleum Centaurorum nomen) Ἐγκεράσας. Schweigh. cum Suchf. de spurja voce Φόλος somniat; Burneijs (de Aeschyl. chor. cant. pag. 45.) probans priorem hexametrum, alterum versum heptametrum catalecticum esse putat: quem secutus Blomfield. suppleta syllaba legit Φόλος κεράσας Φῆρ.

⁶⁾ Vide fr. X.

⁷⁾ Cf. Athen. XI. pag. 469, D. Μὴ ποτε δέ, ἐπεὶ μεγάλοις ἔχαιρε ποτηρίοις ὁ ἥρως, διὰ τὸ μέγεθος παλῶντες οἱ ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς πλεῖν αὐτὸν ἐν ποτηρίῳ ἐμυθολόγησαν;

Stesichorus.

VIII.

*Pausan. VIII, 3, 1. Παλλαντίου μὲν δὴ καὶ Στησίχο-
ρος ὁ Ἰμεραῖος ἐν Γηρυονίδι ἐποίησατο μνήμην.*

Legebatur *Γηρυόνῃ Διί*, vitium ex itacismo haud dubie ortum ¹⁾. Post Ursinum et Suchfortium emendavit Facius ad h. l. — Pallantii Arcadiae oppidi apud Pausaniam saepius fit mentio, tum in ipsius Stesichori vita apud Suidum occurrit. — Ad Pholi Arcadis convivium illam quam Pausanias testatur mentionem pertinuisse, Muellero ²⁾ facile credes.

IX.

*Schol. Apollon. Rhod. I, 212. Στησίχορος δὲ ἐν τῇ
Γηρυονίδι^{a)} καὶ νῆσόν τινα ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ πε-
λάγει Σαρπηδονίαν καλεῖσθαι^{b)} φησι.*

^{a)} Sic schol. Paris. et Ursin. *Γηρυονίδι* enotavit Ruhnken.: *Γυρυονίδι* apud schol. ed. typothetae vitium esse videtur.

^{b)} Deest *καλεῖσθαι* in schol. ed.

Ad insulam illam appulisse Herculem verisimile est, Solis ubi cyatho per Oceanum iter faceret: quod quidem qua via sit factum non satis nobis constat: videtur vero scholiasta, Erythia quum ultra Heracleas columnas sita esset ¹⁾, illo nomine e more sui temporis Homericum Oceanum ²⁾ appellasse. Sarpedonia tum occidentali Libyae orae erat opposita ³⁾.

VIII. ¹⁾ Unde et illud fr. VII. not. f. notatum: plura ejusmodi exempla dabit Canteri syntagma crit. cap. I. pag. 19. De scriptura vocis egimus ad titulum huj. carm. (not. †).

²⁾ V. fr. VII. not. 3.

IX. ¹⁾ Cf. (ad fr. V. in fine) quae (-) notavimus.

²⁾ Cf. fr. X.

³⁾ Apollodorus tamen (II, 5, 9. §. 13.), Herculem ante iter illud factum, Hesione liberata, ad Aenum Thraciae urbem appulisse et a Poltye esse exceptum; pergitque tum verbis: ἀποπλέων δὲ ἐπὶ ἡϊόνος τῆς Αἰνίας Σαρπηδόνα, Ποσειδῶνος μὲν

X.

1. *Athen. XI. pag. 781, D.* Τὸν δὲ Ἥλιον ὁ Στησίχο-
ρος ποτηρίῳ διαπλεῖν φησι τὸν ὤκεανόν· ᾧ καὶ τὸν Ἡρακλέα
περαιωθῆναι, ἐπὶ τὰς Γηρυόνου βόας ὀρμῶντα. Ex eo

2. *Eustath. ad Hom. pag. 1632.* Ὁ δὲ μῦθος κατὰ
τὴν τοῦ δειπνοσοφιστοῦ ἔκθεσιν ὁ παρὰ τῷ Στησιχόρῳ
ποτηρίῳ τὸν Ἥλιον διαπλέειν λέγει τὸν ὤκεανόν· ᾧ καὶ
τὸν Ἡρακλέα διαπεραιωθῆναι, ἐπὶ τὰς Γηρυόνου βούς
ὀρμῶντα ¹). Quibus praemissis liquet quo referendum
sit egregium fragmentum quod legitur

3. *Athen. XI. pag. 469, E.* Ὅτι δὲ καὶ ὁ Ἥλιος ἐπὶ
ποτηρίου διακομίζετο ἐπὶ τὴν δύσιν, Στησίχορος μὲν οὕ-
τως φησὶν·

Ἥλιος δ' Ὑπεριονίδας δέπας ἑσκατέβαινε
χρύσειον, ὅφρα δι' ὤκεανοῖο περάσας
ἀφίκηθ' ἱερᾶς ποτὶ βένθεα νυκτὸς ἑρμυνᾶς,
ποτὶ ματέρα, κουριδίαν τ' ἄλοχον,
5 παῖδάς τε φίλους· ὁ δ' ἐς ἄλσος ἔβα
δάφναισι κατὰ σκιον ποσσὶ πάϊς Διός.

⊥ υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - υ

⊥ υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - υ

υ υ ⊥ υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - υ

υ υ ⊥ υ υ - υ υ ⊥ υ υ -

5 υ υ ⊥ υ υ - υ υ ⊥ υ υ -

- ⊥ υ υ - υ - ⊥ υ υ - υ -

Priorum editorum metra ut parum probabilia liceat
negligere.

υῖόν, ἀδελφὸν δὲ Πόλυτος, ὑβριστὴν ὄντα, τοξεύσας ἀπέκτεινε.
Rupes certe Thraciae Sarpedonia, cujus scholiasta Apollonii
nostro loco meminit, ex illa narratione haud dubie nomen
duxit. — Lycius denique ille Sarpedon ab Achille trucidatus
Creta erat oriundus, ut hanc adeo insulam credas significari.

X: ¹) Idem alio loco (ad Dionys. Perieg. 561. pag. 92. ed. Steph.
Paris. 1547.) omisso Stesichoro eadem de Euphorione Ale-
xandroque Ephesio tradit.

Vs. 1. Pentameter dactylicus cum basi trochaica. Ea Alcaeus certe et Sappho usi sunt, apud nostrum licet alibi non occurrat. Possis quidem priores duas syllabas ad antecedentem ordinem referre: non enim est quod valde offendant vocum fracturae in continuis huiusmodi numeris ²⁾; possis etiam cum editoribus post Schweighaeuserum omnibus *Ἀέλιος* reponere: sed libris repugnantibus cautissime in tam incertis rebus agendum: nec adeo nimis probabilis est hexametri inter lyrica carmina usus ³⁾).

Vs. 2. Ed. Basil. et Casaub. *δ' ὠκεανοῖο*.

Vs. 3. Dactylicus ordo cum basi Pyrrhichii introducit sequentes anapaestos ⁴⁾. Vulgatam lectionem *ἀφίκηθ'* immerito in *ἀφίκοιθ'* mutatam esse a Blomfieldio, monuit Mehlhornius in notis ad Anthol. lyric. quae Lips. nuper in lucem prodiit p. 105. Suchfortio metri causa addere placuit *εἰς κλισίας ἱερᾶς*.

Vs. 4. et 5. Dimetri duo anapaestici, cuius rhythmici usus quodammodo confirmatur Servii testimonio. Suchfort. iterum inseruit *ἀλλ' ὁ δ' εἰς ἄλλος κ. τ. λ.* Blomfield. *παῖδας* edidit, qualis forma apud nostrum certe admittenda non erat ⁵⁾.

²⁾ Cf. fr. VII, et quae sub not. 4. mox leges.

³⁾ Cf. fr. VII. not. 3.

⁴⁾ Licet fortasse fractis verbis versus 2—4 ita metiri:

*χρύσειον, ὄφρα δὲ ὠκεανοῖο περᾶ-
σας ἀφίκηθ' ἱερᾶς ποτὶ βένθεα νυκτὸς ἱερᾶ-
μνᾶς, ποτὶ μητέρα, κουριδίαν τ' ἄλοχον, κ. τ. λ.*

— υυ — υυ — υυ — υυ —

— υυ — υυ — υυ — υυ — υυ —

— υυ — υυ — υυ — υυ —

Vs. 2 et 4. Pentametri catalectici in syllabam: cf. Diss. de metr.

Vs. 3. Hexam. catal. in syllabam, Stesichori inventum, Diomede teste: v. Diss. de metr. Vs. 5. Dactylicus erit tum tetrameter in syll. catalecticus, cum longa anacrusi, qualem etiam insequenti versui videmus praefixam esse. Simplicitate certe altera haec ratio superat priorem.

⁵⁾ Neque enim metrum id exigebat, neque adeo epicorum vete-

Vs. 6. Logaoedici duo dactylici simplices dupliciter trochaici catalectici, praefixa anacrusi: clausulam facit versus, apud alios quoque obvius ⁶⁾. Legebatur $\pi\alpha\iota\varsigma \Delta\iota\omicron\varsigma$ ante Blomfieldium: erat sic logaoedico subjuncta tripodia trochaica catalectica: conjiciebat ille $\Delta\iota\omicron\varsigma \pi\alpha\iota\varsigma$, qua verborum transpositione, licet probata Mehlhornio, non indigemus. Fiorillo ⁷⁾ tria postrema verba e glossemate adjecta censebat, ideoque resecanda.

Utrum ab ipso Sole cyathum Hercules acceperit secundum Stesichorum, quemadmodum Pherocydes docuit ⁸⁾, an ab Oceano, e Pisandri ratione ⁹⁾, incertum est. Nec magis litem componere audeo quam in Vossium ¹⁰⁾ movit Muellerus ¹¹⁾ verbis subobscuris de quotidiano Solis itinere: nec multum interest. Veritati fortasse proximum, gyro terras cingentem intelligere Oceanum; nocte Sol septentrionalem ejus partem cymba trainisit, quam alius interdiu nauta, sive Nereus fuit sive ipse Oceanus, ad oc-

rum usu ea diphthongi diaeresis unquam praeter primum singularis numeri casum admissa: confer grammaticos.

⁶⁾ Clausulae est apud Aristophanem quoque, Nub. 1170. Pindarus saepissime cum admisit: v. Boeckh. de metr. Pind. II, 6. pag. 134.

⁷⁾ Observatt. in Athen. pag. 33.

⁸⁾ Apud Athen. XI. pag. 470, C.: contendit id Muellerus, Dor. Tom. II, pag. 468. Tom. I. pag. 425 sq., quamquam idem sibi contradicit alio loco, Tom. I. pag. 424.

⁹⁾ Ap. Athen. XI. pag. 469, D.: alterum hoc fere probabilius esse videtur, propter ordinem quo deipnosophista fragmenta illo loco exhibuit.

¹⁰⁾ Epistt. mythologg. Tom. II. pag. 156 sqq., quo loco simul vernaculam hanc quatuor versuum addidit interpretationem:

Helios jetzt, Hyperions Sohn,

Lenkt in den goldenen Becher hinab,

Damit, des Okeanos Flut durchschiffend,

Er käme zu den Tiefen der heiligen dunklen Nacht

Zur Mutter und Jugendgenossin

Und den trauten Erzeugten hin,

¹¹⁾ Dor. Tom. I. pag. 425. not. 3.

casus regionem quotidie reduxit: a quo Hercules, iter in Erythiam facturus, ut sibi illam traderet nescio quo modo impetravit.

Κέρβερος.

XI.

1. Polluc. Onomast. X, 32. sect. 152. Ἀρυβάλλους δὲ ἐπὶ τοῦ συσπάστου βαλαντίου ἐν Ἀντιφάνους Ἀντοῦ ἐρῶντι καὶ ἐν τῷ Στησιχόρου Κερβέρῳ.

2. Suidas s. v. Ἀρύβαλλος· οὐ μόνον παρὰ Στησιχόρῳ καὶ [τοῖς] ἄλλοις Δωριεῦσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἰππεῦσιν Ἀριστοφάνους. Eadem exhibet

3. Lex Seguiæ. s. h. v. (pag. 444. Bekker. Anecd. Graec.) Desiderabatur hucusque carminis titulus, quum Pollucis locus editores fugisset. — Vulgatam Suidæ et Lex. Seguiæ. lectionem ἀρίβαλλος emendavimus ex Suidæ mss., Polluce l. c., Aristophanis Eqq. 999. et Athen. XI. pag. 783, F., quo loco haec leguntur: Ἀρύβαλλος· ποτήριον κάτωθεν εὐρύτερον, ἄνω δὲ συνηγμένον, ὡς τὰ συσπαστὰ βαλάντια. Ejusmodi lagenam in itinere fortasse Hercules, ut poculorum amato., adhibuit.

Κύνος.

XII.

Schol. Pind. Ol. X, 19. Ἐτράπη δὲ καὶ ὑπεχώρησεν ἐν τῇ πρὸς τὸν Κύνον μάχῃ ὁ μέγιστος Ἡρακλῆς, παρορμήσαντος Ἀρεος τὸν Κύνον. Ἐμαχέσατο δὲ Ἡρακλῆς, ὅτι κακόζενος ἦν Κύνος, καὶ ἐν παρόδῳ τῆς Θετταλίας^{a)} οἰκῶν ἀπεκατατόμει τοὺς παριόντας, ναὸν τῷ Ἀρεὶ^{b)} βουλόμενος ἐκ τῶν κεφαλῶν οἰκοδομῆσαι, καὶ αὐτῷ παριόντι ἐπιβουλευσαι ἠθέλησε. Συστάσης οἷν αὐτοῖς μάχης ἔφυγε δείσας Ἡρακλῆς, συμβαλλομένου Ἀρεος τῷ παιδί Κύνῳ· ἀλλ' ὕστερον Ἡρακλῆς καὶ τοῦτον ἀπέκτεινε. Στησιχόρος ἐν ἐπιγραφομένῳ Κύνῳ ἱστορεῖ.

^{a)} Fuit pugnae locus, Muellero ¹⁾ teste, circa Anauri ostium, in Pagasaeo sinu.

^{b)} Sic Heynius et Boeckhius loco vulgatae lectionis Ἀπόλλωνι ediderunt e Schol. Rec.: quos Viros injuria improbat Muellerus l. c. ²⁾ Stesichori Cycnus iste Hesiodeus fuit Martis et Pelopiae filius ³⁾, infestissimo erga Apollinem animo ⁴⁾. Tantum vero abfuit Stesichorus ab insigniter commutanda Hesiodi fabula, ut testem potius rerum illo carmine traditarum eundem nuncupaverit ⁵⁾, neque in reliquis Herculis rebus in univsum, quantum videmus, a vulgata fama recesserit.

XIII.

Schol. Hesiod. Scut. Herc. summar. (ad calc. huj. carm. in ed. Aldin.) Στησίχορος δὲ φησιν Ἡσιόδου εἶναι τὸ ποίημα.

In Cycno id dictum fuisse vix dubites ¹⁾. Vetustiores poëtae ita alios laudare solebant ²⁾.

XII. ¹⁾ Dor. Tom. I. pag. 205.

²⁾ Verbis: Es mag der freieren Dichtung des Stesichorus gestattet werden, den Mythos so zu verändern, daß Kyknos dem Apollon einen Tempel von Leichenschädeln baut, und es ist nicht nöthig mit Heyne a. a. O. τῷ Ἀρεῖ für τῷ Ἀπόλλωνι zu schreiben.

³⁾ Ap. Apollod. II, 7, 7.: non ille Martis ex Pyrene, ap. Apollod. II, 5, 11. Cf. Heyn. ad ll. cc. Male ad alterum hunc Stesichoriam nostram fabulam retulit Nitsch. in Lex. mytholog. h. v.

⁴⁾ „Inclytas hecatombas quicunque Delphos portabat, cum vi spoliabat insidiatus.” Hesiod. Scut. Herc. in fine.

⁵⁾ Cf. nos ad fr. seq.

XIII. ¹⁾ Conjecit jam Muellerus, Dor. Tom. II. pag. 480.

²⁾ Cf. Stesichorum de Xantho lyrico Athen. XII. pag. 513, A. (laud. ad fr. XXXVII.), Simonidem de Homero et Stesichoro (laud. fr. III.), ap. Athen. IV. pag. 172, E.

Σ κ ύ λ λ α.

XIV.

1. Schol. *Apollon. Rhod.* IV, 828. Στησίχορος ἐν τῇ Σκύλλῃ Λαμίας τὴν Σκύλλαν φησὶ θυγατέρα εἶναι. Eadem, omisso carminis titulo, leguntur apud

2. *Eustath. in Hom.* pag. 1714. Εἰσι δὲ οἱ Τρίτωνά φασιν εἶναι πατέρα τῇ Σκύλλῃ· Στησίχορος δὲ Λαμίαν αὐτῆς μητέρα ποιεῖ.

Herculis rebus fabulam subjunximus, quum monstrum illud ab eo interfectum esse traditum sit ¹⁾. Male Harlesius ²⁾ ad carmen de *Trojae excidio* Scyllam retulit: multo aequius ad *Νόστους* crederes eam pertinuisse.

Σ υ ο θ ῆ ρ α ι.

XV.

Athen. III. pag. 95, D. Στησίχορός τέ φησιν ἐν Συοθήραις·

*** Κρύψαι δὲ ῥύγχος ἄκρον
γαῖς ὑπένερθεν.

x x — — υ — υ — —
— υ υ — υ.

Tripodia est trochaica cum anacrusi, finis fortasse longioris versus; alter versus Adonius. — Vertit titulum Schweighaeuserus, in *Suum venatoribus*: quippe a *συοθήρας* vocem declinat, apud Philostratum quoque (*Imagg.* II, 17.) ea notione occurrente. Sic autem puta illo carmine heros Aetolii apri venatores celebratos fuisse. Ut autem ἐν Συοθήραις liceat reponere, canebatur suis Erymanthii, non Caledonii, venatio; referendumque carmen ad Heraclea erat praecedentia.

Ad res Heracleas fragmenta etiam pertinent LXII ad LXX usque.

XIV. ¹⁾ Ap. Schol. ad *Hom. Odys.* XII, 85.

²⁾ In catalogo epimetri ad *Fabric. Bibl. Graec.*

Εὐρώπεια †).

Res Cadmeas ab Europa incipere satis notum: quo factum est ut illas hoc carmine tractaret. Curas suas iisdem plures navarunt ††).

XVI.

Schol. Eurip. Phoen: 674. "Ενθεν ἔξανῆκε γὰρ ὁ μὲν Στησίχορος ἐν Εὐρωπείᾳ τὴν Ἀθηνᾶν ἰσπαρκεῖναι τοὺς ὀδόντας φησὶν.

Vulgatam hujus rei narrationem exhibuit Apollodorus, III, 4, 1. §. 4.

XVII.

Pausan. IX, 2, 3. Τοῖς δὲ ἐκ Μεγαρῶν ἰοῦσι πηγὴ τέ ἐστιν ἐν δεξιᾷ, καὶ ὀλίγον προσελθούσι πέτρα· καλοῦσι δὲ τὴν μὲν Ἀκταίωνος, καὶ ἐπὶ ταύτῃ καθεύδειν φασὶ τῇ πέτρᾳ τὸν Ἀκταίωνα, ὅποτε κάμοι θηρεύων· ἐς δὲ τὴν πηγὴν ἐνιδεῖν λέγουσιν αὐτὸν λουομένης Ἀρτέμιδος ἐν τῇ πηγῇ. Στησίχορος δὲ ὁ Ἱμεραῖος ἔγραψεν ἐλάφου περιβαλεῖν δέρμα Ἀκταίωνι τὴν θεόν, παρασκευάζουσιν οἱ τὸν ἐκ τῶν κυνῶν θάνατον, ἵνα δὴ μὴ γυναῖκα Σεμέλην λάβοι.

†) Litem movit parum fructuosam Blomfield. ad frgm. sequens: „in titulo aliquid mendi subesse" putans: sed praeceps ingenium ad imitandos Porsonis obeliscos Britannum impulit. Maximam, quantum videmus, partem poeta noster nuda personarum nomina carminibus inscripsit. Jam vero nonne Εὐρώπεια poetis idem valet atque Εὐρώπη? Conferenda enim Homeri Πηλεόπεια, ipsius Stesichori (v. fr. LXXVIII.) Καλλιόπεια. Adde Vuellnerum De cyclo epico poetisque cyclicis (Monaster. 1825.) pag. 58.: „Carmen nostrum aeque recte „Εὐρώπεια [lege Εὐρώπη] quam Εὐρώπεια inscribitur: quod „cum Scaligero contra Salmasium dico (cf. Heyn. obs. ad „Apollod. pag. 211.)."

††) Sic Eumelus Εὐρωπίς (Schol. Hom. Il. VI, 130.), poeta cyclicus anonymus ὁ τὰ ἐπη τὰ εἰς Εὐρώπην ποιήσας (Paus. IX, 5, 4.), Nicandor Colophonius ἐν τρίτῳ Εὐρωπίας (Athen. VII. pag. 296, F.), πέμπτῃ τῆς Εὐρωπίας (sic) (Steph. Byz. voc. Ἀθως) laudatur.

Ad res Cadméas haec pertinere liquet. De vulgari mytho non est quod testes indicemus ¹⁾: Stesichorum Acusilaus logographus exscripsit ²⁾.

Ἐριφύληα.

XVIII.

1. *Sext. Empir. adv. Mathem.* I, 12. pag. 271. de Aesculapio: Στησίχορος μὲν ἐν Ἐριφύλῃ εἰπὼν, ὅτι τινας τῶν ἐν Θήβαις πεσόντων ἀνιστᾷ.

2. *Apollod.* III, 10, 3. §. 12. de eodem: Εὖρον δέ τινας λεγομένους ἀναστῆναι ὑπ' αὐτοῦ· Καπανέα καὶ Λυκοῦργον ^{a)}, ὡς Στησίχορός φησιν ἐν Ἐριφύλῃ· Ἰππόλυτον, ὡς κ. τ. λ.

3. *Schol. Pind. Pyth.* III, 96. Λέγεται δὲ ὁ Ἀσκληπιὸς χρυσῷ δρεασθεῖς ἀναστῆσαι Ἰππόλυτον τεθνηκότα· οἱ δὲ Τυνδάρεων ἕτεροι, Καπανέα· οἱ δὲ, Γλαῦκον· οἱ δὲ Ὀρφικοί, Ὑμέναιον· Στησίχορος δὲ ἐπὶ Καπανεῖ καὶ Λυκοῦργον ^{b)}.

4. *Schol. Eurip. Alcest.* 2. Ἀπολλόδωρος δὲ φησι, κεραυνωθῆναι τὸν Ἀσκληπιὸν ἐπὶ τῷ τὸν Ἰππόλυτον ἀναστῆσαι· Ἀμελησαγόρας δέ, ὅτι Γλαῦκον· Πανύασις, ὅτι Τυνδάρεων· [ἕτεροι, ὅτι Καπανέα·] ^{c)} οἱ δὲ Ὀρφικοί, ὅτι Ὑμεναῖον· Στησίχορος δέ, ἐπὶ Καπανεῖ καὶ Λυκοῦργον ^{d)}.

^{a)} Recepimus certissimam Heynii emendationem ¹⁾; in libris editum est: ἀναστ. ὑπ' αὐτοῦ Καπανέα καὶ Λυκοῦργον. ὡς δὲ Στησίχορός φησιν, Ἐριφύλην· Ἰππόλυ-

XVII. ¹⁾ Collegerunt enim Heynius ad *Apollod.* III, 4, 4. §. 2. et Gierig. ad *Ovid. Metam.* III, 131.

²⁾ *Apollodorus* enim l. c. de Actaeone: Καὶ τοῦτον ἐτελεύτησε τὸν τρόπον, ὡς μὲν οὖν Ἀκουσίλαος λέγει, μηνίσαντος τοῦ Διὸς ὅτι ἐμνηστεύσατο Σεμέλῃ· ὡς δὲ οἱ πλείονες, ὅτι κ. τ. λ. Unde intelligas simul, *Apollodorum* e logographis, ut jam *Muellerus* (*Dor. Tom. II. pag. 464 sq.*) monuit, lubentius quam ex ipsis poetis sua conscripsisse.

XVIII. ¹⁾ Cf. sequentia *Pindari* et *Euripidis* scholia.

τον, κ. τ. λ. Aegius et Galeus corruptius etiam: ἀναστ.
ὑπ' αὐτοῦ· Καπανέα καὶ Λυκοῦργον, ὡς Στρησίχορος λέ-
γει· Ἐριφύλην καὶ Ἰππόλυτον, ὡς κ. τ. λ.

b) Quod editum erat ἐπὶ Καπανεὶ καὶ Λυκοῦργῳ
correximus: respicit scholiasta ad Capaneum antea lau-
datum.

c) Supplevimus uncis inclusa ex Pindari scholiasta.

d) Emendavimus vitium vocis Λυκοῦργῳ, librarii,
ut videtur, culpa ortum ex Pindari scholiasta.

De primario carminis mytho Heynius ad Apollodo-
rum l. c. „Suspisor ad bellum Epigonorum haec spectasse,
et revixisse in eo Capaneum cum Lycurgo.” Vix autem,
vel propter ipsius tituli nomen, concederem VII ducum
pugnas carmen illud non comprehendisse. *Capaneus*
belli particeps satis notus ²⁾: sed *Lycurgus* laudatus quis
fuerit quaeras. Pronactis filium fuisse, Eriphylae Adra-
stique fratris ³⁾, recte nobis colligere videtur Heynius l. c.:
Pausanias eum vidit inter VII adversus Thebas in throno
Amyclaeo depictum ⁴⁾.

Ἰ λ ί ο υ Π έ ρ σ ι ς.

Qua nos ducti ratione huic carmini et Palinodiae s.
hymno in Helenam decantato rerum Troicarum fragmenta
maxima ex parte adscripserimus, quoque modo ipsa di-
stributio sit facta, supra exposui, Diss. sect. VII. Quod
autem rerum Iliacarum scriptoribus Noster annumeratur
ab auctore Tabb. Iliacc. (pag. 342. ed. Fabretti), id ad
Trojae excidium tantum non unice spectat.

²⁾ V. Heyn. l. c. et ad III, 6, 3.

³⁾ Cf. Apollod. I, 9, 13.

⁴⁾ III, 18, 7. Ἀδραστος δὲ καὶ Τυδεΐδης Ἀμφιάραον καὶ Λυκοῦργον
τὸν Πρωΐνακτος μάχης καταπαύουσιν.

XIX.

Dio Chrysost. oratt. pag. 162, A. Morell. Οὕτω δέ, ἔφη (sacerdos Aegyptius), γελοίως διάκεισθε ὑμεῖς, ὥστε ποιητὴν ἕτερον, Ὀμήρῳ πεισθέντα καὶ ταῦτά πάντα ποιήσαντα περὶ Ἑλένης, Στησίχορον ὡς οἶμαι, τυφλωθῆναί φατε ὑπὸ τῆς Ἑλένης ὡς ψευσάμενον, αὐτὸς δὲ ἀναβλέψαι τὰναντία ποιήσαντα· καὶ ταῦτα λέγοντες οὐδὲν ἥττον ἀληθῆ φασιν εἶναι τὴν Ὀμήρου ποιήσιν.

Quae sequuntur invenies fr. XLV, 4. laudata, in initio Palinodiae fragmentorum: ejusdemque carminis ad calcem ea loca subjunximus, quibus utriusque odæ mentio erat facta.

XX.

Schol. Venet. ad Hom. Il. II, 339. Τῶν ἐξ Ἑλλάδος ἀρίστων ἐπὶ μνηστειάν τῆς Ἑλένης παρόντων διὰ τὸ γένος καὶ τὸ κάλλος, Τυνδάρεως ὁ πατὴρ αὐτῆς, ὥς τινές φασι, φυλασσόμενος μὴ ποτε ἓνα αὐτῶν προκρίνας τοὺς ἄλλους ἐχθροὺς ποιήσῃται, κοινὸν αὐτῶν ἔλαβεν ὄρκον, ἢ μὴν τῷ ληπομένῳ τὴν παῖδα ἀδικουμένῳ περὶ αὐτὴν σφόδρα πάντας ἐπαμύνειν. Διόπερ Μενελάῳ αὐτὴν ἐκδίδωσι· καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀρπασθείσης αὐτῆς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου ἐκοινώνησαν τῇ στρατείᾳ διὰ τοὺς γενομένους ὄρκους. Ἱστορεῖ Στησίχορος.

Ad Helenam retulit Blomfield., post Heynium ad Apollod. III, 10, 8 et 9: sed aperte ipsis carminis illius fragmentis Viri Docti refelluntur: nam docebatur ibi, virginem patriam prorsus non reliquisse.

XXI.

Paus. II, 22, 7. Εἰλειθυίας ἐστὶν (Argis) ἱερόν, ἀνάθημα Ἑλένης, ὅτε οὖν Πειρίδῳ Θησέως ἀπελθόντος ἐς Θεσπρωτοὺς Ἀφιδνά τε ὑπὸ Διοσκούρων ἐάλω καὶ ἤγετο ἐς Λακεδαίμονα Ἑλένη· ἔχειν μὲν γὰρ αὐτὴν λέγουσιν ἐν γαστρὶ, τεκοῦσαν δὲ ἐν Ἀργεὶ καὶ τῆς Εὐλειθυίας ἰδρυσαμένην τὸ ἱερόν; τὴν μὲν παῖδα, ἣν ἔτεκε

Κλυταιμνήστρα δοῦναι· συνοικεῖν γὰρ ἤδη Κλυταιμνήστραν Ἀγαμέμνονι· αὐτὴν δὲ ὕστερον τοῦτων Μενελάω γήμασθαι. Καὶ ἐπὶ τῷδε Εὐφορίων Χαλκιδεὺς καὶ Πλευρώνιος Ἀλέξανδρος ἔπη ποιήσαντες, πρότερον δὲ ἔτι Στησίχορος ὁ Ἰμεραῖος, κατὰ ταῦτά φασιν Ἀργείοις Θησέως εἶναι θυγατέρα Ἰφιγένειαν.

Res quidem satis nota ¹⁾: sed tradebant alii Aphidnam captam esse tempore, quo Hadem Theseus cum Pirithoo petiverit ²⁾.

XXII.

Tzetz. in Lycophr. pag. 74, A. Pott. Δελφινόσημον· Στησίχορός φησιν Ὀδυσσεῖα ἐπὶ τῆς ἀσπίδος φέρειν δελφίνος τύπον, καὶ Εὐφορίων ὁμοίως τοῦτο συμφθέγγεται.

XXIII.

1. Eustath. ad Hom. pag. 277. Τὸ δὲ Ὀϊλεὺς ψιλωτέον κατὰ τὴν ἄρχουσαν ὡς ἐν μέρος λόγου κατὰ τὸν Ὅμηρον. Ἡσίοδος δέ, φασί, καὶ Στησίχορος διχῶς αὐτὰ προάγει· οὐ γὰρ μόνον τρισυλλάβως Ὀϊλεὺς, ἀλλὰ καὶ δισυλλάβως Ἰλεὺς.

2. Idem ibid. pag. 1018. Ὅτι δὲ τὸ Ὀϊλεὺς δίχα τοῦ ἐν ἀρχῇ ὃ προφέρουσί τινες, ἤδη δεδήλωται· φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ ὅτι Στησίχορος καὶ Ἡσίοδος τὴν τοιαύτην οἶδασι προφοράν.

Tertium est inter Hesiodi fragmenta Gaisfordianae collectionis.

XXIV.

1. Athen. X. pag. 456, F. Ἀνακομίζοντος αὐτοῖς (Simonidi ejusque choro) τὸ ὕδωρ ὄνου, ὃν ἐκάλουν Ἐπειόν, διὰ τὸ μυθολογεῖσθαι, τοῦτο δρᾶν ἐκείνον, καὶ ἀναγεγράφθαι ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερῷ τὸν Τρωϊκὸν μῦθον, ἐν ᾧ ὁ Ἐπειὸς ὕδροφορεῖ τοῖς Ἀτρεΐδαις, ὡς καὶ Στησίχορός φησιν·

XXI. ¹⁾ Vel ex Apollod. III, 10, 7. §. 4. cf. Heyn.

²⁾ V. Apollodor. l. c. et Schol. Apollon. Rhod. I, 101.

᾽Ωικτεις γὰρ αὐτὸν ὕδωρ αἰ-
 εἰ^{a)} φορέοντα Διὸς κού-
 ρα^{b)} βασιλεῦσιν.

— — υυ — υυ — —

— υυ — υυ — —

— υυ — υ

2. *Eustath. ad Hom. pag. 1323. Athenaeum ex-*
scripsit.

^{a)} Legebatur ἄεὶ Attica forma apud. Athen. et Eusta-
 thium: poetarum forma a nobis adhibita graviolem simul
 trimetrorum illorum finem servabat ¹⁾). Blomfieldius he-
 xametrum revocavit:

᾽Ωικτεις γὰρ αὐτὸν

Αἰὲν ὕδωρ φορέοντα Διὸς κούρα βασιλεῦσιν ²⁾).

^{b)} Διὸς κούροις Eustathius, probante Schweighaeu-
 sero ad Athen. l. c.: Atridae autem nusquam sic appel-
 lantur. De Helena potius intellige dictum, sive de Pal-
 lade, adjutrice illa in ligneo equo exstruendo.

XXV.

Schol. Venet. ad Hom. II. XXIII, 92. Διόνυσος
Ἡφαιστον γενόμενον ἐν Νάξῳ μιᾷ τῶν Κυκλάδων ξε-
νίσας ἔλαβε παρ' αὐτοῦ δῶρον χρύσειον ἄμφορέα· διω-
χθεις δὲ ὕστερον ὑπὸ Λυκούργου καὶ καταφυγὼν εἰς
θάλασσαν, φιλοφρόνως αὐτὸν ὑποδεξαμένης Θέτιδος,
ἔδωκεν αὐτῇ τὸν Ἡφαιστότευκτον ἄμφορέα· ἥ δὲ τῷ
παιδὶ ἐχαρίσατο ὅπως μετὰ θάνατον ἐν αὐτῷ αὐτοῦ
ἀποτεθῇ τὰ ὀστέα. Ἱστορεῖ Σησίχορος.

Post enarratam Achillis mortem et exsequias proba-
 bili ratione haec collocabis.

XXIV. ¹⁾ Cf. fr. XLVI, XXXIX, XLIII, XLVIII.

²⁾ De admittendo hoc versu disputatum est ad fr. VII. not. 3.

XXVI.

1. *Eustath. ad Hom. pag. 1698.* De equo ligneo: φασὶ δὲ τοὺς εἰς αὐτὸν καταβάντας τινὲς μὲν, ὧν καὶ Στησίχορος, ἑκατον εἶναι.

2. *Athen. XIII. pag. 610, C.* Ἐὰν μὲν τίς σου πύθεται, τίνες ἦσαν οἱ εἰς τὸν δούρειον^{a)} ἵππον ἐγκατακλεισθέντες, ἐνός καὶ δευτέρου ἴσως ἔρεῖς ὄνομα· καὶ οὐδὲ ταῦτ' ἐκ τῶν^{b)} Στησιχόρου, σχολῇ γάρ τινος^{c)}, ἀλλ' ἐκ τῆς Σακάδου^{d)} Ἀργείου Ἰλίου πέρσιδος^{e)}· οὗτος γὰρ παμπόλλους τινὰς κατέλεξεν.

^{a)} Sic libri: Schweigh. δούρειον edidit praeter necessitatem.

^{b)} ἐκ τῶν μελῶν intellige: fortasse ἐκ τῆς legabatur.

^{c)} τινὰς a me additum vulgo deest.

^{d)} Σακάτου Msc., Ἀκάτου edd. praeter Schweighaeuserum, qui Σακάδου reposuit in textu, Σακάδα τοῦ coniecit. Nostram nominis scripturam multi probant¹⁾. Aeyo ille fere Stesichorum aequabat, arte lyricus fortasse erat²⁾.

^{e)} Ἰλιονερσίδος conjunctim edebatur ante Schweighaeuserum, a quo revocata et defensa est codicis lectio Ἰλίου πέρσιδος: alii πέρσεως reponere malunt³⁾.

XXVI. ¹⁾ Cf. Paus. II, 22, 9. Polluc. Onomast. IV, 79. Plut. de Mus. pag. 1134, A.

²⁾ De aevo v. Boeckh. ad fr. Pind. inc. 88. et J. M. Schulz. Appar. ad annal. criticos rerum Graecarum specimen (nuper edit.) pag. 1.: Vicit tibiis Sacadas tertium Pythiade II. (Ol. 50 $\frac{1}{2}$). Injuria V. D. l. c. pag. 2. not. 5. dubitationem movet de Ἰλίου πέρσιδι illi confecta: lyrica enim et haec fuisse potest, ut Stesichori.

³⁾ Genitivum πέρσεως suadent Aristot. Poet. cap. XVIII. XXIII. extr. Scaliger ad Euseb. Chron. pag. 72. Salmas. exerc. Plinn. pag. 600. ad Solin. pag. 853 sq. Sylburg. et Kuhn, ad Paus. X, 25. Maussacus ad Harpocrat. s. voc. κα-

XXVII.

Schol. Eurip. Orest. 1287. Ἄρα εἰς τὸ τῆς Ἑλένης κάλλος βλέψαντες οὐκ ἐχρήσαντο τοῖς ξίφεσιν· οἷόν τι καὶ Στησίχορος ὑπογράφει περὶ τῶν καταλεύειν αὐτὴν μελλόντων· φησὶ γάρ, ἅμα τῷ τὴν ὄψιν αὐτῆς ἰδεῖν αὐτὴς, ἀφεῖναι τὰς λίθους ἐπὶ τὴν γῆν.

Ad Helenam Blomfieldius haec retulit: sed ad vituperium virginis, itaque ad Trojae excidium, quo illud continebatur, aperte pertinuit nota. Sermo de Graecis esse videtur post Trojam captam poenas ex ista sumturis. Quod legebatur ἅμα τὸ post Blomfieldium emendavimus.

XXVIII.

Pausan. X, 27. Εἰς δὲ Ἑκάβην Στησίχορος ἐν Ἰλίου πέρσιδι ἐποίησεν, ἐς Λυκίαν ὑπὸ Ἀπόλλωνος αὐτὴν κομισθῆναι.

Quippe rem habuerat deus ille cum Hecuba e poetae fictione: vide fr. sequens.

XXIX.

Tzetz. ad Lycophr. pag. 35, A. Potter. Στησίχορος καὶ Εὐφορίων καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς ποιητὴς φασὶ τὸν Ἑκτορα υἱὸν τοῦ Ἀπόλλωνος εἶναι.

De Ibyco idem testatur Schol. ad Hom. II. III, 314. E. confini mytho Troilus quoque tradebatur Apollinis esse filius: vide Apollod. III, 12, 5. §. 12 Tzetz. ad Lycophr. 307. Conferendus ad rem praeterea Pausanias X, 27. modo laudatus.

Θελών (cf. fr. XXX. et XXXIII.); Blomf. in frgmm. coll. Matthiae gramm. gr. T. I. pag. 158. ed. alt. Schneider et Passow. in lexicis: defendit πέρσιδος etiam Heyn. in Excurs. ad Virg. Aen. II. pag. 280., ex Harpocrate cum maxime et Pausania infra laudandis.

XXX.

Pausan. X, 26. 1. Κλυμένην μὲν οὖν Στησίχορος ἐν Ἰλίου πέρσιδι καθηρίσθηκεν ἐν τοῖς αἰχμαλώτοις.

Inter Priami filias non alio loco, quantum videmus, illa appellabatur.

XXXI.

Pausan. X, 26, 2. (dextram partem Lesches Delphicae describens) Μέδουσα δὲ κατέχουσα ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις τὸν ὑποστάτην (λουτηρίου) ἐπὶ τοῦ ἰδάφους κάθεται· ἐν δὲ ταῖς Πριάμου θυγατράσιν ἀριθμήσατ' ἂν τις καὶ ταύτην κατὰ τοῦ Ἰμεραίου τὴν ᾠδὴν.

Recensetur inter Priamidas illa apud Apollodorum, III, 12, 5. §. 13.

XXXII.

Dio Chrysost. De regno orat. II. pag. 25, B. Morell. Στησιχόρου δὲ καὶ Πινδάρου ἐπεμνήσθη· τοῦ μὲν ὅτι μιμητὴς Ὀμήρου γενέσθαι δοκεῖ, καὶ τὴν ἄλωσιν οὐκ ἀναξίως ἐποίησε τῆς Τροίας· τοῦ δὲ Πινδάρου, κ. τ. λ.

XXXIII.

1. *Harpocrat.* s. voc. καθελών. ἀντὶ τοῦ ἀνελών, ἢ ἀποκτείνας. ἐχρήσαντο δὲ οὕτω τῷ ὀνόματι καὶ ἄλλοι, ὥς καὶ Στησίχορος ἐν Ἰλίου πέρσιδι, καὶ Σοφοκλῆς ἐν Εὐμήλῳ.

2. *Photius* s. h. v. exscripsit Harpocratationem.

3. *Suidas* s. h. v. Δημοσθένης ἀντὶ τοῦ ἀνελών, ἦτοι ἀποκτείνας· καὶ Στησίχορος δὲ, καὶ Σοφοκλῆς καὶ ἕτεροι οὕτως ἐχρήσαντο τῷ ὀνόματι.

Νόοι.

Latuit hucusque hic titulus, ter apud veteres scriptores laudatus.

XXXIV.

Pausan. X, 26, 4. De Stesichoro: 'Ωσαύτως δὲ καὶ Ἀριστομάχην ἐποίησεν ἐν Νόστοις θυγατέρα μὲν Πριάμου, Κριτολάου δὲ γυναῖκα εἶναι τοῦ Ἰκετάονος.

Quae praecedunt legantur fr. XXX. Pro vulgata lectione "Εννος Facius e cod. Mosc. genuinam dedit ἐννος τοις, Heynio praeunte in Excurs. I. ad Virgil, II. pag. 280.

XXXV.

Epist. Phalarid. IX. (ad Stesichorum) pag. 49. Lenn. Καὶ τοὺς μὲν τῶν Ἀχαιῶν Νόστους πυνθάνομαί σε συγγράφειν, καὶ τισι τῶν ἡρώων ἐκείνων ἀβουλίαν ἐπιτιμᾶν ἱκανῶς· ὅπως δὲ αὐτὸς ἀπονοστήσης ἀπαθῆς ἐξ Ἀλκίσης εἰς Ἰμέραν, οὐδὲν φροντίζεις. Ἀλλ' εὖ ἴσθι ὅτι μένουσί σε καὶ αἱ Καφηρίδες πέτραι, καὶ Πλαγυταί, καὶ Χάρυβδεις, καὶ ὁ Ναύπλιος στόλος [l. δόλος]· καὶ οὐκ ἂν ἐκφύγοις ὅλως τὰς ἐμὰς χεῖρας, οὐδ' ἂν θεῶν σέ τις καθ' ὑμᾶς τοὺς ποιητὰς ἀϊστώσῃ.

Errat Lennepius ad h. l. ratus, de Stesichori Νόστοις veteres prorsus silere; deinde praeter necessitatem haeret in verbis explicandis. Aequum est de hisce quaedam addere, quum mira esset illa carminis mentio, nisi ipsas quoque indicatas fabulas poeta in eo tetigisset. De Planctis et Charybdi res notae vel ex Homero ¹⁾; quae dein leguntur ὁ Ναύπλιος στόλος frustra tueri conatus est Lennepius: ad celebre enim istud naufragium ea respiciunt, quod Troja redeuntēs Graeci, Nauplii dolo decepti, ad Capharea saxa fecerunt: δόλος lectionem firmat vocis apud veteres usus ²⁾. Tum Ναύπλιος vox adiectivi sensu adhibita, et unius rei mentio

XXXV. ¹⁾ Odyss. XII, 61 sqq.

²⁾ Cf. Sophocl. ap. Aristid. T. I. pag. 259. Jebb. Eurip. Hel. 1142. Quint. Smyrn. XIV, 622. Senec. Med. 658.

duplex et alienis verbis disjuncta, injuriā virum sollicitarunt: ut postrema verba ὁ Ναύπλιος στόλος, ad interpretationem demum allata esse putaret, aque librariis postea ipsi epistolae inserta. At vero adjectivum illud saepius apud Graecos legitur ¹⁾; tantumque abest ut corruptus sit, locus, ut rectius tibi persuadeas ipsum poeticum ordinem ipsaque poetae verba ab epistolae scriptore esse servata.

XXXVI.

Jo. Tzetzes *Posthomer.* 750 sqq.

Νόστον Στησίχορος δ' ἐρέσειν τοῖς ἐπέεσσιν·
ἢ μὲν ὅσοι πελάγει φθάρεν, ἢ δ' ὅσοι ἤλυθον ἄλλη,
ἢ δ' ὅσοι εἰσαφίκοντο φίλην παρὰ πατρίδα γαῖαν.
κείνος ταῦτ' ἐρέσειν ἀνὴρ, κ. τ. λ.

Nόστον vocem a fine versus ad initium reposuimus. Blomfieldius post Heynium haec verba de Trojae excidio intellexit; ille enim (ad Apollod. T. II. pag. 360. ed. alt.): „Stesichoro quoque Νόστον tribuere videtur „Tzetzes Posthom. 750: potuit hoc fieri in ejus Ἰλίου „πέρσει: potest quoque temere aut per errorem me „morasse.”

Ὁ ρ ε σ τ ε ί α.

Pluribus ex libris carmen constabat: vide fr. XXXVIII.

XXXVII.

Athen. XII. pag. 513, A. Πολλὰ δὲ τῶν Ξάνθου παραπεποίηκεν ὁ Στησίχορος, ὥσπερ καὶ τὴν Ὁρεστέϊαν καλουμένην.

De lyrico illo Xantho conferendus est praeter ipsum Athenaeum l. c. Aelianus Var. hist. IV, 26.: Ξάνθος, ὁ ποιητὴς τῶν μελῶν· ἐγένετο δὲ οὗτος πρῶτος Σησιγόρου τοῦ Ἰμεραίου. Fortasse ejus mentionem fecerat Stesichorus in carmine, e lyricorum more: cf. nos ad

¹⁾ Cf. Eurip. Electr. 453. Orest. 54. 473. 369. 242. Hel. 1602.

fr. XIII. not. 2. Hujusmodi imitationem cum ipsius auctoris mentione illi culpa dare videntur subobscura Synesii verba, laudata Diss. sect. IX. not. 23.

XXXVIII.

1. Schol. ad Dionys. gramm. in Bekker. Anecd. Gr. T. II. pag. 783. Στησίχορος δὲ ἐν δευτέρῳ Ὀρεστείας τὸν Παλαμήδην φησὶν εὐρηκέναι [τὰ στοιχεῖα], Μνασείας δὲ Ἑρμῆν, ἄλλοι δὲ ἄλλον· πιθανὸν δὲ κατὰ τόπον εὐρετὰς γεγενῆσθαι.

2. Ibidem pag. 786. Στησίχορος δὲ Παλαμήδην εὐρετὴν αὐτῶν ποιεῖται, ᾧ συμφωνεῖ καὶ Εὐριπίδης· Μνασείας δὲ κατὰ πάντα τόπον εὐρετὰς γεγενῆσθαι τῶν στοιχείων.

XXXIX.

Schol. Aristoph. Pac. 797. Ἔστι δὲ παρὰ τὰ Στησίχορον ἐκ τῆς Ὀρεστείας·

Τοιάδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα
καλλικόμων ὑμνεῖν, Φρύγιον μέλος
ἔξευρόνθ' ἄβρωῶς, ἦρος ἐπερχομένου.

Versus ut leguntur tetrametri sunt dactylici et elegiacus. Legebatur ἔξευρόντα, ut finem versus dicas post illam vocem fuisse: sed tum qualia ad metra tetrametri revocandi essent ¹⁾! Pentametro succurras ἔξευρόντας reponendo. Ad δαμώματα scholiasta: τὰ δημοσία ἀδόμενα. Ipsius cantus nescio an partem nobis servaverit idem mox grammaticus ad vs. 800 ²⁾.

XXXIX. ¹⁾ Non displicent trimetri catalectici saepius in fragmentis obvii:

Τοιάδε χρὴ Χαρίτων δα-
μώματα καλλικόμων ὑ-
μνεῖν, Φρύγιον μέλος ἔξευ-
ρόντας [ρόνθ'] ἄβρωῶς, ἦρος ἐπερχομένου.

Quartus versus est choriambus [creticus] cum trimetro dactylico catalectico in syllabam.

²⁾ Land. fr. LXXV.

XL.

Schol. Eurip. Orest. 46. Φανερόν ὅτι ἐν Ἄργει ὑπο-
κεῖται ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος· Ὅμηρος δὲ ἐν Μυκῆνας
φησὶ τὰ βασιλεια Ἀγαμέμνονος εἶναι, Στησίχορος δὲ
καὶ Σιμωνίδης ἐν Λακεδαιμονίᾳ.

XLI.

Idem ibid. ad 268. Στησιχόρῳ δὲ ἐπόμενος τόξα
φησὶν αὐτὸν [τὸν Ὀρέστην] εἰληφέναι παρὰ Ἀπόλλωνος.

Quod legebatur Στησίχορος δὲ jam Blomfieldius emen-
davit.

XLII.

Schol. Aesch. Choeph. 728. Γεῖλισσαν δὲ φησι τὴν
Ὀρέστου τροφόν, Πίνδαρος δὲ Ἀρσινόην, Στησίχορος
δὲ Λαοδάμειαν.

Locus Pindari est Pyth. XI, 26. Scholiasta ad h. l.
Φερεκύδης δὲ Λαοδάμειαν λέγων αὐτήν, τὸν ταύτης
φησὶ παῖδα ἀνηρῆσθαι ὑπὸ Αἰγίσθου, νομιζόμενον Ὀρέ-
στην εἶναι: fortasse e Stesichoro.

XLIII.

Plutarch. De ser. num. vind. T. II. p. 555, A. De
pravorum post perpetrata facinora imbecillitate animi et
superstitione: Ὡστε πρὸς τὰ γενόμενα καὶ πρὸς τὴν
ἀλήθειαν ἀποπλάττεσθαι τὸ τῆς Κλυταιμνήστρας ἐνύ-
πνιον τὸν Στησίχορον, οὕτωςί πως λέγοντα τάδε·

Δράκων ἐδόκησε μολεῖν κᾶρα βεβροτωμένος
ἄκρον·

Ἐκ δ' ἄρα τοῦ βασιλεὺς Πλεισθενίδας ἐφάνη.

Bene Wytttenbachius ad h. l. notat: „Recte viderat
„Reiskius pro τὰδε legendum esse τᾶδε, illi, sc. Cly-
„taemnestrae, et ad Stesichori verba adjiciendum.” Mi-
nus vero probamus quae sequuntur: „Egregie hos versus
„restituit Doctor meus suavissimus Valckenarius, animad-
„versione quam mecum communicavit: Vel certe, ait,
„μολεῖν, vel ejiciendum est κᾶρα: quia vero de somnio

„loquitur Clytaemnestrae, et in somniis usitatae
 „quendi formulae ἔδοξ' ἰδεῖν, ἔδοξε μολεῖν
 „cor usitato more scripsisse Stesichorum:

„Τᾷδε δράκων μὲν ἔδοξε μολεῖν βεβ
 μένος ἄκρον,

„Ἐκ δ' ἄρα κ. τ. λ.”

„Hactenus ille. Locum sumtum dicerem e S
 „Ὀρεστεία, nisi lyrica essent quae ex illo poet
 „fert schol. Aristoph. Pac. 797. ¹⁾ Βασιλεὺς
 „σθεσνίδας est Orestes Plisthenis nepos.” Qu
 Blomfieldius in versibus edendis secutus est. Se

certe res de Plisthenide: nonne enim ipse conjux
 tus poterat in somnio apparere? Imo quae pra
 κάρα βεβρ. ἄκρ. satis significant inactatum i
 bovis modum Agamemnonem ²⁾. Cetera vana sunt.

κησε mutare, μὲν inserere opus non erat. ³⁾
 demto nomine in adverbii vicem admissum vix
 telligi potest: nec adeo deesse licet vocem κάρα i
 Dactylos inulto facilius refingit articulus ante κάρ
 sideratus. Lege igitur: — οὕτωςί πως λέγοντα·

* * * τᾷδε [s. τᾷ δέ] δράκων ἐδόκησε μ
 λειν, τὸ κάρα βεβροτω μένος ἄκρον·
 ἐκ δ' ἄρα τοῦ βασιλεὺς Πλεισθεσνίδας i

└ υυ] - υυ - υυ - υυ

└ υυ - υυ - υυ - υ

└ υυ - υυ - └ υυ - υυ -

Nec repugnarem si quis heptametrum vellet integ
 linquere.

XLIII. ¹⁾ Laud. fr. XXIX.

²⁾ Cf. Hom. Od. IV, 535. Ὡς τις κατέκτανε βοῦν ἐ
 Soph. El. 95 sq. de Agamemnone: ὄν μήτηρ ἡ μή
 λειν Ἀλγισθος ἀχλῦσαι κάρα φονίῳ πελέκει.

B.

Hymni, Encomia, Epithalamia, Paeanes.

De Stesichori hymnis testimonium fert Clemens Alexandrinus ¹⁾: *Λιθύραμβον δὲ ἐπενόησε Λάσος Ἑρμιό-
νεύς, — ὕμνον Στεσίχορος Ἱμεραῖος, χορείην Ἀλκμάν
Λακεδαιμόνιος, τὰ ἐρωτικά Ἀνακρέων Τήϊος, κ. τ. λ.*

De inventione quidem hymnorum Stesichoro tributa h. l. vix somnies: liquet potius illius curas insigniter huic generi navatas intelligendas esse. Jam vero quales, quae-
ras, hymnos omnium maxime poeta coluit? Inter magnam
ejus carminum copiam celeberrima et notissima erant illa
quae tractavimus mythica, quatenus certe e reliquiis id
colligi potest; primus adeo videtur epici carminis naturam
lyrae adaptasse rhythmis variis: sed quo magis posteri
lyrici a singulari illo genere colendo abstinuere, tanto mi-
nus veri est simile de eo hic esse sermonem. Admitte-
batur autem ὕμνος vox et ampliore sensu et strictiore:
audi Didymum in Etym. Magn. V. ὕμνος· κεχώρισται
ἐγκωμίων καὶ προσωδίων καὶ ἐπαινῶν [l. παιάνων] οὐχ
ὥς ἀκείνων μὴ ὄντων ὕμνων· γράσσεται δὲ ὕμνος προσ-
ωδίας [l. προσωδίου], ὕμνος ἐγκωμίου, ὕμνος παιᾶνος·
καὶ τὰ ὅμοια διαστέλλεται ὡς εἶδη ἀπὸ γένους. ἀλλὰ
[καὶ adde] ἀντιδιαστέλλονται· προσῳδία γὰρ Ἀθηναῖοι
προσιόντες ναοῖς ἢ βωμοῖς πρὸς αὐλὸν ᾗδον, τὸν δὲ
ὕμνον [ἐστῶτες adde e seqq.] πρὸς κιθάραν. οὕτω Δί-
δυμος ἐν τῷ περὶ λυρικῶν ποιητῶν. Adde eundem ibid.
s. v. προσῳδαί [l. προσῳδία]· παρὰ τοῦ προσιόντος
ναοῖς ἢ βωμοῖς πρὸς αὐλὸν ᾄδειν· διὰ [l. διαφέρουσι]
δὲ τῶν ὕμνων· ὅτι τοὺς ὕμνους πρὸς κιθάραν ἐστῶτες
ᾄδουσιν. οὕτω Δίδυμος κ. τ. λ. Jam vero ampliore illo

¹⁾ Strom. l. I. pag. 308. Sylb.

significatu vocem nostro loco non esse adhibitam concedes: et vehementer erramus aut indicatur laude illa triadis lyricae²⁾ inventio, quippe quae arctissime cum hymnis ad aras docendis cohaereret, et chori saltantium rationem et naturam prorsus commutaret: ut nomen adeo novum ex nova arte obtinuerit³⁾. In Didymi verbis modo illud ἐστῶτες ne ita intelligas, quasi sine chori motu hymni cantati sint: antecedenti tantum προσιόντας oppositum est, et significat in ipso templo, in ipso arae loco. E triade illa strophæ potius et antistrophæ certis quibusdam chori tractibus ducebantur: epodas tantummodo in locis fixi decantabant. Unde colligas prosodia, ut quae ab euntibus canerentur, epodas non habuisse, nec magis parthenia, singulare eorum genus: et utrumque, ut obvium inter Alcmanis carmina, ita a Stesichoro spernebatur⁴⁾. — Res quidem est difficillima, varia lyricae poesis genera accurate discernere: nec tamen fidem derogaverim iis quae auctor Etym. Gud. tradit s. v. ὕμνος· ἐγκωμίου διαφέρει, καθὼδ' ὁ μὲν ὕμνος ἐπὶ θεοῦ λέγεται, τὸ δὲ ἐγκώμιον ἐπὶ ἀνθρώπου: et dein: ὕμνος ἐστὶν ὁ μετὰ προσκυνήσεως καὶ εὐχῆς κεκραμένης ἐπαινω λόγος εἰς θεόν. σημαίνει καὶ ἐπιθαλάμιον ᾄσμα, κ. τ. λ. Quae si vera sunt, carmen illud quod Παλλὰδος ἐγκώμιον Suchfortius et Blomfieldius appellavere⁵⁾, hymnus nuncupari debuit, *Palinodia* contra in Helenae laudem confecta ad *encomia* potius referri.

Epithalamii Stesichorii fertur titulus⁶⁾, sed verbis dubiis: potest enim ut de primo Helenae carmine nuptiali,

²⁾ Vide Diss. sect. X. not. 12.

³⁾ Suid. in vita: Ἐκλήθη δὲ Στησίχορος, ὅτι πρῶτος καθαρώδη χορὸν ἔστησεν: quo de loco cf. Diss. sect. X. init.

⁴⁾ Cf. nos in Prooem. C fin.; de Alcmane Welcker. pag. 10 sq.

⁵⁾ Fr. XCVII.: ᾄσμα tantummodo apud veteres scriptores appellatur.

ita de primo omnino apud Graecos hymenaeo sermo esse: sed alterum illud est verisimilius. Ad *Helenae encomium* id videtur pertinuisse ⁶⁾: ut ejusdem generis dicas speciem esse epithalamia ⁷⁾.

Jam ut ad propriam Stesichori hymnorum respiciamus naturam et rationem, scripserat Pindarus quoque hymnorum librum singularem, hac re fortasse Stesichori dissimilis ⁸⁾, quod saltationem non admisisse videtur. Stesichorios quoque hymnos fabulis repletos fuisse, ut Pindaricos, et ex Homericis hymnis, quos Noster haud dubie imitatus est, potest colligi, et ipsae passim suadent reliquiae.

Paeanes denique Nostro adscribuntur ⁹⁾: unus solummodo, si genuina est lectio. Docet Servius ad Virgilium ¹⁰⁾, „Paeanes continere proprie Apollinis laudes, „quod ibi congruat propter lauri nemus: abusive omnium „deorum.” Idem alio loco ¹⁰⁾: „Paeon proprie Apollinis „laus est, sed abusive etiam aliorum dicitur: unde Pindarus opus suum, quod et hominum et deorum laudes

⁶⁾ Cf. fr. LI.

⁷⁾ Cf. postrema illa Etym. Gud. verba modo laudata. E contrario etiam Alcman ὑμνητὴρ ὑμεναίων appellatus est a Leonida Tarent. (Jac. Anthol. T. I. pag. 311.), quippe quod viri docti censuerint dictum esse pro ὑμνων: cf. VVelcker. ad Alcm. pag. 9. not. 8.

⁸⁾ Quatenus colligere licet ex insignibus duobus fragmentis apud Pausan. obviis IX, 23, 2. 16, 1. *Non omnes hymnos saltatione comitatos fuisse*, tradit Quintilianus, VIII, 6. pag. 412. Gesn., firmat disertis verbis Athen. XIV. pag. 631, D. τὸν δὲ ὕμνον οἱ μὲν ὠρχοῦντο, οἱ δὲ οὐκ ὠρχοῦντο. De Pindaro idem suspicatus est Boeckh. in Prooem. ad frgm. Paean. T. II. P. II. pag. 559. ed. Pind.: „complexi sunt hoc nomine ea potissimum, ut videtur, carmina grammatici, quae a stantibus „ad citharam canebantur.”

⁹⁾ V. fr. LI.

¹⁰⁾ Ad Aen. VI, 656. et X. 738.

„continet, Paeanas vocavit.” Congruit Proclus ¹¹⁾: ‘Ο δὲ παιάν ἐστιν εἶδος ᾠδῆς εἰς πάντας νῦν γραφόμενος θεούς, τὸ δὲ παλαιὸν ἰδίως ἀπενέμετο τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῇ Ἀρτέμιδι ἐπὶ καταπαύσει λοιμῶν καὶ νόσων ἀδόμενος ¹²⁾. καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ προσόδια τινες παιᾶνας λέγουσι. Pindarus carmen aliquod in Jovem Dodonaeum Paeanem appellavit: sed Apollini ipsi plurimos oblatos esse facile concedas Boeckhio ¹³⁾: multo magis igitur consentaneum erit Stesichorum antiquiorem illum modum seculum esse. Commodum est in hanc rem quod apud Athenaeum ⁹⁾ narratur, nautas illum paeanem post coenam cecinisse in nave, cum Phrynichi aliis et Pindari: neque igitur necesse erat eos saltare, neque in alium atque tutorem illum bonae valetudinis Apollinem videntur sonavisse. Post coenam vel post sacra facta paeanes cantatos esse etiam aliunde constat ¹⁴⁾.

Nobis autem, utut haec sint, quae de hymnorum, prosodiorum, epithalamiorum, paeantum aliorumque lyricae poesis generum discriminibus nondum satis innotuerunt, nunc solatium dedere ingeniosa F. Thierschii verba ¹⁵⁾, quibus contendit omnia illa deos, heroas, civitates, viros laudibus cumulasse, simili fere ingenio et ratione composita, apta cum dignitate, aptaque minorum et musicorum artibus, sive ad convivalia festa sive in sacris lucis scenisve canerentur.

¹¹⁾ Ap. Phot. pag. 523.

¹²⁾ Eadem Etymol. Magn. s. voc. παιάν exhibet.

¹³⁾ Ad frgm. Pind. paean. pag. 567 sq.

¹⁴⁾ Virg. Aen. VI, 656 sq.

Conspicit ecce alios dextra laevaque per herbam,

Vescentes, laetumque choro paeana canentes.

Adde Hesych. s. voc. τελειογέρων (lege τελειότερος, sc. παιάν).

¹⁵⁾ Introd. in Pind. T. I. pag. 141.

Παλινωδία εἰς Ἑλένην.

De carmine hoc, quatenus occoecationem tangit, jam supra a nobis expositum est (Diss. sect. VII.): vidimusque ibidem, causas eum in ipso carmine aperuisse, quibus ad id scribendum impulsus sit: quapropter de causis illis notiunculas ipsis his fragmentis inseruimus. Minus autem huc faciebant Crotoniensium et Himerensium fabulae illo loco exhibitae.

XLIV.

1. *Platon. Phaedr.* pag. 243, A. "Ἔστι δὲ τοῖς ἀμειψάνουσι περὶ μυθολογίαν καθαρμοὺς ἀρχαῖος, ὃν Ὀμηρος μὲν οὐκ ᾔσθετο, Στησίχορος δέ. Τῶν γὰρ ὁμμάτων στερηθεὶς διὰ τὴν Ἑλένης κακηγορίαν, οὐκ ᾔγνόησεν ὥσπερ Ὀμηρος, ἀλλ' ἄτε μουσικὸς ὢν ἔγνω τὴν αἰτίαν καὶ ποιεῖ εὐθύς· οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος οὗτος· οὐ γὰρ ἔβας ἐν νηυσὶν εὐσέλμοις, οὐδ' ἔκεο Πέργαμα Τροίας. Ποιήσας δὴ πᾶσαν τὴν καλουμένην παλινωδίαν παραχρῆμα ἀνέβλεψεν.

2. *Maxim. Tyr. Diss. XI.* init. pag. 320. Davis. Οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος^{a)}, λέγει πού τῶν αὐτοῦ ἀσμάτων ὁ Ἱμεραῖος ποιητής, ἐξομνύμενος τὴν ἔμπροσθεν ᾠδὴν, ἐν ᾗ περὶ τῆς Ἑλένης εἰπεῖν φησιν οὐκ ἀληθεῖς λόγους· ἀναμάχεται οὖν ἐπαίνῳ τὸν ἔμπροσθεν ψόγον, κ. τ. λ.

3. *Athen. XI.* pag. 505, B. Ὁ δὲ καλὸς Πλάτων, μονονονυχὶ εἰπών· οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος οὗτος^{b)}, ἐγκώμια αὐτοῦ διεξέρχεται, κ. τ. λ. Sermo est de Menone in Xenophontis Anabasi culpato.

4. *Philostrat. vit. Apollon. VI,* 6. pag. 278. Morell. Ἀλλ' εἰ μὲν τις^{c)} καὶ ὑμᾶς ἔχει σοφία Ἱμεραίου ἀνδρός, ὅς, ἄδων ἐς τὴν Ἑλένην ἐναντίον τῷ προτέρῳ λόγῳ, παλινωδίαν αὐτὸν ἐκάλεσεν· οὐκ ἔστιν ἔτυμος ὁ λόγος οὗτος, κ. τ. λ.

5. Cic. ad Att. IX, 12. Οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος,
ut opinor, ille de ratibus.

a) λόγος οὗτος, nescio unde, edidit Blomfield.

b) ὁ λόγος, absque οὗτος, Msc. epit.

c) εἰ μὲν τις ὑγιῶς edebatur.

Versus ita restitue:

Οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος οὗτος.
Οὐ γὰρ ἔβας νηυσὶν ἐν εὐσέλμοις,
Οὐδ' ἔκειο Πέργαμα Τροίας.

— — υυ — υυ — υ

— ὕ — — υυ — — —

— — υυ — υυ — ὕ

Anapaesticus est dimeter, praeunte et insequente clausula catalectica ¹). — Verborum ut intelligas nexum puta a fronte haec fere deesse: *Impie Te Helenam quondam culpavi, sed falsa sunt haec*, etc. Non inique autem, ut ad Ἰλίου πέριςιν rursus revertar, poetam putares, quas h. l. negat res ante narratas, eas ipsis illius carminis verbis repetiisse ²).

XLV.

1. Tzetz. ad Lycophr. pag. 16, B. Pott. Λέγουσι γὰρ ὅτι διερχομένῳ Ἀλεξάνδρῳ δι' Αἰγύπτου ^a) Πρωτεύς Ἑλένην ἀφελόμενος εἰδωλὸν Ἑλένης αὐτῷ δέδωκε, καὶ οὕτως ἐπλευσεν εἰς Τροίαν, ὥς φησι Σησίχορος.

XLIV. ¹) Spondeorum nisi gravitas nos offenderet, dactylos edidissemus hosce praeposita anacrusi:

Οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος οὗτος.

Οὐ γὰρ ἔβας ἐν νηυσὶν

Εὐσέλμοις, οὐδ' ἔκειο

Πέργαμα Τροίας.

Blomfield. inde a versu 2 ita dedit: οὐ γὰρ ἔβας ἐν νηυσὶν εὐσέλμοις, οὐδ' ἔκειο Πέργαμα Τροίας.

²) Ut priori quoque illi carmini hos fere adscribas dactylos: νηυσὶν ἐν εὐσέλμοισιν ἔβα τε καὶ ἔκειο Πέργαμα Τροίας.

Τρωῆς ^{b)}, οἳ τότε ἔσαν ^{c)} Ἑλένας ^{d)} εἰδω-
λον ἔχοντες.

^{a)} Legebatur ὡς Πρωτεύς; irrepserat particula ex
insequentibus fortasse ὡς φησι Στης.

^{b)} Obelum h. l. posuit Blomfieldius: nobis finis prioris
versus esse videtur, insequente pentametro dactylico ca-
talectico.

^{c)} Ursinus ἴσσαν edidit: ἴσαν certe bene ferri pos-
sit. Brevis syllaba in fine vocis neminem offendet: di-
gamma enim habuit Ἑλένη ²).

^{d)} Ἑλένης legebatur.

2. *Aristid. orat. T. III. pag. 92. Jebb.* Ὡςπερ οἱ
Στησιχόρου Τρωῆς οἳ τὸ τῆς Ἑλένης εἰδωλον ἔχοντες
ὡς αὐτήν.

3. *Platon. Republ. IX. pag. 586, C.* Καὶ περιμα-
γήτους εἶναι, ὥςπερ τὸ τῆς Ἑλένης εἰδωλον ὑπὸ τῶν ἐν
Τροίᾳ Στησιχορὸς φησι γενέσθαι περιμάχητον, ἀγνοίᾳ
τοῦ ἀληθοῦς.

4. *Dio Chrysost. orat. XI. pag. 162, A. Morell.*
Καὶ τὸν μὲν Στησιχορον ἐν τῇ ὕστερον ᾧδῃ λέγειν
(φασί), ὅτι τὸ παράπαν οὐδὲ πλεύσειεν ἡ Ἑλένη οὐδα-
μόσε· ἄλλοι δὲ τινες, ὡς ἄρπασθεῖν μὲν Ἑλένη ὑπὸ
τοῦ Ἀλεξάνδρου, δεῦρο δὲ παρ' ἡμᾶς εἰς Αἴγυπτον
ἀφίκετο.

Contraria legimus apud *Schol. Aristid. orat. pag. 226,*
C. (pag. 56 ed. Frommel.). Εἰς Στησιχορον αἰνίττεται·
λέγει γὰρ ἐκεῖνος, ὅτι ἐλθὼν ὁ Ἀλέξανδρος ἐπὶ ταύτης
τῆς νήσου τῆς Φάρου ἀφηρέθη παρὰ τοῦ Πρωτίως τὴν
Ἑλένην καὶ εἰδωλον αὐτῆς ἐδέξατο. *Progr. Monac. ap.*
Frommel. Στησιχορος ἐν τῇ ποιήσει λέγει, ὡς ἥρπакὼς

XLV. ¹⁾ Testatur Tryphon. παθ. λξ. §. 10. *Mus. Crit.* Προσι-
θεται τὸ δίγαμμα παρὰ τε Ἰωσι καὶ Αἰολεῦσι, καὶ Λύκωσι καὶ
Βοιωτοῖς, οἷον ἄναξ Εὔναξ, Ἑλένα Φιλένα. Adde quos laudat
Thiersch. *Gramm. gr.* §. 153, 22.

τὴν Ἑλένην Ἀλέξανδρος καὶ διὰ τῆς Φάρου ἐρχόμενος ἀφηρέθη μὲν ταύτην παρὰ Πρωτίως, ἔλαβε δὲ ἐν πίνυκι τὸ εἶδωλον αὐτῆς γεγραμμένον, ἵνα ὁρῶν παραμυθοῖτο τὸν αὐτοῦ ἔρωτα. Verum aut egregie fallimur, aut fides omnino scholiastae deroganda est: quomodo enim, si navem non conscendit Helena ²⁾, Aegyptum potuit visere? Nec magis ex *Helenae vituperio* sive *Trojae excidio* desumpta esse ista possunt: in illo enim poeta Homericam prorsus narrationem erat secutus ³⁾. Quae tam perspicua sunt, ut vix opus sit testem addere Herodotum: quippe asseverat ille ⁴⁾, se ex Aegyptorum sacerdotibus audivisse illas de Helena fabulas, Stesichori, cujus tamen carmina haud dubie legerat, ne verbo quidem meminit. Liquet autem ex fragmentorum collatione, finxisse poetam in Palinodia, *imaginem Helenae a Paride in scio Trojam Lacedaemone fuisse abductam*. Confudit haec Aristidis scholiasta cum Herodoti de Proteo narratione, et male sic mixta Stesichoro tribuit.

XLVI.

Athen. III. pag. 81, D. Κυδωνίων δὲ μῆλων μνημονεύει Σησίχορος ἐν Ἑλένῃ οὕτως· Πολλὰ μὲν ^{a)} κυδώνια μάλα ποτε ῥίπτουν ^{b)} ποτὶ δίφρον ἄνακτι, πολλὰ δὲ μύρρινα ^{c)} φύλλα, καὶ ῥοδίους στεφάνους ^{d)}, Ἴων τε κορωνίδας οὐλάς.

^{a)} μὲν expunxit Blomfieldius.

^{b)} τότ' ῥίπτουν fortasse scribendum esse non male suspicatur Blomfieldius: suadet idem Pindarus, Stesichorum ut videtur imitatus, fragm. Dithyr. III. v. 15 sq. Boeckh.

τότε βάλλεται, τότ' ἐπ' ἀμβρόταν χέρσον ἐραταὶ
Ἴων φόβαι ῥόδα τε κόμαισι μίγνυται.

²⁾ Vide fr. XLIV, 1. ex Palinodia ap. Platon. servatum.

³⁾ Vide nos ad fr. XLIV. in fine: cf. fr. XIX. ex Ἰλίου Πέριδι.

⁴⁾ II, 113 sqq.

c) *μύρινα* Msc. A. ap. Schweigh.

d) *στεφάνους* vocem, omissam in ed. Ven. et Bas., e Msc. addiderunt H. Steph. et Casaub.

Versus sunt trimetri dactylici catalectici, basi trochaica duplici praefixa:

Πολλὰ μὲν κυδώνια μάλα τότ' ἐρρί-
πτουν ποτὶ δίφρον ἄνακτι,
πολλὰ δὲ μύρινα φύλλα,
καὶ ῥοδίλους στεφάνους, ἱ-
ων τε κορωνίδας οὔλας.

Ut autem liceat cum Blomfieldio vocem *μὲν* omittere, conjunctus versus primus et secundus heptameter esset legitimus. —

De rebus nuptialibus, ipsiusque fortasse Menelai, esse sermonem, jam supra (Diss. sect. X. not. 9.) monuimus.

XLVII.

Athen. X. pag. 451, D. Καὶ Στησίχορος δὲ, ἐν Ἑλένῃ, λιθαργύρεον ποδονιπτῆρα ἔφη.

De vocis *ποδονιπτῆρ* scriptura confer Lobeckium in *Pærengis* ad *Phrynichum* pag. 689.

XLVIII.

Horat. Epod. XVII, 42 sqq.

*Infamis Helenae Castor offensus vice
Fraterque magni Castoris, victi prece,
Adempta vati reddidere lumina: etc.*

Liquet poetam apostrophe ad Dioscuros facta veniam ex iis precatum esse eorum quae in sororem peccaverit.

XLIX.

Quibusnam incitamentis poeta ad conficiendam *Palinodiam* commotus fuerit, multi scriptores narrant: quos deinceps addere liceat.

1. *Suidas* v. *Στησίχορος* — *Φασὶ δὲ αὐτὸν γράψαντα ψόγον Ἑλένης τυφλωθῆναι, πάλιν δὲ γράψαντα*

Ἑλένης ἐγκώμιον ἐξ ὀνείρου, τὴν παλινωδίαν, ἀναβλέψαι. Emendatum dedimus locum: vide Diss. sect. I.

2. *Isocrat. Helen. encom.* pag. 218, D. Cant. Ἐπεδείξατο δὲ καὶ Στησιχόρῳ τῷ ποιητῇ τὴν αὐτῆς δύναμιν. Ὅτε μὲν γὰρ ἀρχόμενος τῆς ᾠδῆς ἐβλασφήμησέ τι περὶ αὐτῆς, ἀνέστη τῶν ὀφθαλμῶν ἀπεστερημένος· ἐπειδὴ δέ, γνούς τὴν αἰτίαν τῆς συμφορᾶς, τὴν παλινωδίαν ἐποίησε, πάλιν αὐτὸν ἐς τὴν αὐτὴν φύσιν κατέστησε. Ad Isocratis verba spectat

3. *Schol. Aristid. orat.* pag. 246, D. (pag. ed. Frommel.). Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τοὺς τὰναντία ποιούντας τοῖς πρόσθεν, ἀπὸ Στησιχόρου τοῦ Ἱμεραίου, ποιήσαντος μὲν ψόγον εἰς τὴν Ἑλένην καὶ διὰ τοῦτο τυφλωθέντος, μετὰ ταῦτα δὲ ἔπαινον ἄσαντος καὶ ἀπειληφότος τοὺς ὀφθαλμούς, ὥς Ἰσοκράτης φησὶν ἐν τῷ τῆς Ἑλένης ἐγκωμίῳ. Brevius memorat *Apogr. Monac.*, jam ab Ursino pag. 307. vulgatum: Παλινωδίαν ἥδε· παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ ἐναντία ἑαυτοῖς ποιούντων, ἀπὸ Στησιχόρου τοῦ Ἱμεραίου. Deest τὰ ap. Urs.

4. *Irenaeus adv. haeres.* I, 23. pag. 99. Massuet. „Helena, propter quam Trojanum contractum est bellum: „quapropter et Stesichorum, per carmina maledicentem „eam, orbatum oculis: post deinde poenitentem et scribentem eas quae vocantur palinodias, in quibus hymnizavit eam, rursus vidisse.”

5. *Schol. Cruq. ad Horat. Epod.* XVII, 42. „Stesichorus, poeta Graecus, scripsit Helenae vituperationem, „quare irati Castor et Pollux illi lumina ademerunt: sed „postea monitus Stesichorus illius laudem decantavit, „quare oculos iterum illi reddiderunt.”

6. *Schol. Cruq. ad Horat. Od.* I, 16, 28. „In hac „oda imitatus est Stesichorum poetam Siculum, qui quod „vituperationem scripserat Helenae, occoecatus est: sed

„postea Apollinis responsu laudem ejus scripsit, et visum
„recepit.”

Minus inter se congruere videntur illae adnotatiunculae:
alius enim somnio, alius Apollini indicatam medelae viam
tribuit, Helenam hi, illi Dioscuros dicunt placandos fuisse.
Nobis autem nil obstare videtur quin statuamus, Stesi-
chorum in carmine locutum esse de nocturno Apollinis
viso. Fratres autem Helenae tam inclytos piaculis aequae
adire necessarium adeo erat. Nec vero Plato audiendus
est, ad doctrinam de musices vi et indole firmandam quum
philosophicam exhibet explicationem (fr. XLIV, 1.), et
multo minus Crotoniensium ista et Himerensium fabula
(laudata Diss. sect. VII. init.): quippe quam gentilium esse
figmentum, nec alio quoquam teste probatam, ipsa nar-
rantium verba ostendunt.

L.

Breviorem Palinodiae mentionem hi loci faciunt:

1. *Lucian. Ver. histor.* II, 15. Tom. II. pag. 113.
Reitz. Ἐξάρχουσι δὲ (chori ad Elyseorum camporum
coenas instructi) Εὐνομός τε — καὶ Στησίχορος· καὶ
γὰρ καὶ τοῦτον παρ’ αὐτοῖς ἐθεασάμην, ἤδη τῆς Ἑλέ-
νης αὐτῷ διηλλαγμένης.

2. *Lucian. pro. imag.* Tom. II. pag. 22. Graev. et
Gronov. Πότερα δ’ οὖν ἐθέλεις ἀγαπήσας τοῖς ἐγνωμέ-
νοις ἡσυχίαν ἄγω, ἢ κατὰ τὸν Ἱμεραῖον ποιητὴν πα-
λινωδίαν τινὰ συγγράψω;

3. *Platon. epist.* III. fin. — τὸ μετὰ τοῦτο ἡγη-
σάμενος εἶναι σοφὸν τὸν Στησίχορον, τὴν παλινω-
δίαν αὐτοῦ μιμησάμενος, ἐκ τοῦ ψεύδους εἰς τὸν ἀληθῆ
λόγον μετέστηθι.

4. *Aristid. orat.* Tom. I. pag. 462. Steph. Νῦν δ’
ᾧρα μοι τὸν Στησίχορον μιμήσασθαι τῇ παλινωδίᾳ.
Τοσοῦτον δὲ τοῦ Στησιχόρου διοίσειν μοι δοκῶ· ὁ μὲν

γάρ, ἀνθ' ὧν κακῶς εἶπε τὴν Ἑλένην, ἀντὶ τούτῳ ὕμνησε τὰ δεύτερα. ἐγὼ δὲ κ. τ. λ.

5. *Id. ibid.* Tom. III. pag. 466. — ἐτέρωθι δὲ κα καθάπαξ ἐγκωμιάζων, καὶ τὸν Στησίχορον μιμούμενοι τῇ παλινωδίᾳ.

6. *Id. ibid.* Tom III. pag. 519. Εἴτε γάρ τι ἡμῖν λελήρηται, οὐδὲν δεῖ τῆς Στησιχόρου παλινωδίας ἀλλὰ σπογγία ἰάσεται.

7. *Firmus Caesariens. epist. XXXVII.* (in Muratori anecd. pag. 314.). "Εοικα γάρ τὴν Στησιχόρου παλινωδίαν ἄδειν, ἐκεῖνα ποθῶν, ὧν πρότερον κ. τ. λ.

8. *Etym. Magn. voc. Παλινωδία*. ὥδῃ τῇ προτέρα ἐναντία, ἢ δόγμα ἀνόμοιον τοῖς πρώην, οἷον· ἄλλο πειράθῃται τὰ κατὰ Στησίχορον παλινωδίαν ἄσαι.

9. *Galen. de venae sect. T. IV. pag. 8. Basil.* "Ωςτι κατὰ τὸν Στησίχορον εἰκα δεήσεσθαι παλινωδίας τινός, ἐν ᾗ παρακαλέσω τοὺς ἄνδρας ἐπὶ μὲν τῶν κατὰ τοὺς λόγους διατριβῶν ἐρίζειν εἰς ὅσον βούλονται, κ. τ. λ.

Ἐπιθαλάμιον Ἑλένης.

II.

Schol. Theocr. Idyll. XVIII. init. Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ἑλένης ἐπιθαλάμιον· καὶ ἐν αὐτῷ τινα εἴληπται ἐκ τοῦ πρώτου Στησιχόρου Ἑλένης ἐπιθαλάμιον.

Duplicem, vidimus ¹⁾), illud πρῶτον admittit explicationem; nisi neminem omnino ante Stesichorum crederemus res nuptiales carmine celebrasse: id quod aliis quoque visum esse legimus ²⁾). Aut vero scholiasta partem Palinodiae ex argumenti ratione illo titulo laudavit, aut

LI. ¹⁾ Proem. not. 6.

²⁾ Alexander Sardus, De rerum inventione pag. 48. epithalamiorum inventionem Nostro tribuit, teste Mongitorio in vit. Stesich.

carmen in connubii illius laudem poeta seorsim decantavit. Magis quidem prius illud arridet: non facile enim Athenaeus carmen, cuius dedit fragmenta ³⁾, simpliciter 'Ελένην nuncupasset, si praeterea etiam *Epithalamium Helenae* notum fuisset. E pluribus partibus aliquo modo inter se conjunctis odam constitisse, vel ex Cononis quoque verbis colligas ⁴⁾: Στησιχόρῳ 'Ελένη κελεύει τὴν ἐς αὐτὴν ᾄδειν, εἰ φιλεῖ τὰς ὄψεις, παλινῳδίαν· Στησιχορος δ' αὐτίκα ὕμνους 'Ελένης συντάττει, κ. τ. λ.

Π α ι ᾱ ν ε ς.

LII.

Timaeus histor. ap. Athen. VI. pag. 250, B. (De Democle Dionysii secundi assectatore): "Ἐπειτα πρεσβεύσας ποτὲ μεθ' ἐτέρων ὡς τὸν Διόνυσον, καὶ πάντων κομιζομένων ἐπὶ τριήρους, κατηγορούμενος ὑπὸ τῶν ἄλλων, ὅτι στασιάζει κατὰ τὴν ἀποδημίαν, καὶ βλάπτει τοῦ Διονυσίου τὰς κοινὰς πράξεις, καὶ σφόδρα τοῦ Διονυσίου ὀργισθέντος, ἔφησε· τὴν διαφορὰν γενέσθαι αὐτῷ πρὸς τοὺς συμπρέσβεις, ὅτι μετὰ τὸ δεῖπνον ἐκεῖνοι μὲν τὸν ^{a)} Φρυνίχου καὶ Στησιχόρου, ἔτι δὲ Πινδάρου παιᾶνα τῶν ναυτῶν ^{b)} τινὰς ἀνειληφότες ἤδον· αὐτὸς δὲ μετὰ τῶν βουλομένων τοὺς ὑπ' αὐτοῦ Διονυσίου πεποιημένους διεπεραίνετο.

^{a)} fortasse τῶν reponendum est: non enim verisimile, unum solummodo singulos poëtas edidisse.

^{b)} „τῶν ναυτῶν τινες Msc. A. ubi τινὰς forsan suspiceris oportuisse: *adscitis nautarum nonnullis.*” Sic Schweighaeuserus, quem probamus omnino: opposita enim inter se verba ἐκεῖνοι μὲν — τῶν ναυτῶν τινὰς ἀνειληφότες et αὐτὸς δὲ — μετὰ τῶν βουλομένων.

³⁾ Laud. fr. XLVI. et XLVII. Cf. nos ad fr. XLVI.

⁴⁾ L. c. Diss. sect. VII. not. 3. Integrum exhibere locum parum fructuosum erat.

LIII.

1. *Plin. hist. nat.* II, 12. sect. 9. „— misera hominum mente in defectibus scelera aut mortem aliquam siderum pavente: quo in metu fuisse Stesichori et Pindari vatum sublimia ora palam est *deliquio solis*.”

2. *Plutarch. de fac. in orbe lunae*, pag. 931, E. Οὗτος Μίμνερμον ἐπάξει καὶ τὸν Ἀρχίλοχον, πρὸς δὲ τοῦτοις Στησίχορον καὶ τὸν Πίνδαρον ἐν ταῖς ἐκλείψεσιν, ὀλοφυρομένους ἄστρον ὑπέρτατον ^{a)} κλεπτόμενον, καὶ μέσῳ ἄματι ^{b)} νύκτα γενομένην ^{b)}, καὶ τὴν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου σκότους ἀτραπὸν φάσκοντας.

^{a)} Legebatur ὀλοφυρομένους τὸν φανερώτατον κλεπτόμενον κ. τ. λ. Nos Boeckhii emendationem (ad Pind. fr. 74. T. II. P. II. pag. 601.) dedimus, e Dionys. Halicarn. (T. II. pag. 273.), Philostrato (epist. 72. pag. 949.), et Schol. Arat. (Phaenom. vs. 10.) satis probatam.

^{b)} Vulgaris olim lectio ἄμα erat, et mox γινόμενον: utramque jam alii correxerunt.

Pindarici carminis insignis servatur pars apud Dionysium l. c.; quae si legeris, contulerisque cum illis quae de paeonibus nos supra ex Proclo imprimis et Etym. Magn. afferebamus, nullus dubito quin lubenter haec quoque ad idem illud genus referas.

C.

Erotica carmina. Scolia.

Liceat de eroticis Stesichori carminibus sermonem instituere, ut de genere hoc subobscurō sed insigniter a Graecis culto, quatenus id noster exercuerit, res ad liquidum

perducatur. Tradit autem Athenaeus ¹⁾: Καὶ Στησίχορος δὲ, οὐ μετρίως ἐρωτικὸς γενόμενος, συνέστησε καὶ τοῦτον τὸν τρόπον τῶν ἀσμάτων, ἃ δὴ καὶ τὸ παλαιὸν ἐκαλεῖτο παιδιὰ καὶ παιδικά. Quae verba Schweighauserus in indice sic explicat: „Stesichorus ludicarum et „amatoriarum cantilenarum princeps auctor: sic enim intelligendum videtur verbum συνέστησε.” Sed errat V. D. si inventorem illius generis Stesichorum fuisse putat; vix enim vetustissimo adeo fere cuique poetarum, ut Orpheo, Thamyri, aliis, veteres scriptores illius poëseos inventionem tribuissent ²⁾: removet omnem dubitationem Alcman, qui multis annis ante Nostrum floruit. De eo enim Archytas Harmonicus apud Athenaeum ³⁾: Ἀλκμᾶνα γεγονέναι τῶν ἐρωτικῶν μελῶν ἡγεμόνα, καὶ ἐκδοῦναι πρῶτον μέλος ἀκόλαστον, κ. τ. λ. et Suidas vit. Alcman.: καὶ ὧν ἐρωτικὸς πάνν, εὐρετῆς γέγονε τῶν ἐρωτικῶν μελῶν. Genus illud carminum eum exercuisse, ipsa fragmenta etiam hodie ostendunt ⁴⁾. Debebat itaque illud συνέστησε potius, composuit, verti. Constat quidem apud Locrenses Epizephyrios id genus cultum fuisse ⁵⁾, nec desunt qui eam compositionem Stesichoro testentur. Sic Eupolis apud Athenaeum ⁶⁾:

C. ¹⁾ Lib. XIII. pag. 601, A.

²⁾ Confer quos laudat van Stavern ad Hygin. Poet. Astronom. II, 7. in fine, et interpr. ad Aelian. Var. histor. XIII, 5.

³⁾ Lib. XIII. pag. 600, F.

⁴⁾ V. c. fr. XKVI. XXVII. Cf. Welker. pag. 8. not. 7.

⁵⁾ Quam in rem, ut brevis sim, vide quae de Athenaci locis (VII. pag. 321, F. XIV. pag. 639, A. XV. pag. 697, B.) aliisque disputat Boeckh. in comment. ad Pind. Ol. X.

⁶⁾ Lib. XIV. pag. 638, E. Legebatur τ' ἀρχαῖον ἀείδειν· κείνος νυκτίζεν· εὖρε μοιχοῖς ἀέσματ' ἐκκαλεῖσθαι κ. τ. λ. Versus sunt dimetri anapaestici, sub junctis iambicis tetrapodiis catalecticis, quorum schema:

$\bar{v}\bar{v} \text{ } \bar{\text{—}} \text{ } \bar{v}\bar{v} \text{ } \bar{\text{—}} \text{ } \bar{v}\bar{v} \text{ } \bar{\text{—}} \text{ } \bar{v}\bar{v} \text{ } \bar{\text{—}} \text{ } \bar{v} \text{ } \bar{\text{—}} \text{ } v \text{ } \bar{\text{—}} \text{ } v \text{ } \bar{\text{—}} \text{ } \bar{v}$

Festinantius eos tractavit Welker. ad Alcman. pag. 8 sq.,

Τὰ Στησιχόρου τε καὶ Ἀλκμᾶνος Σιμωνί-
δου τ' αἰδεῖν

Ἀρχαῖον· κείνος νυκτέριν' εὖρ' αἰείματ' ἐκ-
καλεῖσθαι

Μοιχοῖσι γυναῖκας, ἔχοντας ἱαμβύκην τε
καὶ τρίγωνον.

Ad Gnesippum παιγνιογράφον illud κείνος spectare ipse Athenaeus monet; primum versum bene vertit Jacobs. ad h. l. ⁷⁾: *Stesichori et Alcmanis et Simonidis carmina canere jam antiquum est, i. e. nemo jam illa canit. Ad easdem fortasse amatorias Stesichori cantilenas spectat Lucianus ⁸⁾: Οἱ μὲν οὖν χοροὶ (ad coenas beatorum in Elyseis campis instructi) ἐκ παίδων εἰσὶ καὶ παρθένων· ἐξάρχουσι δὲ καὶ συνάδουσι Εὐνομὸς τε ὁ Λοκρὸς, καὶ Ἀρίων ὁ Λέσβιος, καὶ Ἀνακρέων, καὶ Στησιχὸρος· κ. τ. λ.*

Non vero nos credimus, solutissimo eas et lasciviores Aeolensium vel Anacreontis modo et ratione confectas fuisse: suspicamur potius, hoc quoque genus cum reliquis epicam magis quam lyricam speciem retulisse. Aetatem tulit argumentum cantilenae Stesichori *Calyce* inscriptae ⁹⁾, qua narrabatur irritus amor flebilisque mors sponte quaesita puellae cujusdam: quod carmen inter amatoria quin numeres nullus dubito ¹⁰⁾. Jam vero liquet aperuisse poetam non sui ipsius ibi, sed alieni animi motus, id quod epicae potius quam lyricae poesi proprium est: epodicam

primam enim τοῦ ἀρχαῖον corripit, τοῦ αἰδεῖν producit, μοιχοῖς ut glossam exterminat.

⁷⁾ Animadv. ad. Athen. pag. 333.

⁸⁾ Ver. histor. II, 15. Cf. fr. L, 1.

⁹⁾ Laud. fr. LIV.

¹⁰⁾ *Partheniorum* licet generi illud carmen cum similibus videatur adscripsisse Athen. XIV. pag. 619, F. Welcker. addend. ad Alcm. pag. 10. l. 12.

licet horum quoque carminum formam Suidae ¹¹⁾ facile concedam. Servatae in erotico genere dignitatis testem fortasse admittes Dionem Chrysostomum ¹²⁾: Οὐδέ γε ᾄδειν τὰ Σαπφούς ἢ Ἀνακρέοντος ἐρωτικά μέλη πρέπον ἂν εἴη τοῖς βασιλεῦσιν· ἀλλ' εἴπερ ἄρα, τῶν Στρωχόρου μελῶν, ἢ Πινδάρου, ἐὰν ἦ τις ἀνάγκη· τύχον δὲ καὶ πρὸς τοῦτο ἱκανὸς Ὅμηρος. De Symposiis sermonem esse h. l., suadet Hesych. s. voc. τριάς Στρωχόρου· ἔθος ἦν παρὰ πότον ᾄδασθαι, ὡς καὶ τὰ Ὀμήρου· credasque ad scolia haec respicere Stesichoria, de quibus scholiasta ad Aristophanem ¹³⁾ verbis hodie corruptis haec tradit: Ἀρχαῖον ἔθος, ἐστιωμένους ᾄδειν ἀκολούθως τὸ πρῶτον, εἰ παύσαιτο τῆς ᾠδῆς. καὶ γὰρ ὁ ἐξάρχης δάφνην ἢ μυρρίνην κατέχων ἤδε Σιμωνίδου ἢ Στρωχόρου μέλη, ἄχρῃς οὐ ἤθελε· καὶ μετὰ ταῦτα, ὃ ἐβούλετο, ἐδίδου, οὐχ ὡς ἡ τάξις ἀπῆται. καὶ ἔλεγεν ὁ δεξιόμενος παρὰ τοῦ πρώτου τὰ ἐξῆς· καὶ κεῖνος ἀπεδίδου πάλιν ὃ ἐβούλετο. Διὰ τὸ πάντας οὖν ἀπροσδοκῆτως ᾄδειν καὶ λέγειν τὰ μέλη, σκόλια εἶρηται, διὰ τὴν δυσκολίαν. Possis autem aequo jure etiam alia carmina lyrica hoc loco intelligere in scoliorum vicem adhibita: nec alia adeo ratione scholium videtur explicandum esse ¹⁴⁾. De indole

¹¹⁾ Voc. τριάς Στρωχόρου, laud. Sect. X. not. 12.

¹²⁾ De regno Or. II. pag. 24, B. Morell.

¹³⁾ Vesp. 1217. (cf. ad Nub. 1358.) Locum fortasse sanabis, verba εἰ παύσαιτο τῆς ᾠδῆς post καὶ μετὰ ταῦτα inserendo, locoque τοῦ ἐξάρχης reponendo ἐξ ἀρχῆς vel ἑξαρχος: vix enim crediderim ἐξάρχης vocem in vicem τοῦ ἑαρχος alibi esse adhibitam. Probant emendationem aliorum de scoliorum ratione sententiae, ab Ilgenio collectae (Disquis. de scol. poes. pag. LXXXV. — XC.) e Suida (voc. σκολίων), Athenaeo (XV. pag. 694.), Plutarcho (Sympos. Quaest. I, 1. pag. 615, B.).

¹⁴⁾ Firmari haec videntur Ilgenii disquisitione doctissima de diversis cantilenarum convivalium generibus, cujus summam, omissis testibus, liceat apponere. Quippe docet, „initium et

autem et ratione et forma Stesichori scolorum omne arbitrium nos suspendere aequum est: quamquam in scolia sive in carmina amatoria illa ad scolorum leges cantata magnam certe partem pertinet poetae quae passim laudatur dulcedo et suavitas ¹⁵). Alcmanis denique antecessoris lusus, quum maximam partem in partheniis versarentur ¹⁶), a Stesichoriis non possunt non alieni fuisse. Denique autem, ut ad prooemii hujus summam et primarium finem revertamur, si revera Athenaeus supra laudatus ¹) tam effusi amoris carmina legit in Stesichoriis: quid obstat quin sequentium alicui ejusdem nominis poetae ea assignemus?

Κ α λ ύ κ α.

LIV.

1. *Athen.* XIV. pag. 619, D. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τετάρτῳ περὶ Μουσικῆς ἡδον, φησὶν, αἱ ἀρχαῖαι γυναῖκες Καλύκην τινὰ ᾠδὴν. Σησιχόρου δ' ἦν ποίημα, ἐν ᾧ Καλύκη τις ὄνομα, ἐρῶσα Εὐάθλου νεανίσκου, σω-

„nendi factum esse paeane, omnibus uno ore canentibus (pag. „CLII sqq.). Quo finito, convivator ei, qui primo loco ac- „cumbibat, citharam tradebat, eumque jubebat aliquid canere. „Quibus jussis eum parere necesse erat. Primus ubi cecine- „rat, tradebat citharum secundo, secundus tertio, usque dum „orbis novus inciperet. Si quis citharae imperitus erat, is „sine ea, solam myrtum manu tenens, canebat: effugium can- „tus dabatur nullum. Canebantur Simonidis, Stesichori et „aliorum praestantissimorum, imprimis vero Anacreontis, „carmina, etc. (pag. CLV sqq.). Videntur etiam HomERICA „carmina cantata esse (pag. CLVII.). Tertium genus sunt sco- „lia. Per orbem et haec canebantur, sed serie interrupta, et „a doctioribus (pag. CLIX sqq.).” Videtur Scholiasta tertium hoc genus cum secundo confudisse.

¹⁵) V. C. Tzetz. Chil. IV, 141. V, 488. ἀβρύνει Σησιχόρος τοῖς μύθοις. Adde Christodor. Ecphras. vs. 125 sqq. laud. Diss. sect. VI, init.

¹⁶) Cf. Welcker. Alcman. pag. 10 sq.

φρόνως εὔχεται τῇ Ἀφροδίτῃ γαμηθῆναι αὐτῷ, ἐπεὶ δὲ ὑπερεῖδεν ὁ νεανίσκος, κατεκρήμνισεν ἑαυτήν· ἐγένετο δὲ τὸ πάθος περὶ Λευκάδα. Σωφρονικὸν δὲ πάνυ κατεσκεύασεν ὁ ποιητὴς τὸ τῆς παρθένου ἥθος, οὐκ ἐκ παντὸς τρόπου θελούσης συγγενέσθαι τῷ νεανίσκῳ, ἀλλ' εὐχομένης, εἰ δύναιτο, γυνὴ τοῦ Εὐάθλου γενέσθαι κουριδία, ἢ, εἰ τοῦτο μὴ δυνατόν, ἀπαλλαγῆναι τοῦ βίου.

2. Eustath. ad Hom. pag. 1236. Ἦν δέ τις Καλύκη ὠδὴ, Στησιχόρου ποίημα, ἐπὶ τινι Καλύκῃ κατακρημνισθείσῃ δι' ἔρωτα.

Aeoli filia fuisse videtur Calyce, Thessaliae regis¹⁾. Alia de virgine ferebatur Hesiodi fictio²⁾: Τὸν δὲ Ἐνδυμίωνα Ἡσίοδος μὲν Ἀεθλίου τοῦ Διὸς καὶ Καλύκῃς³⁾ παῖδα λέγει, κ. τ. λ. In Thessalia autem vixisse Stesichori Calycen, Leucas docet rupes: Euathli nomen ex Aëthlio Hesiodi videtur originem ducere. — Caeterum memorabile est, ad eundem illum locum Sapphus quoque mortem referri, ex simillima causa sponte quaesitam.

Ῥαδινά.

LV.

Strab. VIII. pag. 347, D. Καὶ ἡ Ῥαδινὴ, ἣν Στισίχορος ποιῆσαι δοκεῖ, ἥς ἀρχή· Ἄγε Μῶσα^{a)} λυγεῖα^{b)}, ἄρξον ἀοιδᾶς ἐρατῶν ὕμνους^{c)} Σιμίων περὶ παίδων ἐρατᾶ φθεγγόμενα λύρα. Σαμίους^{d)} ἐντεῦθεν λέγει τοὺς παῖδας· ἐκδοθεῖσαν ἄρτην Ῥαδινὴν εἰς Κόρινθον τυράννῳ φησὶν ἐκ τῆς Σάμου πλεῦσαι πνέοντος Ζεφύρου, — οὐ δὴ πουθεν τῆς Ἰωνικῆς Σάμου — τῷ δ' αὐτῷ ἀνέμῳ καὶ ἀρχιθέων εἰς Δελφούς, ὄντα ἀδελφὸν^{e)} αὐτῆς, ἐλθεῖν, καὶ τὸν

LIV. 1) Vide Apollod. I, 7, 3. §. 4.

2) Ap. Schol. Apollon. Rhod. IV, 57. cf. Apollod. I. 7, 5.

Pausan. V, 1, 2. Conon. ap. Phot. anrrat. XIV, init.

3) Καλύκῃς Cod. Paris.

ἀνεψιὸν ἐρῶντα αὐτῆς, ἄρματι εἰς Κόρινθον ἐξορμήσαι παρ' αὐτήν. Ὁ δὲ τύραννος, κτείνας ἀμφοτέρους, ἄρματι ἀποπέμπει τὰ σώματα· μεταγνοὺς δὲ ἀνακαλεῖ καὶ θάπτει.

a) Μοῦσα ad Homeri dialectum legendum esse putamus: neque enim alibi poëta οἱ pro οὐ reposuit cum Pindaro et Theocrito, neque ὦ ad ejusdem Theocriti vel Alcmanis rationem ¹⁾. Alcmanem noster imitatus est ingeniose, ille enim carmen quoddam ²⁾ sic incipit: Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα, θύγατερ Διός, ἄρχ' ἐρατῶν ἐπέων κ.τ.λ.

b) Repone λιγεί' ἄρξον.

c) Heynius Ἐρατῶ, νόμους legere jubet, praeter necessitatem, opinor: nec magis necessarium nec venustum adeo ἐρατῶς ὕμνωσ quod Blomfieldius reposuit. Ut enim taceam de Dorismo illo jam notato, quemque nec pse Britannus constanter admisit ³⁾: languida est haec lectio propter insequens ἐρατᾶ λύρα.

d) Σαμίους vox deerat: Blomfieldius minus recte pist παῖδας eam inseruit. Sermo est de Samo insula prope Ithacam sita.

e) Videtur ἀνεψιὸν legendum esse, aut latiore sensu ἀδελφὸν interpretandum.

Fragmentum hos ad rhythmos revoca:

Ἄγε Μῦσα λιγεί', ἄρξον ἀοιδᾶς, ἐρατῶν ὕμνων
Σαμίων περὶ παίδων ἐρατᾶ φθεγγομένα λύρα.

υυ — υυ — — υυ — — υυ — υ — (bis)

Trinetri sunt chorianbici cum duplici anacrusi et iambo.

LV.) Cf. Thiersch. gramm. graec. §§. 238. 242. ed. tert.

²⁾ ap. Hephaest. de metr. pag. 22. Welcker. fr. IV.

³⁾ Cf. v. c. coll. fragm. Blomf. IV, 1. 2.

D.

Bucolicum carmen.

LVI.

Aelian. var. hist. X, 18. Ἐκ δὲ τούτου (τοῦ Δάφνιδος) τὰ βουκολικὰ μέλη πρῶτον ᾗσθη, καὶ εἶχεν ὑπόθεσιν τὸ πάθος τὸ κατὰ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. Καὶ Στησίχορόν γε τὸν Ἱμεραῖον τῆς τοιαύτης μελοποιΐας ἀπάρξασθαι.

Parum sibi constant opiniones de generis hujus inventore ¹⁾: sed nolo de diversissimis illis traditionibus h. l. iudicium ferre. Audiamus vero Heynium ²⁾ caute de iis disserentem et ab omni parte probandum: „Sunt „qui bucolici carminis initia in aetate aurea, sunt qui in „Arcadia aut in Sicilia quaerant. Alii auctorem Diomum „aliquem, alii Daphnidem, hi Stesichorum, illi Theocritum faciunt. Sed fluctuat haec disputatio et incerta fertur, quod non animadverterunt docti homines aliud esse „carmen pastoritium, quo homines qui greges pascere, „ut nostris temporibus ita primis statim vitae humanae „initis longum diem fefellerint, aliud, quo homines ingeniosi vitae rusticae bona ac delicias certa ratione et „arte adumbrarint.” Liqueat tamen, Stesichorum neutri horum generi adscribendum esse; ut enim prius illud tacite praeteream: Theocriti quoque et Maronis consilia procul habuit, quum fabula, ad mythicas fortasse vel ad amatorias odas pertinente, adversam Daphnidis patria affinis fortunam conquereretur. Ostendat autem laudati carminis nexum cum eroticis Nostri cantilenis ipsorum ar-

LVI. ¹⁾ Cf. Schol. graec. Theocr. argum. init. Servium ad Virgil. Bucol. init. Auct. vit. Virgil. Donat. c. 21. Diomed. l. III. pag. 483. Putsch. Athen. XIV. pag. 619. Diod. Sic. IV, 84.

²⁾ Prooem. ad Virgil. Bucol. init.

gumentorum superstitem similitudo: patriam communem Theocritus ¹⁾):

‘Ο δὲ Τίτερος ἐγγύθεν ἄσει,
ὥς ποτατὰς ξενίας ἡράσσατο Δάφνης ὁ βώτας,
χ’ ὡς ὄρος ἀμφοπολεῖτο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν,
‘Ιμέρα αἴτε φύοντι παρ’ ὀχθαῖσιν ποτάμοιο.

Rem uberius plures narrant ⁴⁾), fortasse ex Stesichoro: D’ Orvillius etiam Doctissimus, hanc suspicionem firmat. Ait enim ⁵⁾): „Videtur hic, Daphnin ad oppidum ab Himeram nostro fluvio ⁶⁾ XXV. millibus passibus remotum, esse extinctum. Sed etiam ideo circa hunc Himeram, statuerem illum versatum fuisse, quia Stesichorus ex urbe Himeram oriundus Bucolicon, sive carmen de Daphnide primus invenisse traditur, teste Aeliano, et quia vero est simile, poetae huic argumentum patrium placuisse, unde Dan. Heinsius ⁷⁾), ingeniose tamen magis quam vere, bucolicum carmen autumat Theocrito, dictum τὸν ἐφ’ ‘Ιμέρα ὕμνον.”

LVII.

Vibius Sequester de flumin. etc. voc. Himeram. pag. 11. Oberl. Himeram oppido Thermitanorum ^{a)}) dedit nomen Himeram. Hoc flumen in duas findi ^{b)}) partes ait Stesichorus: unam in Tyrrhenum mare, alterum in Lybicum decurrere.

¹⁾ VII, 72 sqq.

⁴⁾ Diod. Sic. IV, 84. Serv. ad Virgil. V, 20. VIII, 68. Sil. Ital. XIV, 466. Schol. Theocr. Idyll. VII. Parthen. Erot. 29. Suid. voc. Δάφνης.

⁵⁾ Sicul. pag. 26.

⁶⁾ Cf. de eo frgm. I. VII. Respicit ad Servii verba (ad Virg. Ecl. VIII, 68.): „Daphnidem ab irata Nympha Nomia amatrice luminibus orbatum, dein in lapidem versum esse. Apud Cephaloeditanum oppidum saxum esse dici quod formam hominis ostendet.”

⁷⁾ Lectt. Theocritt. Cap. III. pag. 300.

^{a)} *Taurotaminitanorum* ed. Flor. *Taurominitanorum* ed. Tolos.

^{b)} *scindi* 1, *fundi* 2 codd. mss.

E bucolico de Daphnide carmine hoc fragmentum desumptum esse, Theocritus alique ante laudati lectori persuadebunt.

E.

F a b u l a e.

Stesichoriae cujusdam fabulae argumentum jam supra nobis expositum est ¹⁾: erunt fortasse qui quaerant, pedestri sermone an versibus id genus poeta coluerit. Numeris inclusos fuisse ejus apologos ²⁾ crederemus propter constantem aliorum poëtarum usum, etiamsi non alio quidquam loco de iis traditum esset ³⁾: de genere disceptari potest rhythmorum, de eo quum testes deficiant. Fabulas, quatenus certe ante alios Lessingii solertia, ad ipsius Stesichori partim exemplum, de earum natura exposuit ⁴⁾, Homerica ut praeteream vestigia ⁵⁾, apud Graecos ante nostrum poëtam confecit epico metro Hesiodus ⁶⁾, iamborum epodis Archilochus ⁷⁾, immixtis etiam dactylicis rhythmis. Sed Alcaeus postea lyricis numeris in eodem genere usus est ⁸⁾: ut non absurdum sit, putare, Himerensis lyriçi exemplum eum secutum esse. Cavendum

E. ¹⁾ Diss. sect. VI. not. 10 sqq.

²⁾ Nobiscum Grauertus facit in Diss. de Aesopo sect. II. pag. 14.

³⁾ Vide fr. LIX. fin.

⁴⁾ Opp. Tom. II. pag. 168 sqq. ed. Carlsr.

⁵⁾ De quibus docte Grauertus egit l. c. pag. 11 — 13.

⁶⁾ *Epy. x. ημ.* vs. 200 sqq. cf. Grauert. pag. 13.

⁷⁾ Vide fr. Archil. LXVII. LXVIII. Liebel. coll. ed. alt.

⁸⁾ Apud Athen. lib. XV. pag. 695, A. cf. Grauert. pag. 14.

tamen ne eatenus Suidae ⁹⁾ obsequaris, ut illas quoque narratiunculas statuas stropharum epodicarum formam retulisse.

LVIII.

Ἴππος καὶ ἔλαφος.

1. *Aristot. Rhetor. II, 20.* Λόγος δὲ, οἷος ὁ Στησιχόρου πρὸς Φάλαριν, καὶ Αἰσώπου ὑπὲρ τοῦ δημαγωγοῦ. Στησίχορος μὲν γὰρ, ἐλομένων στρατηγὸν αὐτοκράτορα τῶν Ἱμεραίων Φάλαριν, καὶ μελλόντων φυλακὴν δίδουαι τοῦ σώματος, τᾶλλα διαλεχθεὶς εἶπεν αὐτοῖς λόγον. Ἴππος κατεῖχε λειμῶνα μόνος· ἐλθόντος δὲ ἐλάφου καὶ διαφθείροντος τὴν νομὴν, βουλόμενος τιμωρῆσασθαι τὸν ἔλαφον ἡρώτα τὸν ἄνθρωπον εἰ δύναίτο μετ' αὐτοῦ κολάσαι τὸν ἔλαφον. Ὁ δὲ ἔφησεν, εἰν λάβῃ χαλινὸν καὶ αὐτὸς ἀναβῇ ἐπ' αὐτὸν ἔχων ἀκόντια· συνομολογήσαντος δὲ καὶ ἀναβάντος, ἀντὶ τοῦ τιμωρῆσασθαι αὐτὸς ἐδούλευσεν ἤδη τῷ ἄνθρωπῳ. Οὕτω δὲ καὶ ὑμεῖς, ἔφη, ὁρᾶτε μὴ τοὺς πολεμίους βουλόμενοι τιμωρῆσασθαι ταῦτό πάθητε τῷ ἵππῳ· τὸν μὲν γὰρ χαλινὸν ἤδη ἔχετε, ἐλόμενοι στρατηγὸν αὐτοκράτορα· εἰν δὲ φυλακὴν δῶτε καὶ ἀναβῆναι ἐάσητε, δουλεύσετε ἤδη Φαλάριδι.

2. *Conon. Narrat. XLII. ap. Phot.* Ὡς Γέλων ὁ Σικελιώτης τυραννίδι ἐπιθέσθαι διανοούμενος Ἱμεραίων ἐθεράπευσεν τὸν δῆμον, καὶ κατὰ τῶν δυνατῶν ὑπερμάχει, καὶ ἡγάπα τὸ πλῆθος, φυλακὴν τοῦ σώματος αἰτοῦντι αὐτῷ ὥρματο δίδουαι. Στησίχορος δ' ὁ Ἱμεραῖος ποιητὴς ὑποτοπήσας ἐπιχειρεῖν αὐτὸν τυραννίδι, στὰς αἶνον ἔλεξεν εἰς τὸ πλῆθος, εἰκόνα τοῦ μέλλοντος πάθους. Ἴππος, φησί, νεμόμενος ἐφοῖτα πιούμενος ἐπὶ κρήνην· ἔλαφος δὲ τὸ πεδῖον διελθοῦσα τὴν τε πόαν κατέστειβε καὶ τὸ νᾶμα ἐτάραττε. Καὶ ὁ ἵππος ποδῶν

⁹⁾ Voc. τριὰ Στησιχόρου.

τὴν ἀδικουσαν τιμωρῆσαι, τάχει δὲ ποδῶν λειπόμενος, ἄνδρα κυνηγέτην βοηθὸν ἐκάλει· ὁ δὲ, εἰ χαλινὸν δέξοιτο καὶ ἀναβάτην, ῥᾶστα ἀμύνειν αὐτῷ ὑπισχεῖτο. Καὶ ἐγένετο οὕτω, καὶ ἡ μὲν ἑλαφος ἀκοντίοις ἐκείτο βληθεῖσα, ὁ δὲ ἵππος ἤσθετο δεδουλωμένος τῷ κυνηγέτῃ. Τοῦτ', ἔφη, δίδοικα αὐτός, ὦ Ἱμεραῖοι, μὴ νῦν δῆμος ὄντες τῶν ἐχθρῶν μὲν διὰ Γέλωνος περιγένησθε, αὐτοὶ δὲ ὕστερον Γέλωνι δουλεύσητε.

Supplet Canon ex parte Aristotelem. Litem de tyranni nomine supra ¹⁾ vide compositam. Quod eadem haec fabula, cervo in aprum mutato, inter Gabriae ²⁾ et Phaedri ³⁾ illas legitur, id neminem hodie comunovebit de Aesopo auctore somniare, ut quem laudati fabulatores accurate expresserint ⁴⁾.

LIX.

Γεωργός καὶ αἰτός.

Aelian. Nat. animal. XVII, 37. Ἀλοῶντες ἄνθρωποι τοῦ ἡλίου καταφλέγοντος, δίψῃ πιεζόμενοι, τὸν ἀριθμὸν ἐκκαίδεκα, ἕνα ἐαυτῶν ἀπέστειλαν ἐκ πηγῆς γειτνιώσης κομίσαι ὕδωρ. Οὐκοῦν ὁ ἀπὼν τὸ μὲν δρέπανον τὸ ἀμνητικὸν διὰ χειρὸς εἶχε, τὸ δὲ ἀρυστικὸν ἀγχείον κατὰ τοῦ ὤμου ἔφερεν· ἐλθὼν δὲ καταλαμβάνει αἰτὸν ὑπὸ τινος ὄψεως ἐγκρατῶς τε καὶ εὐλαβῶς περιπλακέντος ἀποπνιγόμενον ἤδη. Ἐτυχε δὲ ἄρα καταπτάς μιν ἐπ' αὐτὸν ὁ αἰτός, οὐ μὴν κρείττων γενόμενος, οὐδὲ τῆς ἐπιβουλῆς ἐγκρατῆς ἐγένετο, οὐδὲ τοῦτο δὴ τὸ Ὀμηρικὸν τοῖς ἑαυτοῦ τέκνοις τὴν δαῖτα ἐκόμισεν· ἀλλὰ ταῖς ἐκείνου σπείραις περιπεσὼν ἑρμασιν ἐμελλεν οὐ μὰ Δι' ἀπολεῖν, ἀλλ' ἀπολέσθαι. Εἰδὼς οὖν ὁ γεωργός ἡ

LVIII. ¹⁾ Diss. sect. 9.

²⁾ Tetrastich. XXIII.

³⁾ L. IV. fab. 3.

⁴⁾ Confer et Grauert. Diss. sect. III. init. pag. 15.

ἀκούων, τὸν μὲν εἶναι Διὸς ἄγγελον καὶ ὑπηρέτην, εἰδώς γε μὴν κακὸν θηρίον τὸν ὄφιν, τῷ δρεπάνῳ τὰ προειρημένῳ διακόπτει τὸν θῆρα, καὶ μέντοι καὶ τῶν ἀφύκτων ἐκείνων εἰργμῶν τε καὶ δεσμῶν τὸν ἄετον ἀπολύει. Ὀδοῦ μέντοι πάρεργον τῷ ἀνδρὶ ταῦτα καὶ διὰ διεπέπρακτο, ἀρυσάμενος δὲ τὸ ὕδωρ ἤκε, καὶ πρὸς τὸν οἶνον κεράσας ὥρεξε πᾶσιν· οἱ δὲ ἄρα ἐξέπιον, καὶ ἀμυστὶ καὶ πολλὰς ἐπὶ τῷ ἀρίστῳ· ἐμελλε δὲ καὶ αὐτὸς ἐπὶ ἐκείνοις πιέσθαι· ἔτυχε γὰρ ὑπηρέτης κατ' ἐκείνῳ πῶς τοῦ καιροῦ, ἀλλ' οὐ συμπότης ὢν. Ἐπεὶ δὲ τοῖς χεῖλεσι τὴν κύλικα προσῆγεν, ὁ σωθεὶς ἄετος ζωάγρια ἐκτίνων οἱ, καὶ κατὰ τύχην ἀγαθὴν ἐκείνου ἔτι διατρίβων περὶ τὸν χώρον, ἐμπίπτει τῇ κύλικι, καὶ ἐκταράττει αὐτὴν καὶ ἐκχεῖ τὸ ποτόν. Ὁ ὃν ἠγανάκτησε, καὶ γὰρ ἔτυχε διψῶν, καὶ λέγει· εἴτα μέντοι σὺ μὲν ἐκεῖνος ὢν (καὶ γὰρ καὶ τὸν ὄρνιν ἐγνώρισε) τοιαύτας ἀποδίδως τοῖς σωτῆροι τὰς χάριτας; ἀλλὰ πῶς ἔτι ταῦτα καλὰ; πῶς δ' ἂν καὶ ἄλλος σπουδὴν καθεύσθαι θελήσει εἰς τινὰ αἰδοῖ Διὸς χαρίτων ἐφόρου τε καὶ ἐπόπτου; Καὶ τῷ μὲν ταῦτα εἶρητο, καὶ ἐφρεύγετο· ὁρᾷ δὲ ἐπιστραφεὶς τοὺς πiónτας ἀσπαίροντάς τε καὶ ἀποθνήσκοντας. Ἦν δὲ ἄρα, ὥς συμβαλεῖν, ἐμημεκῶς εἰς τὴν πηγὴν ὁ ὄφιν, καὶ κεράσας αὐτὴν τῷ ἰῷ. Ὁ μὲν ἄετος τῷ σώσαντι ἀμοιβῇ τῆς ἰσοτίμου σωτηρίας ἀπέδωκε τὸν μισθόν.

Λέγει δὲ Κράτης ὁ Περγαμηνὸς ὑπὲρ τούτων καὶ τὸν Στησίχορον ἄδειν ἐν τινὶ ποιήματι οὐκ εἰσφοιτήσαντί που εἰς πολλοὺς, σεμνόν τε καὶ ἀρχαῖον, ὥς γε κρίνειν ἐμὲ, τὸν μάρτυρα εἰσάγων.

LX.

1. *Aristot. Rhetor. II, 21.* Ἀρμόττει δ' ἐν τοῖς τοιούτοις καὶ τὰ Λακωνικὰ ἀποφθέγματα καὶ τὰ αἰνιγματώδη· ὅλον εἴ τις λέγοι ὅπερ Στησίχορος ἐν Λοκροῖς εἶπεν· ὅτι οὐ δεῖ ὑβριστὰς εἶναι, ὅπως μὴ οἱ τέττιγες χαμόθεν ἄδωσιν.

2. *Id. ibid. III, 11.* Καὶ τῶν ἀποφθεγμάτων δὲ τὰ ἀσπελά ἐστιν ἐκ τοῦ μὴ ὃ φησι λέγειν· ὅλον τὸ τοῦ Στσησιχόρου, ὅτι οἱ τέττιγες ἐαυτοῖς χαμόθεν ἄσονται.

Verba paraenetici alicujus carminis finem fuisse liquet. Ad priorem locum docte Buhlius: „Castigavit Stesichorus Locrenses, et a contumeliosa improbaque agendi ratione absterruit, obscure significans, agros eorum postea devastatum, arboresque ita excisum iri, ut ubi consistant cicadae non habeant, sed humi cogantur canere: teste enim Aristotele ¹⁾ non nascuntur cicadae ubi arbores non sunt. Eandem sententiam laudans Demetrius Phalereus ²⁾ eam non Stesichoro sed Dionysio Syracusano tribuit. Vide etiam Eustathium ad *Il. III, 151.*” Addi poterat, cicadas apud Locrenses plurimas fuisse et multum garrulas ³⁾: constat hinc in Locrenses revera illa dicta fuisse. Videtur tamen Aristoteles verbis illis ἐν Λοκροῖς ipsum carminis titulum exhibuisse ⁴⁾: nude enim alias Λοκροῖς reposuisset sive εἰς Λοκρούς. De Stesichori cum Locrensibus affinitate supra ⁵⁾ quaedam notata sunt.

LX. ¹⁾ Hist. animal. V, 30. Cicades arboribus insidentes canere et Meleager docet Anthol. Jac. T. I. pag. 362. epigr. 196. et Schol. Villosa. ad *Il. III, 151.* Cod. A. B. L.

²⁾ Περὶ ἱερῆρας pag. 95. coll. pag. 213.

³⁾ Ex Plin. Hist. nat. XI, 27. coll. Paul. Silentiar. epigr. 54. Anthol. T. I. pag. 202.

⁴⁾ Fabulae quoque Alexidis comici Λοκροῖς occurrit titulus ap. Athen. III. pag. 123, E.

⁵⁾ Diss. sect. III.

F.

Elegiae Stesichoro tributae. Nomi Stesichorii.

Ad Phalaridearum epistolarum nugas ut iterum redeamus, legitur illic passim ¹⁾, Nicoclem Syracusanum, virum summi et ordinis et dignitatis, ipsum fratrem quatuor minimum dierum itinere misisse ad Phalarin petitem, ut non breviori altero itinere ad Stesichorum mitteret, et carmen in Clearistam uxorem suam nuper mortuam peteret. Igitur Himeram quanto studio quantaque commendatione posset Phalarin misisse, nec multo post alteram epistolam dedisse, qua gratias pro humanitate tam singulari ageret. Hoc rumore excitatum Pelopidam quendam summo opere contendisse, ut uni de suis eandem gratiam peteret ²⁾: sed repulsam tulisse. Quam contra rem Bentleius, sed parum, ut videtur, accurate, haec fere argumentatur ³⁾: „Carmen hoc in Clearistam μέλος vocat et μελωδίαν, quod ei notat odam lyricam: mox vero ⁴⁾ id ἐλεγείον, elegiam vocat, quae differt a μέλος, quam Pindarus a Theognide, vel ab Horatio Tibullus. Praeterea: num non ipsi ad Stesichorum litteras dare potuissent, et dono aliquo oblato voti compositiones fieri? nonne constat Bacchylidem, Simonidem, Pindarum et reliquos ejus generis Musas venales habuisse? Sed constat ex Aristotele ⁵⁾, ante Simonidem lyricos Musam venalem non habuisse. Carmen autem illud quod μέλος simul et ἐλεγείον appellatum est, non hoc nobis suadet, omnino id compositum non fuisse; nec adeo

F. ¹⁾ Epist. XIX. XX. XXI.

²⁾ Epist. XXII.

³⁾ Dissert. Phalar. XV. pag. 40.

⁴⁾ Epist. XX.

⁵⁾ Rhetor. III, 2.

mirum, alio idem loco ⁶⁾ etiam *ἐπαινος ἐν ποιήσει* nec non *ὑμνωδία* nominari. Monuit contra Britannum jam Lennepius ⁷⁾, quodvis carminum genus etiam *μέλος* solere appellari: mox eundem prorsus probamus putantem, „nil obstare, quominus accipiamus sophistam de „*ἐλεγείῳ μεμελοποιημένῳ*, i. e. musicis juncto modis, „cogitare, sive revera elegiam velis intelligere, sive epitaphium alio versuum genere conscriptum, sive denique „*ἐπη* qualia Stesichorum, teste Plutarcho ⁸⁾, videamus „pro more lyricorum sui temporis *μεμελοποιηκέναι*.” Videtur autem, ut liceat, salvo aliorum iudicio, de subobscura illa re sermonem instituere, revera poëta elegiacum genus, vel certe affine quoddam coluisse. Erat enim imitator *νόμων* Olympi ⁹⁾, cui elegorum primordia tribuebantur ¹⁰⁾: quidni ergo ille quoque carmina potest composuisse quae vel per eos quibus uteretur nomis elegiacam quandam speciem prae se ferrent? *Νόμος* quid significet, nondum ad liquidum perductum esse videtur, altiorique videtur studio singularis de eo disquisitio relinquenda esse: in hoc tamen errasse nobis videtur Schneiderus ¹¹⁾, quod putat idem eum fuisse atque *harmoniam, modum*. Videntur enim constitisse e certis modis quod ad concinentem carminibus musicam attinebat, certisque rhythmis e cantus et verborum numeri respectu. Dilucide enim Plutarchus ¹²⁾: *Οὐκ ἐξῆν μεταφέρειν τὰς ἁρμονίας καὶ τοὺς ῥυθμούς, ἐν γὰρ τοῖς νόμοις ἐκάστῳ διετήρουν τὴν οὐκείαν τάξιν*. Est itaque *νόμος* fere nostrum *Weise*: quae voces etiam etymo simul prope cognatae sunt. Sed

⁶⁾ Epist. XIX.

⁷⁾ Ad Phalar. epist. XX. pag. 99.

⁸⁾ De Mus. III. ex Heraclide. laud. Diss. sect. X. not. 13.

⁹⁾ Plut. de Mus. VII.

¹⁰⁾ Pollux Onomast. IV, 10. Plut. de Mus. VII.

¹¹⁾ In Lex. graec. s. h. v.

¹²⁾ De Mus. VI.

hoc modo nostra differt a Graeca, quod etiam certos carminis rhythmos semper illa postulat, altera non aequè, sed ex usu quodam rariore ita quoque adhibetur ut illos excludat: siquidem verum est quod Cl. Boeckhius evincit ad Pindarum ¹³⁾, odas rhythmis profecto diversissimas, Pyth. II. et Isthm. I., uno eodemque nomo Castorio decantatas esse. Alia erat, sed antiqua tantummodo nomorum conditio quod cantus sive succinentis instrumenti rhythmum unum eundemque habuerunt usque ad Timothei, musicae artis depravatoris, tempora. Et citharoedici quidem nomi legitimus rhythmus erat dactylicus, hexameter, teste Plutarcho ¹⁴⁾; "Οτι δὲ οἱ κιθαρωδικοὶ νόμοι οἱ πάλαι ἐξ ἐπῶν συνίσταντο, Τιμόθεος ἐδήλωσε· τοὺς γὰρ πρώτους νόμους ἔπεισι διαμιγνύων, διθυραμβικὴν λέξιν ᾗδεν, ὅπως μὴ εὐθύς φανῇ παρανομῶν εἰς τὴν ἀρχαίαν μουσικήν. Semel vero talia ausus mox dithyrambi fere et choricarum odarum rhythmos solutiores referebat, nisi quod e triade epodica non constaret. Aristoteles enim ¹⁵⁾: Διὰ τί οἱ νόμοι οὐκ ἐν ἀντιστροφῶις ἐποιοῦντο, αἱ δὲ ἄλλαι ὥδαί αἱ χορικάι; *Aulodicos* autem tibicinum nomos, a citharoedicis distinctos ¹⁶⁾, legitimum sibi assumpsisse elegiacum metrum, hujus rei licet traditio certis verbis nusquam, quantum scio, occurrat, colligendum esse videtur ex Plutarchi verbis ¹⁷⁾: Καὶ ἄλλος δ' ἐστὶν ἀρχαῖος νόμος, καλούμενος Κραδίας, ὃν φησὶν Ἰππώναξ Μίμνερμον ἀνλῆσαι· ἐν ἀρχῇ γὰρ ἐλεγεία μεμελοποιημένα οἱ ἀνλωδοὶ ᾗδον. Mimnermi elegiaci carmina μελωδηθῆναι docet Chamaeleon apud Athe-

¹³⁾ De metr. Pind. l. III. pag. 276. not. 2.

¹⁴⁾ De Mus. IV. Verba τοὺς πρώτους νόμους verte: *priores suos nomos.*

¹⁵⁾ Probll. XIX, 15.

¹⁶⁾ Plut. de Mus. III. IV.

¹⁷⁾ De Mus. VIII. Cf. de h. l. Welcker. frgm. Hipponact. 69. et imprimis Franck, Callin. pag. 128 sq.

naeum ¹⁸⁾). Unice vero aulodicos nomos, exclusis usque citharoedicis Stesichorum confecisse vel adhibuisse Plutarchus tradit ¹⁹⁾): *Ὅτι Στεσίχορος ὁ Ἱμεραῖος οὔτε Ὀρχέα, οὔτε Τέρπανδρον, οὔτε Ἀρχιλόχον* ²⁰⁾, *οὔτε Θαλήταν* ²¹⁾ ἐμιμήσατο, ἀλλ' Ὀλυμπον ²²⁾, χρησάμενος τῷ ἀρματίῳ νόμῳ καὶ τῷ κατὰ δάκτυλον εἶδει, ὃ τινες ἐξ ὀρδίου νόμου φασὶν εἶναι, ἄλλοι δὲ τινες ὑπὸ Μυσῶν εὐρῆσθαι τοῦτον τὸν νόμον. Phrygiae haud dubie originis erat ille ἀρμάτιος νόμος ²³⁾, nexusque praeterea arctissimus est Phrygum sive Mysorum tibiae cum elegia, ut ex locis collatis et aliunde constat: jam ergo quidni concedamus Stesichorum etiam ejusmodi ἐλεγεία μεμελοποιημένα confecisse, pro carmine licet illo in Clearistam edito neutiquam contendamus? Cavendum enim est ne ideo quod fictitiae sunt istae litterae, res etiam quas continent omnes aequè commentitias esse credamus. Luculento fuit hujusmodi erroris exemplo Lennepius ²⁴⁾, de temere laudatis *Ἀχαιῶν νόστοις* sophistam arguens. Porro nonne oda quoque in Calycen confecta, quae infelicem puellae amorem celebrabat ²⁵⁾, nonne narratio de crudeli Rhadiniae Samiae internecione, Corinthiaci jussu tyranni facta ²⁶⁾, nonne bucolicum de Daphnide carmen, quo occaecatum Deae ira juvenem poeta conquerebatur ²⁷⁾, res erant elegiaca tibia dignissimae? Non denique alienum

¹⁸⁾ I. XIV. pag. 620, C.

¹⁹⁾ De Mus. III.

²⁰⁾ Sic post Casaubonum et Schweigh. ad Athen. XIV. pag. 620, C. editores reposuerunt loco *Ἀντίλοχον* vulgatae olim lectionis.

²¹⁾ Citharoedicos nomos illi fecerant, ipso Plutarcho teste I. c.

²²⁾ Aulodicorum nomorum inventor erat, teste Plutarcho I. c.

²³⁾ Vide Etym. M. voc. ἀρμάτιος. Eurip. Orest. 1379. Pors.

²⁴⁾ Ad Epist. Phal. IX. pag. 49, 1. Cf. nos supra ad fr. XXXV.

²⁵⁾ Fr. LIV.

²⁶⁾ Fr. LV.

²⁷⁾ Fr. LVI.

prorsus esse videbatur, duo aetatem tulisse vetera in Clea-
ristam epitaphia ²⁶).

G.

Fragmenta incerti loci.

LXI.

*Aristot. Hist. animal, V, 9. (V, 8, §. 4. Schneid.). Πάν-
των δὲ σπανιώτατον ἰδεῖν ἀλκυόνας ἐστὶ· σχεδὸν γὰρ
περὶ πλειάδος δύσιν καὶ τροπὰς ὁρᾶται μόνον, καὶ ἐν
τοῖς ὑφόρμοις πρῶτον ὅσον περιπταμένη περὶ τὸ πλοῖον
ἀφανίζεται εὐθύς· διὸ καὶ Σησίχορος τοῦτον τὸν τρό-
πον ἐμνήσθη περὶ αὐτῆς.*

Schneiderus ad h. l.: „πρῶτον vocem omisit Rhen.,
„et cum Mediceo etiam Camus. Locum Stesichori hodie
„ignoramus, sed ex simili Pindarico in schol. ad Apol-
„lon. Argonaut I, 1084. memorato conjicere licet, Ste-
„sichorum halcyonem Argonautis solventibus e portu ap-
„parentem fecisse.” Paulo recessit a Stesichoro Apol-
lonius l. c.

*Ἡ δ' ἄρ' ὑπὲρ ξανθοῖο καρήατος Αἰσονίδαο
πρωτὰτ' Ἀλκυονίδος λιγυρῇ ὀπὶ θεοπίζουσα
λῆξιν ὀρινόμενων ἀνέμων· συνέηκε δὲ Μόψος,
ἀκταίης ὄρνιθος ἐναΐσιμον ὅσσαν ἀκούσας.*

Pindarum vero eum sequutum esse docet Schol. ad
voc. ὅσσαν· εὐλόγως δὲ ὅσσαν εἶπε τὴν ἀλκυόνας φω-
νὴν· ὑπὸ γὰρ Ἡρας ἦν ἀπεσταλμένη, ὥς φησι Πίνδαρος.
Notat Schneiderus ¹) ex illis Philostratum ²) ea quae de

²⁶) Meleagri alterum (Anthol. Jac. T. I. pag. 358.) in virginem,
alterum (T. I. pag. 502.) Bianoris grammatici in matrem ali-
quam ejus nominis.

LXI. ¹) Partim in schedis ad Pind. frgm. Paeon. XI. pag. 573.
Boeckh.

²) Imagg. II, 15. pag. 833.

Haleyonibus et Glaucō Argonautis apparentibus tradat, videri debere ex Pindaro aut ex Stesichoro sumsisse. — Primo loco hoc fragm. posuimus, quum ad Argonauticas res videretur pertinere.

LXII.

1. *Athen.* XII. pag. 512, F. Τοῦτον οὖν (τὸν Ἡρακλέα), φησὶν (ὁ Μεγακλείδης), οἱ νέοι ποιηταὶ κατασκευάζουσιν ἐν ληστοῦ σχήματι μόνον περιπορευόμενον, ξύλον ἔχοντα καὶ λεοντῆν καὶ τόξα· καὶ ταῦτα πλάσαι πρῶτον Σιησίχορον τὸν Ἱμεραῖον. Καὶ Ξάνθος δὲ ὁ μελοποιός, πρεσβύτερος ὢν Σιησιχόρου, ὥς καὶ αὐτὸς ὁ Σιησίχορος μαρτυρεῖ, ὥς φησὶν ὁ Μεγακλείδης, οὐ ταύτην αὐτῷ περιτίθῃσι τὴν στολὴν, ἀλλὰ τὴν Ὀμηρικὴν. — Exscripsit

2. *Eustath.* ad *Hom.* pag. 1279. Ἄλλοι δὲ τῶν μάλιστα νεωτέρων, ὥς καὶ ὁ Ἱμεραῖος Σιησίχορος, ἄλλοιον παραδεικνύουσι τὸν Ἡρακλέα, ἐν ληστοῦ σχήματι περιπορευόμενον, ξύλον ἔχοντα καὶ λεοντῆν καὶ τόξα.

Homerus illi arcum ¹⁾ tribuit et pharetram ²⁾ loro ornato instructam, et nil praeterea. Intellexit autem Megacledes, Homericorum heroum arma vestesque Xanthi Herculem tulisse, ex Hesiodi quoque imitatione ³⁾. Scripserat ille Megacledes de Homero libros quinto fere ante Athenaeum saeculo ⁴⁾, nec mirum itaque carmina eum legisse ex Stesichoriis quae Deipnosophistae aetatem non tulerint. Eandem quidem illam armorum mutationem Pindandro quoque nonnulli tribuebant ⁵⁾; qua mutatione Muellerus ⁶⁾ autumat insigniorem simul omnium rerum Hercu-

LXII. ¹⁾ Od. VIII, 224. XI, 606. II. V, 392.

²⁾ Od. XI, 608 sqq.

³⁾ Herc. scut. 122 sqq.

⁴⁾ Vixit ante Chamaeleontem Heraclidae Pontici aequalem: v. Schweigh. ad. l. c.

⁵⁾ V. Strab. XV. p. 473. Casaub.

⁶⁾ Dorer T. II. pag. 475.

learum variationem a Stesichoro sive Pisandro profectam esse. Rem nos concedimus propter alia multa indicia: argumentationem minus probamus. Caeterum utramque herois speciem confudit Apollodorus ⁷⁾, ubi enarratis ensem, arcum, thoracem, pepłum quí donaverint, haec addit: ῥόπαλον μὲν γὰρ αὐτὸς ἔτεμεν ἐκ Νεμίας: ex Stesichoro adeo manare haec potuerunt.

LXIII.

Pausan. IX, 11, 1. Ἐπιδεικνύουσι δὲ (οἱ Θηβαῖοι) Ἡρακλέους τῶν παίδων τῶν ἐκ Μεγάρας μνηῆμα, οὐδὲν τι ὁμοίως τὰ ἐς τὸν θάνατον λέγοντες ἢ Στησίχορος ὁ Ἰμεραῖος καὶ Πανύασις ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐποίησαν.

Insertam fuisse narrationem Geryonidi Muellerus ¹⁾ credit. Quonam jure? non video: haud vero innotuisse videntur Viro Docto alii Herculis fabularum tituli. — Videtur mythus, qualem e Stesichoro Panyasis dederat, notior fuisse Pausaniae aevo illis quae Thebani tradebant: fortasse igitur eundem illum ex Asclepiade scholiasta Homeri ²⁾, et ex Euripide Hyginus ³⁾ nobis exhibuerunt. De numero et nominibus liberorum variis locuples est Pindari scholiasta ⁴⁾.

LXIV.

Plutarch. de Herod. malign. pag. 857, E. De Hercule (II, 42 sqq.) Aegyptiaco: Καίτοι τῶν παλαιῶν καὶ λογίων ἀνδρῶν οὐχ Ὅμηρος, οὐχ Ἡσίοδος, οὐκ Ἀρχίλοχος, οὐ Πείσανδρος, οὐ Στησίχορος, οὐκ Ἀλκμάν, οὐ Πίνδαρος Αἰγυπτίου ἐσχον λόγον Ἡρακλέους, ἢ Φοῖνικος, ἀλλ' ἓνα τοῦτον ἴσασι πάντες Ἡρακλία τὸν Βοιωτίον ἡμῖν καὶ Ἀργεῖον.

⁷⁾ II, 4, 11. §. 9.

LXIII. ¹⁾ Dor. T. II. pag. 475.

²⁾ Ad Od. XI, 268.

³⁾ Fab. XXXII. CCXLI.

⁴⁾ Ad Isthm. IV, 104.

Temporum seriem tantum non ita servavit Plutarchus ut Stesichoro Alcmanem praeponere placuerit: Muellerus (Dor. T. II. pag. 463 sq.) aliter videtur Plutarchi sententiam intellexisse.

LXV.

Etymol. M. voc. ἀνασφῆλαι· ἀναρῶσθῆναι· σφῆλον γὰρ τὸ ισχυρόν. Στησίχορος ἐρίσφηλον ἔφη τὸν Ἡρακλέα, ἴσον τῷ ἐρισθενῇ.

LXVI.

1. *Schol. Venet.* ¹⁾ ad Il. XXI, 575. ἵππει κεν ὕλαγμόν ἀκούσῃ· Ἀρίσταρχός φησί τινες γράφειν κυνυλαγμόν· οὕτω καὶ Ζηνόδοτος. Καὶ Στησίχορος δὲ ἔοικεν οὕτως ἀνεγνωκέναι· φησί γοῦν ἀπειρεσίοιο κυνυλαγμοῖο.

2. *Eustath. ad Hom.* pag. 1251. ἀπειρεσίου κυνυλαγμοῦ scribit, in reliquis a scholiasta non discrepat. Ursinus pag. 83. ex Eustathio κυνηλαγμοῦ laudat: sed ῆ et ῡ litterae saepius confunduntur in veteribus libris manu scriptis et impressis ²⁾. Prius scholium vitiose Blomfieldius sic exhibet: ἀπειρέσιοι κυνυλαγμοί. Bekkeri lectioni praeter dialectum rhythmus adversari videtur: quapropter legendum esse censeo fragmentum ad Eustathii rationem. — Relatum est ad *Syoteras* a Suchfortio, ab Harlesio ³⁾ ad *Scyllam*; probabile utrumque: quamquam *Cerbero* quoque, vel *Geryonidi*, propter *Orthrum* canem, aliisve centum fabulis eadem legi potuerunt. Blomfield. Harlesium secutus est.

LXVII.

1. *Etymol. M.* voc. ἡλίβατος· Στησίχορος Τάρταρον ἡλίβατον τὸν βαθὺν λέγει. Eadem

LXVI. ¹⁾ E cod. Venet. B. et Victor. bibl. Monac. Bekker.

²⁾ Cf. v. c. Canteri syntagma crit. cap. I. pag. 30 sq.

³⁾ Epimetr. ad Fabric. Bibl. Gr. in catal. carmum. Stesich.

2. Photius et

3. Hesych. h. v. exhibent.

LXVIII.

Plutarch. de El in Delph. pag. 394, B. Καὶ πρότερος ἔτι τούτου ὁ Στησίχορος· μάλα τοι μάλιστα παιγμοσύνας φιλεῖ μολπὰς τε Ἀπόλλων, κήδεά τε στοναχὰς τε Αἴδας ἔλαχεν.

Initio fragmenti nonnihil vitii subesse putat Blomfieldius, nescio an minus recte. Sensus planus est, modo μάλα vocem ad φιλεῖ, μάλιστα ad παιγμοσύνας μολπας τε referas: minus etiam ex rhythmis in illis versuum crustulis tale quid suspicari licuit. Legendum esse videtur:

μάλα τοι μάλιστα
παιγμοσύνας τε φιλεῖ μολπὰς τ' Ἀπόλλων,
κῆδεα δὲ στοναχὰς τ' Αἴδας ἔλαχεν.

υυ - υ - υ

⌊ υυ - υυ - - ⌊ υ - υ̃

⌊ υυ - υυ - υυ - υυυ

Primus versus logaoedicus fortasse fuit dactylico-trochaicus. Ante φιλεῖ metri causa τέ addidimus, Blomfieldium secuti; alteram illam post κῆδεα voculam cum eodem in δὲ mutavimus; audacius autem versu altero ille καὶ μολπὰς reposuit.

LXIX.

Etymol. M. voc. Τυφαιεύς· Ἡσιόδος αὐτὸν γῆς γεναλογεῖ· Στησίχορος δὲ, Ἥρας μόνης, κατὰ μνησικακίαν Διὸς, τεκούσης αὐτόν.

Hesiodi versus sunt Theog. 821 sq. Stesichorus autem secutus est genealogiam Homerici carminis in Pythium Apollinem vs. 128 sqq.

δαιμόν τ' ἀργαλέον τε Τυφάονα, πῆμα θεοῖσιν,
ὃν πότ' ἄρ' Ἥρη ἔτικτε, χολωσαμένη Διὶ πατρί·
εὐτ' ἄρα δὴ Κρονίδης ἐρικυδέα γείνατ' Ἀθήνην
ἐκ κορυφῆς, ἥ δ' αἶψα χολώσατο πότνια Ἥρη, κ. τ. λ.

Hos Eudocia ¹⁾ aliique exscripserunt. De varia nominis huius monstri scriptura videndus est Heynius ad Apollodorum ²⁾: de nexu cum Herculis rebus Hesiodus ³⁾ docens Orthrum canem Geryonis, Cerberum, Lernaean hydram, Nemeum leonem, e Typhaone patre cum Echidna procreatos esse: quibus addas ex Apollodoro ⁴⁾ draconem Hesperidarum poma custodientem et Caucasium Promethei vulturem.

LXX.

Strab. VIII. pag. 356. Casaub. Στησίχορος δὲ καλεῖ πόλιν τὴν χώραν Πίσαν λεγομένην.

Rem retulit Muellerus ¹⁾ ad ludos Olympios ab Hercule institutos ²⁾, et ad Geryonidem inde, quum tamen pleno jure vix Heracleis in universum fabulis adscribi potuisset.

LXXI.

1. Athen. IV. pag. 154, F. Ὅποτε δὲ παροξύνεται, τὸ μάχεσθαι ῥῆμα περιέχει· ὡς ἐν τῷ πυγμαῖος, ναυμαῖος,

αὐτόν σε πυλαμάχῃ ^{a)} πρῶτον παρὰ Στησιχόρῳ, κ. τ. λ. Ad Martem haec pertinere docet

2. Schol. Venet. ad Il. V, 31. Ἄρες — τειχεσιπλῆτα· ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τειχεσιβλήτα, ὃ τείχη καταβάλλων· Ποσειδῶνος δὲ ἔργον τὸ ἐκ θεμελίων καταβάλλειν καὶ τὰ ἐπίγεια σείειν, Ἄρεος δὲ τοῖς τείχεσι προσπελάζειν· καὶ ἐστὶν ἐπίθετον ἀνάλογον τῷ ^{b)} παρὰ Στησιχόρῳ πυλαμάχῳ ^{c)}.

LXIX. ¹⁾ Violar. pag. 406. Eustath. ad Hom. pag. 345. cum schol. Leidens. Schol. ad Lycophr. 177.

²⁾ I, 6, 3. init.

³⁾ Theog. 309 sqq. 327 sqq.

⁴⁾ II, 5, 11. §. 2. et 12.

LXX. ¹⁾ Dor. T. II. pag. 475.

²⁾ V. Heyn. ad Apollod. II, 7, 2. §. 6.

a) Legebatur *πυγμαῖος*, quod e cod. msc. emendavit Schweigh. ad h. l., ratus, si hoc vocabulo usus esset Stesichorus, verba ejus proxime post *πυγμαῖος*, ante *ναυμαῖος* legi debuisse.

b) Vitiosam lectionem *τὸ παρὰ* expunxit Bekkerus, et ante eum Lobeckius¹⁾.

c) Lectio *πυλεμαῖος*, quam plurimi libri exhibent, subscriptam vero Cod. Venet. A. Bekker., mendosam habet secundam syllabam, ut jam Lobeckius vidit l. c.: productam etiam rhythmus videtur postulare. Scribendum fortasse *πυλαίμαχος*, quo nomine Aristophanes²⁾ appellat Minervam, Atheniensium in Pylo expugnanda adjutricem. Cf. Lobeck. ad Phrynich. l. l. Idem coniecit Blomfieldius in Add. ad Stesich. fragmn. (Mus. crit. Cantabrig. 1826. Vol. II. N. VIII. p. 607.) e glossa Hesychii. *Absurde*, inquit, *Hesychius: Πυλαίμαρχος· πολέμαρχος· καὶ ὄνομα κύριον. Confudit, ut opinor, duas glossas, Πυλέμαρχος· πολέμαρχος, Aeolice scilicet, et Πυλαίμαχος (i. e. Πυλαιμένης) ὄνομα κύριον.*

Verba laudata apte poteris ad Herculis pugnam cum Marte Cycni adjutore³⁾ referre, nisi malis pro hymni aliqujus in deum decantati exordio ea habere.

LXXII.

Eustath. ad Hom. pag. 316. Στησίχορος δὲ πάτρωα τὸν κατὰ πατέρα πρόγονον εἶπεν, ἔνθα παρ' αὐτῷ Ἀμφίλοχος ἔφη τό·

πάτρω' ἐμὸν ἀντίθεον Μελάμποδα.

Μελάμπους γὰρ οὐ' Ἀντιφάτης, οὐ' Οἰκλῆς, οὐ' Ἀμφιάραος, ὅθεν Ἀμφίλοχος.

Legebatur *πάτρωα ἐμόν*. Fragmentum hoc, ab editoribus hucusque omissum, quo referendum sit valde est dubium. Erat Amphilocho infans adhuc belli prioris

LXXI. ¹⁾ Ad Phryn. Parerg. c. IV. pag. 648.

²⁾ Eqq. 1172.

³⁾ Vide fr. XII.

contra Thebas tempore ¹⁾; Epigonorum postea expeditioni intererat ²⁾, secundum quosdam fratri fert opem ad matrem Eriphylen interficiendam ³⁾. Postea Helenae procis adscriptus ⁴⁾ Trojam profectus est: unde redux factus, gravatus domesticis infortuniis alterum Argos condidit ad Ambracium sinum ⁵⁾. Vates fuit, habuitque post mortem Oropi Atticae et Ciliciae Malli oracula nota ⁶⁾. Ad Thebanas igitur, vides, ut ad Troianas res, ad Nostos adeo verba pertinere possunt.

LXXIII.

1. *Apollod. III, 10, 3, §. 4.* Κυνόρτου δὲ Περιήρης, ὃς γαμῇ Γοργοφόνην τὴν Περσέως, καθάπερ Στησίχορος φησι, καὶ τίττει Τυνδάρεων, Ἰκάριον, Ἀφαρέα, Λεύκιππον.

2. *Tzetzes ad Lycophr. pag. 61, A. Pott.* Ἡ δὲ ἱστορία τοιάδε· Ἰακίνθου ἀδελφὸς Κυνόρτης, Κυνόρτου δὲ παῖς Περιήρης· οὗ καὶ Γοργοφόνης, τῆς Περσέως, κατὰ Στησίχορον Τυνδάρεως, Ἰκάριος, Ἀφαρεὺς καὶ Λεύκιππος.

Ad Helenam male hoc fragmentum retulit Heynius ad Apollodorum l. c.

LXXIV.

Schol. Eurip. Orest. 243. Στησίχορος φησιν, ὥς θύων τοῖς θεοῖς Τυνδάρεως Ἀφροδίτης ἐπελάθετο· ἡ δὲ θεὸς ὀργισθεῖσα διγάμους τε καὶ τριγάμους καὶ λειψάνδρους αὐτοῦ τὰς θυγατέρας ἐποίησεν. Ἐχει δὲ ἡ χρῆσις οὕτως· Οὕνεκα Τυνδάρεως ῥέζων ἅπασι θεοῖς μιᾷς λάθετο ἡπιοδώρου Κύπριδος, κείνα δὲ Τυνδάρεω κούραις χολωσαμένη διγάμους τε καὶ τριγάμους τίθησι καὶ λιπесоήνορας.

Habes ipsius Helenae vituperii partem et fere summam: quamquam dubium est ad Trojae excidium locum recte referamus an ad Orestiam, Clytaemnestram enim

LXXII. ¹⁾ Paus. V, 17, 4.

²⁾ Apollod. III, 7, 2. §. 5.

³⁾ Apollod. III, 7, 5. §. 2.

⁴⁾ Apollod. III, 10, 8. §. 2.

⁵⁾ Thuc. II, 68.

⁶⁾ Liv. XLV, 27. Paus. I, 34, 2.

non leviter culpat. Illud *τριγάμους* ad Helenam respicit: nupserat enim haec secundum Stesichorum ¹⁾ Theseo ante Menelaum. Fragmentum Blomfieldius ad Helenam retulit cum pluribus ejusdem generis: quod quam falsum sit hic nolo repetere ²⁾.

Verborum, ut leguntur, distributio metrica difficilis est, certe dubia. Illud δὲ post *κείνα* expunxit Blomfieldius, alia quaedam audacius mutavit ³⁾. Leviori medela sic fortasse versus restitues:

Οὔνεκα Τυνδάρεως ῥέ-
ζων ἅπασι θεοῖσι μιᾷς λάθ' ἠπιοδώρου
Κύπριδος, κείνα δὴ Τυνδάρεω κού-
ρας χολωσαμένα διγάμους τριγάμους τε τίθῃσι
καὶ λιπασήνορας.

_ υυ - υυ - ῡ
x υ _ υυ - υυ - υυ - υυ - ῡ
_ υ - - x - _ υυ - ῡ
x υ _ υυ - υυ - υυ - υυ - υ
_ υυ - υυ

Vss. 2. et 4. Pentametri dactylici sunt, praemissa basi trochaica: Vs. 3. monometer trochaicus et dimeter dactylicus cum basi spondaica, sive trimeter est ut vs. 1. Fragmentum hoc in Antholog. lyric. edidit Mehlhornius, cuius metra paullo differunt a nostris. Sine causa ille pro *χολωσαμένα* scripsit *χωσαμένα*.

LXXV.

Schol. Aristoph. Pac. 800. Καὶ αὕτη ἡ πλοκή Στησιγόρειος, φησὶ γάρ·

LXXIV. ¹⁾ Fr. XXII.

²⁾ Expositum est de illa re Diss. sect. VII., quo delegamus lectorem.

³⁾ En ipsos illius versus:

Οὔνεκα Τυνδάρεως
ῥέζων πᾶσι θεοῖσι, μιᾷς Κύπριδος λάθ' ἠπιοδώρου·
κείνα Τυνδάρεω κούραισι χολωσαμένα διγά-
μους τριγάμους τε τίθῃσι
καὶ λιπασήνορας.

Singulorum autem reprehensione supersedeo.

Ὅταν ἦρος ὦρα κελιδῇ χελιδών·

Hariolatur Blomfieldius ratus εἴαρος forsan legendum esse. Videtur prior versus in priorem vocis ὦρα syllabam exiisse. De sensu fragmenti vide nos ad fr. XXXIX.

LXXVI.

Schol. Apollon. Rhod. IV, 1310. Πρῶτος Στησίχορος ἔφη σὺν ὄπλοις ἐκ τῆς τοῦ Διὸς κεφαλῆς ἀναπηδῆσαι τὴν Ἀθηνᾶν.

Humani aliquid scholiastae accidisse videtur: in Homérico certe hymno ¹⁾ Minerva audit

Τριτογενῇ· τὴν αὐτὸς ἐγείνατο μητιέτα Ζεὺς
σεμνῆς ἐκ κεφαλῆς, πολεμήϊα τεύχε' ἔχουσιν,
χρύσεα, παμφανόωντα· σέβας δ' ἔχε πάντας ὀρώντας
ἀθανάτους.

Mythi originem ex Hesiodo quaeras ²⁾: uberius de eo disseruit Heynius ad Apollodorum ³⁾. Notat ibi ille quod et nobis quondam in mentem venit, illud si verum sit, Homericum in Palladem hymnum Stesichoro esse recentiore. — Tribuerunt quidam Stesichoro Palladis hymnum ⁴⁾: tale ut ad carmen locum referre possis.

LXXVII.

Ῥαδινούς δ' ἐπέεμπον ἄκοντας.

Idem ibid. ad III, 108. Ῥαδινῆς· τρυφερῆς· Ἀνακρέων δὲ ἐπὶ τάχους ἔταξε τὸ ῥαδινόν· ῥαδινούς πώλους· Ἰβυκος δὲ ἐπὶ τῶν τὸν οὐρανὸν βασταζόντων κιόνων, ῥαδινούς ἀντὶ τοῦ εὐμεγέθεις λέγει. Στησίχορος δὲ ἐπὶ τοῦ εὐτόνου· ῥαδινούς κ. τ. λ.

Schol. Paris. et Ursin. ἐπέεμπον exhibent. De vocis significato adde schol. Aeschyl. Prom. 400.: ῥαδινῶν· ἀπαλῶν, παρθενικῶν.

LXXVI. ¹⁾ IX, 4 sqq. Ilg.

²⁾ Theog. 886 sqq. 924 sqq.

³⁾ I, 3, 6.

⁴⁾ Vide fr. inc. auct. n. XCVII.

LXXVIII.

Δεῦρ' ἄγε Καλλιόπεια λίγεια.

Eustath. ad Hom. pag. 9. fin. Οὐ μόνον Ἡσίοδος ἐκ τῆς τῶν Μουσῶν ἐπικλήσεως ἄρχεται, ἀλλὰ καὶ — καὶ Στησίχορος ἐν τῷ· δεῦρ' ἄγε Κ. λ. Πάντως δὲ καὶ ὁ ποιητὴς τὴν Καλλιόπην θέλων ἐπικαλέσασθαι οὐκ ἐκφωνεῖ αὐτήν, ἀλλὰ σεμνότερον ὀνόματι γενικῶ τῷ θεᾷ χρῆται, καὶ ἀφίησι ζητεῖν τὸν συνετὸν ἀκροάτην τίς ἂν εἴη αὕτη —. Στησίχορος δὲ τὸ κύριον ἐκφωνεῖ ἐν τῷ Καλλιόπεια λίγεια.

Suspensus est Blomfieldius ad *Rhadinam* ¹⁾, Eustathium his verbis carminis illius initium memoriter citasse: ut vix dicas evolvisse eum laudatum scholiastam. Idem Britannus autumat hunc versum ab Horatio expressum esse illis ²⁾:

Descende coelo et dic age tibia

Regina longum Calliope melos.

Multo vero aptius Nostri ut exemplum Alcanem editores allegant ³⁾.

LXXIX.

*Ἀτελέστατα γὰρ καὶ ἀμήχανα
τοὺς θανόντας κλαίειν.*

Stobaei Florileg. Tit. CXXIV. n. 15. Στησιχόρου.

Ἀτ. γ.

Ἀτέλεστα cod. Paris. B. ap. Gaisf. *Καὶ* omisit Trincav. *Κλαίειν* ed. Blomf.

Finis versus post *θανόντας* videtur fuisse, aut *τὸν θανόντα* esse reponendum.

LXXX.

Idem ibid. Tit. CXXVI. n. 5. Στησιχόρου.

Θανόντος ἀνδρὸς πᾶς ἀπόλλυται χάρις.

LXXVIII. ¹⁾ Fr. LV. nostr. collect.

²⁾ Od. III, 4.

³⁾ Laud. ad fr. LV.

Sic Grotius et Gaisford. ex emendatione Scaligeri.
Apud Ursinum, Trincavellum et Gesnerum antea legebatur:

Θανόντος ἀνδρὸς πᾶς ὅλντ' ἀνθρώπων χάρις.

Gesneri hic est margo: Alii

Θανόντος ἀνδρὸς πᾶσα πολιὰ ποτ' ἀνθρώπων
χάρις.

Sic enim Gaisford. ed. Lips. Blomfieldius πολλά exhibet.

Blomfieldus edidit:

Θανόντος ἀνδρὸς πᾶς ἀπόλλντ' ἀπ' ἀν-
θρώπων χάρις.

putans Scaligeri conjectura si vera sit, non esse Stesichori,
sed tragici cujusdam versus. Neque nos facile iambicos
trimetros lyricum poetam adhibuisse crediderimus: illi po-
tius Stesichoro versum adscripserimus, quem Athenis a.
Ol. CII. victoriam nactum esse Marmor Parium memo-
rat¹⁾. Sed audacius profecto viri illi ἀνθρώπων vo-
cem expunxerunt ceteraque mutaverunt: quamquam cer-
tum de genuina lectione iudicium non facile tuleris.

Jacobsius²⁾ haec efficienda esse suspicatar:

Θανόντος ἀνδρὸς
πᾶς ἀπολειτ' ἀπό γ' ἀνθρώπων χάρις.

De metro addit: „Versus sunt lyrici. Prior iambicus
„monometer hypercatalecticis; alter tetrameter dactylicus.”

Vide tamen an commodius Blomfieldii lectionem ex
Gesneri illo margine ita resingas:

Θανόντος ἀνδρὸς
πᾶς ἀπόλλνται ποτ' ἀνθρώπων χάρις.

Trochaici dimetri et trimetri inter Stesichorios versus a
veteribus grammaticis recensentur.

LXXX. ¹⁾ Laud. diss. sect. II. not. 15.

²⁾ In libro nuperrime edito: Stobenses lectiones pag. 12 sq.

Stesichorus.

LXXXI.

*Eustath. ad Hom. pag. 1441. Στησίχορος δὲ (λέγει)·
ὑπερθυμέστατον ἀνδρῶν.*

Sermo est de comparationis formis rarioribus.

LXXXII.

*Idem ibid. pag. 772. Ἡ παροιμία τοὺς φθονερούς
καὶ ψογερούς τελχῖνας, ὡς ἐκ τῶν εἰρημένων, καλεῖ. Στη-
σίχορος δὲ, φασί, τὰς κῆρας καὶ τὰς σκοτώσεις τελχῖ-
νας προσηγόρευσε.*

Legebatur σκυτώσεις, quod quid sit nescio. Or-
portuna est glossa Etym. Magn. voc. Τελχίν· ἡ ἐς θά-
νατον καταφρά. — Alieni sunt Cretae aliarumque insu-
larum incolae, primi illi aeris fabricatores, de quibus cf.
Lobeckium De bell. Eleusin. P. I. et Hoeck. Cret. p. 345 sq.

LXXXIII.

1. *Athen. V. pag. 180, E. Καλεῖ δὲ Στησίχορος μὲν
τὴν Μοῦσαν ἀρχεσίμολπον.*

2. *Eustath. ad Hom. pag. 1480. Καὶ Στησίχορος δὲ
καλεῖ τὴν Μοῦσαν ἀρχεσίμολπον.*

Blomfieldius temere Μῶσα edidit.

LXXXIV.

*Schol. ad Hom. Il. VI, 507. Στησίχορος κοιλωνύ-
χων ἵππων πρύτανιν τὸν Ποσειδῶνα φησιν.*

LXXXV.

*Choerobosc. ad Theodos. f. 66. in Bekker. Anecd. Gr.
p. 1397. Μεσόνυξ, μεσόνυχος, εἰς τῶν ἐπτά πλανήτων
παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις ὀνομάζεται. μέμνηται Στη-
σίχορος.*

LXXXVI.

*Schol. Apollon. Rhod. IV, 973. Ὀρείχαλκος· εἶ-
δος χαλκοῦ, ἀπὸ Ὀρείου τινὸς γενομένου εὐρετοῦ ὀνο-
μασμένος. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν Τελεταῖς φησι μηδὲ ὑπάρ-
χειν τὸ ὄνομα μηδὲ τὸ τούτου εἶδος. Τὸ γὰρ ὀρείχαλ-*

κον ἔνιοι ὑπολαμβάνουσι λέγεσθαι μὲν, μὴ εἶναι δέ. Τῶν δὲ εἰκῇ διαδεδομένων καὶ τοῦτο· οἱ γὰρ πολυπραγμονέστεροί φασιν αὐτὸν ὑπάρχειν. Μνημονεύει καὶ Στησίχορος καὶ Βακχυλίδης· καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ὁ γραμματικὸς σσημεῖται τοῦτο.

Inaurium Veneri ex eo confectarum meminit auctor hymn. Homer. V, 9., ocrearum Hesiod. Scut. Herc. vs. 122., quem ad locum schol. Did. haec notat: Ὀρείχαλκος τὸ λευκὸν χάλκωμα· ἐν ὄρεσι γὰρ εὐρίσκεται. Tzetz. ad h. l. Ὀρ. εἶδος ὕλης οὕτω καλουμένης, ἣτις νῦν οὐχ εὐρίσκεται. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι χύμευσις ἐστὶ χαλκοῦ τοῦ νῦν εὐρισκομένου· οὐ γὰρ σκευασία τινι γίνεται ὁ χαλκὸς λευκός, φύσει πυρρόος ὢν. Atque hoc verisimile est: cf. Heinr. ad l. c. Hesiodi et Spanhem. ad Callim. Lavacr. Pall. 19.

LXXXVII.

Hesych. s. voc. ναυκληρώσιμοι στέγαι· τὰ πανδοζεῖα, ἐπεὶ ἔνιοι ἐμπορεῖα λέγουσιν· ὡς καὶ Στησίχορος, ἐμπορικὸν οἶκον, φησὶν.

LXXXVIII.

Photius s. voc. πέποσχε· Ἀωριέων τινὲς τούτῳ κέχρηται, ὧν καὶ Στησίχορός ἐστι.

Parum caute Blomfield. ad h. l.: „Nescio an Stesichorus in Epicharmi locum irrepserit. Etym. M. pag. 662, 12. ἐν Ἀρπαγαῖς Ἐπιχάρμου· ἃ δὲ Σικελία πέποσχε.”

LXXXIX.

Schol. Vratisl. ad Pind. Ol. IX, 128. Χάρμα· νῦν ἀντὶ τοῦ χαρά. Ὅμηρος δὲ ἐπὶ τῆς μάχης· οἱ δὲ περὶ Ἴβυκον καὶ Στησίχορον χάρμην τὴν ἐπιδορατίδα φασὶν.

XC.

Schol. Aristoph. Avv. 1302. Πηνέλοψ· νήσση μὲν ὅμοιος, περισσότερᾳ δὲ μέγεθος. Μέννηται δὲ αὐτοῦ Στησίχορος καὶ Ἴβυκος.

XCI.

Eustath. ad Hom. pag. 524. Καὶ γὰρ λεύκιππος λέγεται παρὰ Στησιχόρῳ ἐπιθετικῶς.

Mycenarum incolis tribuit Pindarus (Schol. ad Pyth. IV, 207.).

XCII.

Ptolem. Hephaest. III. ap. Phot. pag. 476. (p. 315. Gale.) in titulis mythologicarum quarundam disquisitionum recenset περὶ τῶν παρὰ Στησιχόρῳ ζητουμένων ἀνεσταλίων ὀρνίθων.

* Prior vox aut respuit omnem explicationem aut idem significat atque ἀνεστήριος, ad sanandum idoneus, salubris, felix ¹⁾. Ὀρνίθες tum auguria ²⁾ fuerint, halcyones fortasse illi nautis dextre apparentes ³⁾, nec ne contendere non ausim.

XCIII.

*Hesych. voc. βρυαλίηται· πολεμικοί· ὀρχησται μὲν * αἰδοί που Ἰβυκος καὶ Στησίχορος.*

Kuster ad h. l. „Lege πολεμικοὶ ὀρχησται: „reliqua corrupta. Forte: καὶ ὧδοι παρὰ Ἰβύκῳ καὶ Στησιχόρῳ.” Quas praeterea ille affert aliorum conjecturas, eae minorem etiam veritatis speciem prae se ferunt. Locum etiam Schneiderus ¹⁾ tetigit et Muellerus ²⁾. Nos legere proponimus: βρυαλίηται· πολεμικοί. Ὀρχησται μὲν βρυαλίηται, αἰδοί που Ἰβυκος καὶ Στησίχορος. Quam lectionem ipse Hesychius videtur probare s. voc. ὀρχηστής· ποτὲ μὲν, ὁ χορικός· ποτὲ δὲ, ὁ ἐν πολέμῳ εὐκίνητος.

XCII. ¹⁾ De inversa certe litterarum permutatione res constat: v. Buttmann. gramm. maj. T. I. pag. 74.

²⁾ Cf. Hom. II. XXIV, 219. Aristoph. avv. 719.

³⁾ Cf. fr. LXI.

XCIII. ¹⁾ Voc. βρυάκης in Lex. gr.

²⁾ Dor. T. II. pag. 342 sqq.

XCIV.

Strab. I. pag. 42. Casaub. *Ἡσίοδος δ' ἐν καταλόγῳ φησί·*

*Καὶ κόρυνην Ἀράβοιο, τὸν Ἑρμῶν ἀκάκητα
γείνατο, καὶ Θρονίη κόρυη Βήλοιο ἄνακτος.*

Οὕτω δὲ καὶ Στησίχορος ἔφη.

Locus sic exhibetur in Gaisfordiana Hesiodi editione¹⁾:
legebatur *Ἀράβαιω τήν* vulgo et *Θρονίη* vs. sq.
Laudat haec geographus eo fine ut doceat Homero, Hesiodo, Stesichoro Arabiam appellatam fuisse occidentalem rubri maris oram: qua de re et Apollodorus conferendus²⁾:
Βῆλος δὲ, ὑπομείνας ἐν Αἰγύπτῳ, βασιλεύει μὲν Αἰγύπτου· — καὶ αὐτῷ γίνονται παῖδες δίδυμοι, Αἴγυπτος καὶ Δαναός. — Δαναὸν μὲν οὖν Βῆλος ἐν Λιβύῃ κατώκισεν, Αἴγυπτον δὲ ἐν Ἀραβίᾳ. Bene enim Heynius ad h. l.: „Forte acceptum de una Aegypto per „Nilum divisa, ad orientem appellata Arabia, ad occidentem Libya: nam extra Aegyptum sedes vix assignari „potuere Aegypto ipsa vacua relictæ.” Aequum autem est credere, Beli regnum hinc Arabiae simul, illinc Libyae partem comprehendisse. Non tamen diffiteor, Hesiodi versus ad Strabonis rem probandam minus aptos videri. Neque quem ad mythum illi pertinuerint satis nobis liquet, quum praesertim ipsa nomina partim ignota sint et inusitata: ad Danaum enim et Argolicas res vix eos referas: rectius fortasse ad Heraclidem.

XCIV. ¹⁾ Frgm. IX.

²⁾ II, 1, 4. §. 5.

H.

Fragmenta incerti auctoris.

XCV.

Aristoph. Pac. 775 sqq.

Μοῦσα, σὺ μὲν πολέμους ἀπώσαμένη μετ' ἐμοῦ τοῦ
 φίλου χόρευσον,
 κλείουσα θεῶν τε γάμους ἀνδρῶν τε δαΐτας
 καὶ θαλίας μακάρων· σοὶ γὰρ τὰδ' ἐξ ἀρχῆς μέλει.

Schol. ad h. l. Τὸ ἧ πρὸς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ μέτρου.
 Αὕτη δὲ πλοκὴ ἐστὶ, καὶ ἔλαθεν· σφόδρα δὲ γλαφυρὸν
 εἴρηται, καὶ ἐστὶ Στησιχόρειον.

Binis mox locis Aristophanes ¹⁾, eodem grammatico
 teste, Stesichoria verba suis intexuit, alteriusque adeo
 loci ²⁾ scholium ad nostrum hoc his verbis respicit: Καὶ
 αὕτη ἡ πλοκὴ Στησιχόρειος, φησὶ γὰρ κ. τ. λ. Facile
 ergo concedes verba nostra αὕτη δὲ πλοκὴ ἐστὶ ad
 sequentia spectare, et interpretanda esse: *haec autem in-*
texta sunt, id quod latuit, etc. Et profecto verba illa
 egregie quadrant in poetam a maximis bellis claribusque
 ducibus ad leviorum et jucundiorum carminum lusus quon-
 dam revertentem. Quatenus vero ipsa illius verba comi-
 cus expresserit, alii videant.

XCVI.

Ptolem. Hephaest. Histor. lib. IV. pag. 320. Gale.
 Ἀρχέλαος ὁ Κύπριος Στησιχόρου φησὶ τοῦ ποιητοῦ Ἑλέ-
 νην Ἰμεραίαν ἐρωμένην γενέσθαι, Μικύθου θυγατέρα·
 ἀποστῆσαν δὲ Στησιχόρου καὶ πρὸς Βούπαιλον πορευ-
 θήϊσαν ἀμυνόμενον τῆς ὑπεροψίας τὸν ποιητὴν γράψαι·

Ἑλένη ἐκουσ' ἀπῆρε·
 ψευδῇ δὲ τὸν περὶ τῆς πηρώσεως εἶναι λόγον.

XCV. 1) Vs. 797 sq. laud. fr. XXXIX. vs. 800 sq. laud. fr. LXXV.

2) Schol. ad vs. 800.

Archelaus ille quis fuerit, et quo tempore vixerit incertum est ¹⁾. Locus quantum efficiat de poetae occoecatione supra ²⁾ vidimus. Verbis illis laudatis ipsam Ledaë filiam poeta in *Trojae excidio* fortasse vituperavit, fabula autem narrata procul dubio ignota fuit Platoni, Isocrati, aliisque probae fidei viris de poetae infortunio laudatis: figmentum esse videtur ad Archilochi ³⁾ et Hipponactis ⁴⁾ infelicis amoris imitationem. Nominum errore rem ab Hipponacte ad nostrum transiisse jam alii suspicati sunt ⁵⁾. Bupalus laudatus si celeberrimus ille artifex fuit, qui ad Ol. LX. floruit ⁶⁾, aut concedenda est illa poetarum permutatio: quamquam Welkerus l. c. eam negat: aut alii quam veteri illi Stesichoro res tribuenda est, ut scilicet ipsam Archelai fidem intactam et probam esse velis: caderet tum res in primi Stesichori nepotem, florens cui aetas ad a. Ol. LVII, 1. e chronologia nostra ⁷⁾ consummanda esset. Sed probabilior esse videtur primo illa loco palam data suspicio.

Ῥῦνος εἰς Παλλάδα.

XCVII.

1, α. Schol. Aristoph. Nub. 964. Παλλάδα· εἶδη ἁσμάτων ἀμφοτέρω, τὸ Παλλάδα περσέπτολιν θεάν, καὶ τό, Τηλέπορόν τι βόαμα. Τὸ μὲν οὖν πρότερον Λαμπροκλείους εἶναι φασιν Ἀθηναίου, τοῦ Μίδωνος υἱοῦ· ἔχει δὲ οὕτως·

XCVI. ¹⁾ Cf. Voss. De historr. graecc. lib. III. pag. 401.

Schweigh. ad Athen. in indice auctt. h. v.

²⁾ Diss. sect. VII. not. 16.

³⁾ V. Liebel. Archiloch. comment. §. IV. pag. 14 sq. ed. alt.

⁴⁾ V. Welcker. Hippon. pag. 12 sqq.

⁵⁾ Cf. Welcker. l. c. pag. 13.

⁶⁾ V. Plin. Hist. nat. XXXVI, 5.

⁷⁾ Vide diss. sect. II.

Παλλάδα περσέπτολιν κληῖζω ^{a)} πολεμαδό-
κον ἄγνόν

παῖδα Διὸς μεγάλου δαμάσιππον.

1, β. "Ἄλλως· οὕτως Ἐρατοσθένης ^{b)}). Φρύνιχος αὐτοῦ τούτου τοῦ ἄσματος μέμνηται ὡς Λαμπροκλέους ὄντος, τοῦ Μίδωνος υἱοῦ ἢ μαθητοῦ· ἔχει δὲ οὕτως·

Παλλάδα περσέπτολιν, δεινὴν θεὸν ἐγρεκύν-
δοιμον

ποτικληῖζω, πολεμαδόκον ἄγνάν,

παῖδα Διὸς μεγάλου δαμάσιππον ^{c)}).

καὶ κατὰ Λαμπροκλέα ὑποτίθῃσι κατὰ λέξιν.

1. γ. Cod. Ravennas: ἢ Παλλάδα· ἀρχὴ ἄσματος Φρυνίχου, ὡς Ἐρατοσθένης φησί· Φρύνιχος δὲ αὐτοῦ τούτου μνημονεύει ὡς Λαμπροκλέους ὄντος·

Παλλάδα περσέπτολιν κληῖζω πολεμαδόκον
ἄγνάν.

^{a)} κληῖζω Ald.

^{b)} Lacunosus est locus, et ex Ravennate libro sic fortasse refingendus: Ἀρχὴ ἄσματος Φρυνίχου· οὕτως Ἐρατοσθένης· Φρύνιχος δ' αὐτοῦ κ. τ. λ.

^{c)} Hermannus hos versus restituit:

Παλλάδα περσέπολιν κληῖζω πολεμαδόκον,
ἄγνάν,

παῖδα Διὸς μεγάλου, δεινὰν θεὸν ἐγρεκύν-
δοιμον.

2. Schol. Aristid. Panathen. (pag. 268, D.) pag. 203. ed. Frommel., emend. et auct. ex scholl. Leid. et Monac. Παλλάδα περσέπολιν· ταῦτα Ἀριστοφάνους, ἐν αὐταῖς κείμενα ταῖς Νεφέλαις· ^{d)} εἶδος δὲ τοῦτο ἄσματος καὶ ἀρχή. Τὸν δὲ ποιητὴν αὐτοῦ ^{e)} Ροῦφος καὶ Διονύσιος ιστοροῦσιν ^{f)} ἐν τῇ ^{g)} μουσικῇ Φρύνιχόν τινα, ἄλλοι δὲ φασὶ Λαμπροκλέα ἢ Στησίχορον. Τὸ δὲ δεινὰν γελοίως ἀντίκειται παρὰ τῷ κομικῷ ^{h)}, τὸ γὰρ ἄσμα οὕτως ἔχει·

Παλλάδα περσέπολινⁱ⁾ κλήζω^{k)}, πολεμαδό-
κον^{l)}, ἄγναν^{m)},
παῖδα Διὸς μεγάλουⁿ⁾, δαμόπωλον^{o)} ἄριστον^{p)},
πάρθενον^{q)}.

^{d)} Verba ταῦτα — Νεφέλαις deprompta sunt Frommelio ex Leid. et Monac. Cod. Ursinus sic legebat: *Τινὲς φασὶ Λαμπροκλέα ἢ Στησίχορον τοῦτο ἄδειν· εἶδος γὰρ ἔστι καὶ ἀρχή.*

^{e)} αὐτόν ed. Frommel. e Cod. Mon.

^{f)} ἱστοριογράφουσιν Cod. Leid. et Mon.

^{g)} τῇ ex utroque Msc. inseruit Frommel.

^{h)} παρὰ τῷ κωμικῷ in Msc. L. et M. desunt, sed retinuit Fromm.

ⁱ⁾ sic Ursin. et Frommel: legebatur περσέπτολιν.

^{k)} sic Ursin. et Frommel: κλεισο scholl. edd. et Msc.

^{l)} formam hanc Pindaricam (cf. Pyth. X, 22. Heyn.) Ursin. et Frommel. exhibent; πολεμοδόκον scholl. edd. et Cod. L., πολέμη δόκον Cod. M.

^{m)} sic Codd. L. M. Ursin. Fromm.; ἄγλαν scholl. edd.

ⁿ⁾ sic Ursin Fromm.; μεγάλην scholl. edd. et Cod. L., μέγαν Cod. M.

^{o)} sic Ursin. Fromm., δαμνὴπλον schol. edd. et Cod. L., δαμνηπῶλον Cod. M.

^{p)} sic Codd. L. M. Ursin. Fromm.; ἄριστον edd. vett.

^{q)} sic edd. vett. et Codd. L. et M., sed Ursin. et Frommel. ediderunt Ἀθήνην, ut hexametros fingerent, cuius quidem metri Hermannum antistitem habent supra (not. c) laudatum.

3. Tzet. Chiliadd. I, 25. vs. 689 sqq.

Τούτου τοῦ Στησιχόρου δὲ μέλος ὑπάρχει τόδε·

Παλλάδα περσέπολιν κλήζω, πολεμαδόκον
ἄγναν,
παῖδα Διὸς μεγάλου, δαμνὸπλον ἄριστον
πάρθενον.

Vides ad Aristidis scholiastae rationem haec propius cedere.

Testes pro Stesichoro auctore haudquaquam firmi sunt: quid enim dubia Tzetzae fides et insignis ins contra Phrynichi vel Eratosthenis, ut minus cele praeteream reliqua nomina, diserta testimonia, inter se quamvis ipsi dissentiant? Aristidis autem ille commentor iudicium certe suspendet. Vestigium tamen quod hymni in Palladem confecti inter Stesichoria fragmentum (n. LXXVI.) exstare, hic diffiteri noluimus. Lampro Midonis Atheniensis quis fuerit et quo tempore vivens non constat: dithyramborum confectorem illo nomine dat Athenaeus l. XI. pag. 491. C.

Difficilius etiam in tanta lectionum varietate de verbis certi quid pronunciare. Tutius tamen erit hexatros servare, quippe quos omnes illi scholiastae videri exhibitori fuisse: quapropter videas an tibi placeant

*Παλλάδα περσέπολιν, δεινὰν θεὸν, ἔγρε
δοιμον,*

*παῖδα Διὸς μεγάλου κλήζω, πολεμαδό
ἀγνὰν,*

δαμνὴπῶλον ἄϊστον πάρθενον.

sive malis ἀρίσταν pro ἄϊστον reponere et committis inter se versuum partibus maiorem testium nume sequi reponendo:

*Παλλάδα περσέπολιν κλήζω, πολεμαδόκ
ἀγνὰν*

*παῖδα Διὸς μεγάλου, δεινὰν θεὸν ἔγρεκὺ
μον,*

δαμνὴπῶλον ἀρίσταν πάρθενον.

INDEX SCRIPTORUM

apud quos de Stesichoro testimonia ejusque fragmenta
leguntur.

Respiciunt numeri siglae S. subijuncti ad dissertationis nostrae sectiones earumque notas. Locos asterisco notatos nos primi erimus.

	Urs. pag.	Suchf. pag.	Blomf. fragm.	Nostr. collect.
* <i>Aelian.</i> De nat. anim. XVII, 37.				F. LIX.
* — Var. hist. IV, 26				ad F. XXXVII.
— — — X, 18	95	12	II.	F. LVI.
<i>Ammian. Marcellin.</i> XXVIII, 4	94			S. IX, 26.
<i>Antipater Sidon.</i> Epigr. in Jac. Anthol.				S. IX, 1.
T. I. pag. 328				F. LXXXIII, 1.
<i>Apollod.</i> III, 10, 3. 6. 4.	86			F. XVIII, 2.
— — — 6. 12.	85		VII.	S. VII, 13.
* <i>Apostol., Mich.,</i> Proverb. XV, 67				S. IX, 10.
* <i>Aristid. Orat.</i> T. I. pag. 152 Steph.			IV, 1	E. L, 4.
— — — pag. 462	86			F. L, 5.
* — — — T. III. pag. 466				E. L, 6.
— — — pag. 519				F. XLV, 2.
* — — — T. III. pag. 92 Jebb.				F. XCV.
* <i>Aristoph.</i> Pac. 775 sqq.				F. LXI.
<i>Aristot.</i> Hist. anim. V, 9	84			F. LVIII, 1.
— Rhetor. II, 20	84		inc. 21	F. LX, 1.
— — — 21	81		inc. 4	F. LX, 2.
— — — III, 11			inc. 4	F. XLVI.
<i>Athen.</i> III. pag. 81, D		28	IV, 2	F. XV.
— — — 95, D	82	42	XVII.	F. LXXI, 1.
— IV. pag. 154, F	83		inc. 7	F. II.
— — — 172, D	80	9	I, 1	F. III.
— — — 172, E	80	9	I, 2	F. LXXXIII, II.
— V. pag. 180, E	83		inc. 8	F. LI.
* — VI. pag. 250, B				F. XLVII.
— X. pag. 451, D		29	IV, 3	F. XXIV, 1.
— — — 456, F	81 sq.	30	IX, 2	F. X, 3.
— XI. pag. 469, E	79	14	III, 1	F. X, I.
— — — 781, D			III, 2	F. VII, 1.
— — — 499, A	82	19	III, 3	F. VII, 2.
— — — 499, E				F. XLIV, 3.
— — — 505, B	306	24	V, 1	F. LXII, 1.
— XII. pag. 512, F		21	III, 6	F. XXXVII.
— — — 513, A	84 sq.	37	XII, 6	Prooem. C, 1.
— XIII. pag. 601, A	89	39	XIII.	F. XXVI, 2.
— — — 610, C	87	34	IX, 5	F. LIV, 1.
— XIV. pag. 619, D	84	36	X.	S. XII, 9.
— — — 620, C	97			Prooem. C, 6.
— — — 638, E	89			F. II.
— — — 645, E		10		F. LXXXV.
* <i>Choerobosc.</i> Ad Theodos. fol. 66. (in Bekker. Anecd. Gr. pag. 1397.)				S. VI, 1.
* <i>Christodor.</i> Ecphras. 125 sqq.				S. IX, 7.
<i>Chrysostomus, Dio,</i> Orat. T. I. pag. 24	95			Prooem. E, 12.
— — — — — pag. 25	95	32		F. XXXII.
— — — — — pag. 162	306	25	V, 1	S. VII, 9.
— — — — — —				F. XIX.
— — — — — —				F. XLV, 4.
* — — — — — pag. 559				S. IX, 15.
<i>Cicero</i> In Verr. II, 35				S. X, 13.
— Ep. ad. Att. IX, 12				S. IX, 5. II.
<i>Clemens Alexandr.</i> Strom. I. pag. 308, C Syll.				F. XLIV, 5.
				Prooem. B, 1.

	Urs. pag.	Suchf. pag.	Blomf. fragm.	Nostr. collect.
Conon. Narrat. XVIII. ap. Phot. -	305sq.	23	IV, 1	S. VII, 3. F. L. not. 4. F. LVIII, 2.
— — — XLII. —				S. II. init.
Cyrril. c. Julian. (s. l.) —				S. X, 12.
*Diogenian. Proverb. VII, 14. —				S. XI, 12.
Diomed. l. III. pag. 523 Putsch. —				S. X, 21.
Dionys. De comp. verb. T. II. p. 19 Sylb. —				S. IX, 12.
— — — — — p. 28 —				S. IX, 21.
— De vet. investig. T. II. p. 69 —	89			S. IX, 14.
Epigramm. in IX lyr. Jac. Anthol. —	61			S. IX, 22.
T. II. pag. 62 —				S. IV, 2.
— in IX lyr. Jac. Anthol. —				S. IX, 3.
T. II. pag. 203 —				F. I, 3.
— in IX lyr. Annal. Brunck. —				F. LXV.
T. III. pag. 24 —				F. LXVII, 1.
— e Ferret. Mus. lapidar. —				F. I, 2.
pag. 354 —				F. L. 8.
*Etym. Gud. s. v. Κυλλαρίς —				F. LXIX.
Etym. Magn. s. v. ἀναστροφή —				S. I, 2.
— — — — — —				S. II. init.
— — — — — —				S. II. init.
— — — — — —				F. LXXXVIII.
Eudocia Violar. Villos. Anecd. T. II. —				F. XXIII, 1.
pag. 385 —				F. LXXXII.
Eusebius Chronic. a. Ol. XLII. —				F. XCI.
— — — — — —				F. LXXXIV.
Eustath. ad Hom. pag. 9 sq. —	79	32	inc. 9	F. XXIII, 2.
— — — — — —				F. LIV, 2.
— — — — — —				F. LXVI, 2.
— — — — — —				F. LXII, 2.
— — — — — —				S. VIII, 19.
— — — — — —				F. XXIV, 2.
— — — — — —				S. VIII, 19.
— — — — — —				F. LXXXI.
— — — — — —				F. LXXXIII, 2.
— — — — — —				F. X, 2.
— — — — — —				F. XXVI, 1.
— — — — — —				F. XIV, 2.
— — — — — —				F. L, 7.
— — — — — —				S. XI, 19.
Firmus Caesariens. Epist. XXXVII. —				S. IX, 24.
Fortunatian., Atil., (s. l.) —	95			S. IX, 24.
*Galen. De Hippocrat. dogm. T. I. —				S. IX, 24.
pag. 267 Bas. —				F. L, 9.
— De Hippocrat. dogm. T. I. —				F. XXXIII, 1.
pag. 269 Bas. —				S. IX, 18.
— De Hippocrat. dogm. T. I. —				F. XCIII.
pag. 269 Bas. —				F. LXVII, 3.
— De venae section. T. IV. p. 8. —				F. LXXXVII.
Harpocrat. s. v. καθελών —				S. X, 12.
Hermogen. De form. orat. II. p. 409 Laur. —	89	33	IX, 1	Proem. C.
Hesych. s. v. βουαλίεται —				S. IX, 20.
— — — — — —				F. XLVIII.
— — — — — —				F. XLIX, 4.
— — — — — —				S. VII, 6.
*Horat. Od. IV, 9, 8 —				S. I, 3.
— Epod. XVII, 42 sqq. —				F. XI, 3.
*Irenaeus Adv. haeres. I, 23 —				S. IX, 13.
Isocrat. Laud. Helen. pag. 218, D. Cant. —	305.	23	IV, I	
*Liscaris, Const., De Siculis illust., —				
in Maurolyc. Sic. hist. I, I, f. 22. —				
Lex Seguer. s. v. ἀοιβάλλος: Bekker. —				
Anecd. Gr. pag. 444 —				
Longin. De sublimitate XIII, 3 —				

	Urs. pag.	Suchf. pag.	Blomf. fragn.	Nostr. collect.
<i>Lucian. Macrob. XXV. T. III. pag. 228</i>	96			S. II, 1.
Reitz. -	305			F. I, 2.
Pro imag. T. II. pag. 22 Graev.	305			S. VII, 4.
et Gron. -	305	23	IV, 1	Procem. C, 2.
Ver. hist. II, 15, T. II, p. 113 Reitz.				F. I, 1.
				S. II, 2.
<i>Marmor Par. Epoch. 51</i>				S. II, 15.
				S. VII, 8.
<i>Maximus Tyr. Orat. pag. 320 Davis.</i>			V, 1	F. XLIV, 2.
<i>Pausan. II, 22, 7</i>	85			F. XXI.
III, 19, 11	305	23	IV, 1	S. VII, 2.
VIII, 3, 1	85	20	III, 4	F. VIII.
IX, 2, 3	85			F. XVII.
II, 1	87	23	III, 8	F. LXIII.
X, 20, 1	87	34	IX, 3	F. XXX.
				F. XXXIV.
				F. XXXI.
				F. XXXVIII.
<i>Phalar. Epist. 2 Lennep.</i>				S. V, 4.
6-14, 16-18, 38, 98-100L.				S. VI, 5.
9				F. XXXV.
19				Procem. F, 6.
19-21				Procem. F, 1.
21				Procem. F, 4.
38, 86, 97-100				Procem. F, 2.
86, 96				S. V, 4.
96				S. VI, 4.
<i>Philostrat. Vit. Apollon VI, 6</i>	306			S. VIII, 14.
<i>Photius s. v. ἡλιπαρός</i>			IV, 1	F. XLIV, 4.
κατεκων			inc. 10	F. LXVII, 2.
πύραγε			IX, 1	F. XXXIII, 2.
<i>Pindar. Ol. X, 19</i>			inc. 19	F. LXXXVIII.
<i>Plato Phaedr. pag. 243, A</i>		24	V, 1	S. III, 13.
Republ. IX. pag. 586, C				S. VII, 5.
Epist. III. fin.	305	25	V, 2	F. XLIV, 1.
<i>Plinius Hist. nat. II, 12</i>	96			F. XLV, 3.
X, 29			inc. 20	F. I, 3.
<i>Plutarch. De El in Delph. pag. 394, B</i>	81			F. LIII, 1.
De ser. num. vind. p. 555, A	81	27	inc. 5	S. VI, 3.
De Herodot. malign. p. 857, E	83			F. LXVIII.
De fac. in orb. lun. p. 931, E	83		inc. 20	F. XLIII.
De mus. III. pag. 1132, B	89			F. LXIV.
				F. LII, 2.
				S. X, 13.
				Procem. F, 8.
				Procem. F, 19.
				S. X, 22.
<i>Pollux Onomast. IX, 7</i>	97			S. VIII, 17.
X, 32				F. XI, 1.
<i>Proclus Ad Euclid. I, comment. p. 198 Bas.</i>				S. V, 1.
Ad Timaeum pag. 398 Bas.				S. VII, 17.
<i>Ptolem. Hephaest. III. pag. 315 Gall.</i>	87		inc. 12	F. XCII.
IV. pag. 329	79	20	IV, 1	F. XCVI.
<i>Quintilian. Institut. orat. X, 1, 62</i>	95			S. IX, 17.
<i>Schol. Aesch. Choeph. 728</i>	88	38	XII, 5	F. XLII.
<i>Apollon. Rhod. I, 212</i>	88	22	III, 7	F. IX.
				F. IV.
			inc. 11	F. LXXVII.
				F. LXIV, 1.
			inc. 14	F. LXXXVI.
				F. LXXXVI.
<i>Aristid. pag. 226, C</i>	86	42	XIV, 2	ad F. XLV.
246, D	86	25		F. XLIX, 3.
268, D	80	41	XIV, 1	F. XCVII, 2.
<i>Aristoph. Av. 1302</i>	89			F. XC.
Nub. 964		41	XIV, 1	F. XCVII, 1.

	Urs. pag.	Sucht. pag.	Blond. fragm.	Nostr. collect.
*Schol. Aristoph. Pac. 797 - - -	81	37	XII, 1	F. XXXIX.
- - - 800 - - -		38	XII, 2	F. LXXV.
- - - Vesp. 1217 - - -				Proem. C, 13.
- - - 1412 - - -		97		S. II, 8.
* Dionys. grammat. in Bekker.				F. XXXVIII, 1.
- - - Aneod. Gr. pag. 783				F. XXXVIII, 2.
- - - pag. 786				F. XVIII, 4.
Eurip. Alcest. 2 - - -	85 sq.		VII,	F. XI.
- - - Orest. 46 - - -	87		XII, 3	F. XLIV.
- - - 243 - - -	80	26	IV, 1	F. XLIV.
- - - 268 - - -	83	38	XII, 4	F. XI.
- - - 1287 - - -	86	32	IV, 6	F. XXVII.
- - - Phoen. 166 - - -				S. XI, 9.
- - - 301 - - -				S. XI, 2.
- - - 674 - - -				F. XVI.
Hesiod. Prolegom. p. 7 sq. 15 sq.	83	13	VIII.	S. IV, 3.
- - - Gaist. - - -				F. VI.
- - - Op. et d. pag. 66 Heins.	83	21	III, 5	F. XII.
- - - Theog. pag. 256 - - -	88			F. XX.
- - - Scut. Herc. summar.	88	32	IV, 5	F. LXXI, 2.
Homer. Venet. ad II. II, 339 - -				F. LXXIV.
- - - VI, 507 - - -			inc. 13	F. LXVI, 1.
- - - Venet. - - - XXI, 575			XVI, 1	F. XXV.
- - - XXIII, 92 - - -	88			F. XLIX, 6.
Horat. Crug. ad Od. I, 16, 28 -		23	IV, 1	F. XLIX, 5.
- - - ad Epod. XVII, 42 - - -				S. XI, 7.
Pindar. metr. ad Ol. III, str. 9.				S. XI, 8.
- - - epod. 9.				S. XI, 7.
- - - VI, epod. 3.				S. XI, 7.
- - - 14.				S. XI, 7.
- - - VII, epod. 13.				S. XI, 7.
- - - Vratil. ad Ol. IX, 128 - - -	86	36	XI.	F. LXXXIX.
- - - vet. ad Ol. X, 19 - - -				F. XII.
- - - metr. ad Ol. XII, str. 5.				S. XI, 8.
- - - epod. 8.				S. XI, 7.
- - - epod. 9.				S. XI, 7.
- - - vet. ad Pyth. III, 96 - - -	85		VII,	F. XVIII, 3.
- - - metr. ad Pyth. XII, str. 14.				F. XI, 7.
- - - ad Nem. VIII, str. 3.				S. XI, 1.
- - - ad Isthm. I, epod. 11.				S. XI, 7.
- - - II, str. 8.				F. LI.
Theocrit. Id. XVIII. init.		23	VI,	S. XI, 11.
*Servius Centimetr. pag. 1820 Putsch.			III, 2	S. XI, 15.
- - - pag. 1821 - - -				S. XI, 20.
- - - pag. 1822 - - -				F. XVIII, 1.
Sextus Empir. Adv. mathemat. I, 13			VII,	S. III, 1.
Silius Ital. XIV, 232				S. IX, 19.
Statius Silvar. V, 3, v. 154.	78			S. III, 2.
Stephanus Byzant. s. v. Ματαίως	96		inc. 2	F. LXXXIX.
Stobaeus Florileg. Tit. CXXIV.	81		inc. 3	F. LXXX.
- - - CXXVI. - - -	80			F. XCIV.
Strabo I. pag. 42 - - -	87			F. V.
- - - III. pag. 148 - - -	82	17	III, 2.	F. LV.
- - - VIII. pag. 347 - - -	79	39	XV.	F. LXX.
- - - pag. 356 - - -	83			F. XI, 2.
Suidas s. v. ἀρυσβαλλος			inc. 16	S. VIII, 7.
- - - ἐμπεριθεύμα				S. IX, 2.
- - - κατήρησις				F. XXXIII, 3.
- - - καθέλων				F. I, 1.
- - - Κυλλαρως	83		inc. 6	S. VIII, 15.
- - - πάντα ὀκτώ	97			S. II, 7.
- - - Σιμωνίδης				S. I. init.
- - - Σιτηγόχορος				S. X, 12.
- - - τρία Σιτηγόχορου	95 sq.			Proem. C, 11.
- - - οὐδὲ τρία Σιτηγόχορου				S. X, 12.